

Myšlenky z hory blahoslavenství

Thoughts From The Mount of Blessing

NA ÚPATÍ HORY

Více než čtrnáct století před narozením Pána Ježíše v Betlémě, shromáždil se lid Izraele v krásném údolí sichemském. Z horských úbočí po obou stranách údolí vyslechli hlasy kněží vyhlášením požehnání a zlořečení: "...požehnání, když budete poslouchat příkázání Hospodina Boha svého;` ...a zlořečení, když nebudete poslouchat při'kazy Hospodina" (5Moj 11,27.28). A tak se hora Garizim, z níž byla pronesena slova požehnání, stala známou jako hora požehnání nebo také hora blahoslavenství. Pán Ježíš však nevyřkl svá slova blahoslavenství, která přišla jako požehnání hříšnému a bídnému světu, z této hory. To proto, že Izrael nedospěl k vysokému ideálu, který byl před něj postaven. Ne Jozue; ale někdo jiný musí přivést svůj lid k pravému odpočinku víry. Hora Garizim přestala být známá jako hora blahoslavenství, a stala se jí ona nejmenovaná hora u jezera Genezaretského, kde Ježíš pronesl slova, která byla požehnáním jeho učedníkům i celému zástupu.

Představme si onu událost. Posadme se s učedníky na úpatí hory a prožijeme s nimi myšlenky a city, které naplňovaly jejich srdce. Pochopíme-li, čím byla Ježíšova slova tehdejšími posluchačům, poznáme v nich i my novou sílu a krásu a vytěžíme z nich také pro sebe hlubší naučení.

Když Spasitel zahájil svou veřejnou činnost, byly populární názory na Mesiáše a jeho dílo takové, že lidem úplně znemožnily, aby Pána Ježíše přijali: Tradice a obřadnictví zatlačily ducha opravdové zbožnosti, výklady proroctví diktovala pyšná srdce milující svět. Židé očekávali budoucího Mesiáše ne jako Vysvoboditele z hříchu, ale jako mocného knížete, který přivede všechny národy pod vládu ;,Lva z kmene Juda". Marně je Jan Křtitel volal ku pokání, ačkoli kázal jako staří proroci s mocí, která zasahuje srdce. Marně u Jordánu ukazoval na Ježíše jako na Beránka Boží'ho, který snímá hříchy světa. Bůh chtěl obrátit jejich pozornost k Izaiášovu proroctví o trpícím Spasiteli, oni však nechtěli.

Kdyby se učitelé a knížata Izraele poddali přetvořující milosti Kristově, byl by je Ježíš učinil svými vyslanci mezi lidmi. Příchod království byl nejprve vyhlášen v Judsku, podobně jako výzva k pokání. Vyhnáním lidí, kteří znesvěcovali jeruzalémský chrám, ukázal. Ježíš, že je Mesiášem - tím, kdo očistí člověka od poskvrny hříchu a učiní svůj lid svatým chrámem. Židovská knížata se však nechtěla snížit, aby přijala prostého učitele z Nazareta. Za své druhé návštěvy Jeruzaléma byl Ježíš obžalován před veleradou a jen strach z lidí zabránil židovským hodnostářům, aby se pokusili připravit ho o život. Tehdy odešel Ježíš z Judska a zahájil své působení v Galileji.

Dříve než přednesl kázání na hoře, působil v Galileji již několik měsíců. Poselství "přiblížilo se království nebeské" (Mat 4,17), které hlásal po celém kraji, vzbudilo pozornost lidí všech vrstev a ještě více rozdmýchalo plamen jejich ctižádostivých nadějí. Věhlas nového učitele pronikl za hranice Palestiny a přes záporné stanovisko vedoucích národa se šířil názor, že by mohl být tím dlouho očekávaným Vysvoboditelem. Na každém kroku provázely Ježíše velké zástupy lidí a nadšení lidu rostlo.

Pro učedníky, kteří byli Kristu nejbliže, nastal čas zapojit se ještě více do jeho díla, aby tyto velké zástupy lidí nezůstaly bez péče jako ovce bez pastýře. Někteří z učedníků se připojili k Ježíši na počátku jeho činnosti a téměř všichni se navzájem sžili jako členové jeho rodiny. Avšak i oni, zmateni učením rabínů, sdíleli všeobecné naděje na zřízení pozemského království. Nemohli pochopit Ježíšovo jednání. Udivovalo je a uvádělo do rozpaků, že Ježíš se nepokouší posílit své dílo tím, že by si zajistil podporu kněží a rabínů, že nečiní nic pro to, aby se chopil moci jako pozemský král. Kristus bude muset pro učedníky vykonat ještě mnoho práce, než budou připraveni pro posvátný úkol, který je čeká, až Ježíš vystoupí na nebesa: I když se jejich víra tak těžko rodila, opětovali Ježíšovu lásku. Ježíš v nich viděl muže, kteří se nechají vychovat a připravit pro jeho velké dílo. Byli s ním již dosti dlouho, aby se jejich víra v božský charakter Ježíšova poslání dostatečně upevnila. Lidé měli také dosti důkazů o jeho moci, o kterých nemohli pochybovat. Tím byla připravena cesta k vyhlášení zásad, které jim pomohou pochopit pravou podstatu jeho království.

Na jedné hoře u Galilejského jezera se Ježíš sám celou noc modlil za své učedníky. Ráno je k sobě povolal; modlil se za ně, dal jim naučení, vložil své žehnající ruce na jejich hlavy a tím je oddělil pro

službu evangelia. Potom se s nimi odebral na pobřeží jezera, kde se už záhy zrána začal shromažďovat velký zástup lidí.

Kromě obvyklého zástupu z galilejských měst přišlo velké množství lidí z Judska a ze, samého Jeruzaléma, z Pereje a z polopohanského Dekapolisu, z Idumeje, ležící na jih od Judska, a z fénických měst na pobřeží Středozemního moře - Týru a Sidonu. "Slyšeli, co všechno činí," a "přišli, aby ho uslyšeli a aby byli vyléčeni ze svých nemocí,... z něho vycházela moc a léčila všechny" (Mar 3,8; Luk 6,17-19).

Jelikož úzké pobřeží neposkytovalo ani dostatek vhodného místa k stání pro všechny, kteří jej chtěli slyšet, zavedl je Ježíš zpět na úpatí hory. Když došli k vhodnému místu, kde se obrovský zástup mohl pohodlně posadit, usedl Ježíš na trávu a učedníci i celý zástup následovali jeho příkladu.

Učedníci se semkli kolem svého Mistra, protože cítili, že se stane něco mimořádného. Z událostí, které toho jitra předcházely, nabyli přesvědčení, že Ježíš učiní nějaké prohlášení o svém království; které - jak doufali - již brzy založí. Napětí a očekávání se přeneslo i na zástupy, výraz nedočkavosti ve tvářích lidí svědčil o jejich hlubokém zájmu.

Když seděli na zeleném úbočí a očekávali slova božského Učitele, naplnily jejich srdce myšlenky na budoucí slávu. Byli tu i zákoníci a farizeové, kteří se těšili na den, kdy začnou vládnout nad nenáviděnými Římany a zmocní se bohatství a nádhery velké světové říše. Chudí rolníci a rybáři očekávali ujištění, že jejich bídné chýše, nuzná strava, dřina a strach z nedostatku se změní v hojnost a blahobyt. Doufali, že jim Ježíš vymění jejich jediný rezný šat, který ve dne používali jako vrchní oděv a v noci jako příkrývku, za bohatá a drahá roucha jejich přemožitelů.

Srdce všech se chvěla pýchou a nadějí; že Izrael bude brzy poctěn přede všemi národy jako vyvolený Páně a že Jeruzalém bude vyvýšen a učiněn hlavním městem světové říše.

BLAHOSLAVENSTVÍ

"Otevřel ústa a učil je: Blaze chudým v duchu, neboť jejich je království nebeské" (Mat 5,2.3).

Jako něco zvláštního a nového zasáhla tato slova žasnoucí zástup. Takové učení se naprosto lišilo od všeho, co kdy slyšeli od kněží nebo rabínů. Nenalezli v něm nic, co by lichotilo jejich pýše anebo živilo jejich ctižádostivé naděje. Avšak z tohoto nového Učitele vyzařovala moc, která je podmaňovala. Moc Boží lásky se v jeho přítomnosti šířila jako vůně z květiny. Jeho slova padala jako "děšť na posečenou louku a jako vláha svažující zemi" (Žalm 72,6). Všichni podvědomě cítili, že je tím, kdo umí číst tajemství lidského nitra a přesto k nim přistupuje s něhou a láskou. Otevřeli svá srdce a naslouchali mu. Duch svatý jim odhalil něco z naučení, která potřebují znát lidé ve všech dobách.

Za dnů Kristových měli náboženští vůdcové lidu za to, že jsou duchovně bohatí. Farizeova modlitba: "Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé" (Luk 18,11), vyjadřovala pocity příslušníků jeho společenské vrstvy a do značné míry pocity celého národa. V zástupu, který obklopoval Ježíše, bylo jen málo těch, kteří si uvědomovali svou duchovní chudobu. Když se při zázračném rybolovu projevila Kristova božská moc, padl Petr k nohám Spasitelovým a zvolal: "Odejdi ode mne, pane, vždyť já jsem člověk hříšný!" (Luk 5,8). I v zástupu shromážděném na hoře, byli lidé, kteří v přítomnosti Kristovy čistoty cítili, že jsou bídní, politováníhodní, chudí, slepí a nazí (Zjev 3,17). Toužili po Boží milosti, která přináší spásu (Tit 2,11). V těchto lidech vzbudila Kristova pozdravná slova nadějí; poznali, že jim patří Boží blahoslavenství.

Ježíš nabídl pozhnání těm, kteří se domnívali, že jsou "bohatí, zbohatli a ničeho nepotřebují" (Zjev 3,17), ale oni se s opovržením odvrátili od daru milosti. Člověk, který se cítí dokonalý, myslí si, že je dost dobrý, a je spokojený se svým stavem, netouží stát se účastníkem Kristovy milosti a spravedlnosti. Pýcha si neuvědomuje žádné nedostatky a tak uzavírá srdce před Kristem a nezměrným pozhnáním, které přišel udělit. V srdci pyšného člověka není pro Ježíše místa. Lidé bohatí a vznešení podle vlastního úsudku neprosí s vírou ani nepřijímají Boží pozhnání. Zdá se jim, že mají všeho dostatek, proto odcházejí s prázdnou. Kristovy pomoci si váží jen ti, kdo si uvědomili, že se sami nemohou spasit ani nemohou vykonat nějaký dobrý skutek ve své vlastní síle. To jsou ti chudí v duchu, o nichž Kristus praví, že jsou blahoslavení.

Duch svatý člověka usvědčuje z hříchu, Kristus ho vede ku pokání a pak mu odpouští. Lidé, kteří dovolili Duchu svatému, aby zapůsobil na jejich srdce, poznávají, že v nich není nic dobrého. Zjišťují, že všechno, co kdy učinili, je poznamenáno sobectvím a hříchem. Jako ubohý publikán stojí opodál, neodvažují se ani pozvednout oči k nebi a volají: "Bože, smiluj se nade mnou hříšným!" (Luk 18,13). A dostávají pozhnání. Pro kajícího existuje odpuštění, neboť Kristus je "Beránek Boží, jenž snímá hřích světa" (Jan 1,29). Zaslíbení Boží zní: "I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělejí jako sníh, i

kdyby byly jako purpur, budou bílé jak vlna." ;,A dám vám nové srdce . . . a do nitra vám vložím nového ducha" (Iz 1;18; Ez 36,26.27).

O chudých v duchu Ježíš řekl: "Jejich je království nebeské." Toto království není, jak doufali Kristovi posluchači, časným a pozemským panstvím. Kristus otvíral lidem duchovní království své lásky, své milosti, své spravedlnosti. Znamením Mesiášovy vlády je podobnost lidí Synu člověka. Občané Kristova království jsou chudí v duchu, tiší; pronásledováni pro spravedlnost. Jim patří království nebeské. I když ještě úplně neskončilo, přesto v nich už začalo dílo, které je učiní způsobilými k účasti na dědictví svatých ve světle" (Kol 1,12).

Všichni, kdo si uvědomují svou duchovní chudobu a cítí, že v nich samotných není nic dobrého, mohou získat spravedlnost a sílu tím; že budou vzhlížet k Ježíši. Spasitel řekl: "Pojďte ke mně všichni, kteří těžce pracujete a jste přetíženi" (Mat 11,28). Vyzývá vás, abyste vyměnili svou chudobu za bohatství jeho milosti. Nejsme hodni lásky Boží, avšak Kristus, naše záruka, je jí hoden a může spasit všechny, kdo k němu přijdou. Ať jste prožili v minulosti cokoli, ať jsou vaše nynější poměry sebetíživější, přijďte-li ke Kristu takoví; jací právě jste, slabí; bezmocní a zoufalí; vyjde vám náš soucitný Spasitel zdaleka vstříc. Přijme vás do svého laskavého náručí a oděje vás svým rouchem spravedlnosti. Představuje nás Otcí, oděné bílým rouchem své povahy. Přimlouvá se za nás u Boha slovy: Já jsem se postavil na místo tohoto hříšníka: Nehleď na zbloudilé dítě; nýbrž hled na mne! I kdyby na nás satan žaloval, i kdyby nás obviňoval z hříchu a požadoval nás za svou kořist, krev Kristova se za nás přimlouvá s větší mocí.

"Jenom v Hospodinu je spravedlnost a moc ... u Hospodina nalezne spravedlnost a jím se bude chlubit všechno potomstvo Izraele" (Iz 45, 24.25).

"Blaze těm, kdo pláčou, neboť oni budou potěšeni" (Mat 5,4).

Pláč, o němž se tu mluví, je opravdová lítost nad hříchem. Ježíš prohlásil: "Já pak, až budu vyvýšen ze země, všechny lidi potáhnu k sobě" (Jan 12,32). A když je člověk přitážen, aby pohlédl na Ježíše vyvýšeného na kříži, poznává hříšnost lidské povahy. Poznává, že to hřích bičoval a ukřižoval Pána slávy. Poznává, že zatímco byl milován nevýslovně něžnou láskou, projevoval ve svém životě soustavně nevděčnost a neposlušnost. Zapřel svého nejlepšího přítele a potupil nejvzácnější dar nebes. Sám znovu ukřižoval Syna Božího a znovu probodl jeho krvácející raněné srdce. Široká, černá a hluboká propast hříchu ho odděluje od Boha, a proto se zlomeným srdcem pláče.

Takový plačící "bude potěšen". Bůh nám ukazuje naši vinu; abychom šli ke Kristu, nechali se jím vysvobodit z otroctví hříchu a radovali se ve svobodě dítek Božích.

V pravé lítosti smíme přijít ke kříži a složit tam svá břemena. Spasitelova slova jsou také poselstvím útěchy pro lidi, kteří prožívají zármutek a žal. Zármutek nás nepostihuje bezdůvodně. Bůh "z rozmaru totiž lidské syny nepokoří ani nezarmoutí" (Pláč 3,33). Dopouští-li zkoušky a těžkosti, je to "k našemu dobru, abychom se stali účastnými jeho svatosti" (Žid 12,10). Nakonec každá zkouška, ať se zdá jakkoli těžká a trpká, se nám stane požehnáním, jestliže ji přijmeme vírou. Každé utrpení, které maří pozemské radosti, se stane prostředkem k tomu, abychom obrátili náš pohled k nebesům. Mnozí by nepoznali Ježíše, kdyby je utrpení nepřimělo hledat u něho pomoc.

Životní zkoušky jsou Božími nástroji, které zbavují naši povahu nečistot a nerovností. Působí bolest, když otesávají, hoblují, brousí a leští. Není to lehké nechat se přitisknout k brusnému kotouči. Avšak opracovaný kámen je připraven zaujmout své místo v nebeském chrámě. Neuzitečnému materiálu Mistr nevěnuje tah pečlivou a důkladnou práci. Jen vzácné a drahé kameny brousí "podle chrámového vzoru" (Žalm 144,12b).

Pán Bůh pomáhá všem, kdo mu důvěřují. Věřící lidé dosáhnou velkých vítězství. Získají velká naučení. Prožijí velké zkušenosti.

Náš nebeský Otec nikdy nepřehlídí ty, kdo prožívají zármutek. Když David vystupoval na horu Olivetskou, "plakal, hlavu měl zahalenou a šel bos" (2 Sam 15,30), shlížel na něho Pán se soucitem. David měl na sobě oděv kajčnicka a trápilo ho svědomí. Vnější projevy pokory svědčily o jeho pokání. S pláčem a lítostí předložil svůj případ Bohu a Pán svého služebníka neodmítl. David nebyl nikdy dražší srdci věčné Lásky než tehdy, když s výčitkami svědomí prchal; aby zachránil svůj život před nepřáteli, které podnítil ke vzpouře jeho vlastní syn. Pán prohlásil : ;,Kárám a trestám všechny ty, které miluji. Vzpamatuj se tedy a číň pokání" (Zjev 3,19). Kristus pozvedá zkroušené a očisťuje plačící srdce, dokud se nestane jeho příbytkem.

Když však na nás dolehne soužení, jednáme většinou jako Jákob (1Moj 32,24-30). Myslíme si; že všechny těžkosti působí ruka nepřítelů, ve tmě zaslepeně zápasíme, dokud nevyčerpáme své síly a přesto nenacházíme útěchu ani vysvobození. Za,svítání božský dotek Jákobovi zjevil, s kým vlastně zápasil - s andělem smlouvy. Pak v pláči a bezmocný klesl do náruče nekonečné Lásky, aby přijal požehnání, po němž tolik toužil. Také my se musíme učit, že zkoušky jsou dobrodiním a nesmíme opovrhovat Boží výchovou, ani ochabovat, když nás kárá.

"Věru, blažený je člověk, kterého Bůh trestá; ... on působí bolest, ale též obváže rány, co rozdrtil, vyléčí svou rukou. Z šesti soužení tě vysvobodí, v sedmi nezasáhne tě nic zlého" (Job 5,17-19). Pán Ježíš přichází ke každému trpícímu, aby ho uzdravil. Jeho přítomnost ulehčuje zármutek, bolest a utrpení.

Bůh nechce, abychom zůstávali oněmělí bolestí, se ztrápeným a zraněným srdcem. Chce, abychom pozvedli zraky a pohlédli na jeho drahou a laskavou tvář. Předobry Spasitel stojí u mnohých, jejichž oči jsou tak zalaty slzami, že ho nepoznávají. Chce nás uchopit za ruce, abychom k němu vzhledli v prosté víře a dovolili mu, aby nás vedl. Jeho srdce cítí náš žal, strasti a zkoušky. Miluje nás věčnou láskou a obklopuje nás svou dobrotou a soucitem. Měli bychom se Pánem Ježíšem více zabývat a stále přemýšlet o jeho laskavosti. On povznáší člověka nad každodenní strasti a nesnáze a přivádí ho do království pokoje:

Myslete na to, dítky utrpení a žalu, a radujte se z naděje. „Vítězství, které přemohlo svět, je naše víra" (1 Jan 5,4).

Blahoslavení jsou také ti, kdo pláčí s Ježíšem nad utrpením světa a rmoutí se nad jeho hříchy. Takový zármutek nemá v sobě nic sobeckého. Ježíš byl "mužem bolesti" a prožíval úzkost, kterou nelze ani slovy vyjádřit. Trýznily a zraňovaly ho hříchy lidstva. Ve snaze ulehčit lidem v nouzi a bídě, pracoval horlivě až do vyčerpání: Velmi ho však rmoutilo, když viděl, jak se mnozí zdráhají přijít k němu, aby si zachránili život. Všichni Kristovi následovníci prožijí podobnou zkušenost. Jakmile přijmou Ježíšovu lásku, zapojí se do jeho díla záchrany hynoucích: Budou mít podíl na utrpení Ježíše Krista a budou se také podílet na budoucí slávě. Jsou s ním spojeni v jeho práci, sdílejí s ním utrpení a budou s ním proto sdílet také jeho radost.

Protože sám trpěl, může Pán Ježíš také potěšovat. Každé utrpení lidstva působí utrpení i jemu; a "protože sám prošel zkouškou utrpení, může pomoci těm, na které přicházejí zkoušky" (Iz 63,9; Žid 2,18). Kristus potěšuje každého, kdo se podílí na jeho utrpení. "Jako na nás v hojnosti přicházejí utrpení Kristova, tak na nás skrze Krista přichází v hojnosti i útěcha" (2 Kor 1,5). Pán nabízí plačícím zvláštní milost. Její moc lidí podmaňuje a získává. Jeho láska otvírá cestu k raněnému a ztýranému srdci a stává se hojivým balzámem těm, kdo prožívají zármutek. "Otec milosrdenství a Bůh veškeré útěchy ... nás potěšuje v každém soužení, abychom i my mohli těšit ty, kteří jsou v jakékoli tísní tou útěchou, jaká se nám samým dostává od Boha" (2 Kor 1,3,4).

"Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi za dědictví" (Mat 5,5).

Blahoslavenství naznačují vzestupnou linii křesťanského života. Lidé, kteří cítí, že potřebují Krista, pláčí nad hříchem a procházejí s Kristem školou utrpení, naučí se od božského Učitele také tichosti.

Být trpělivým a mírným tehdy, když prožíváme bezpráví a křivdu, to nebyly vlastnosti, kterých si pohané nebo Židé vážili. Kdyby lidé z doby Mojžíšovy slyšeli výrok inspirovaný Duchem svatým, že Mojžíš je nejtěšivějším člověkem na zemi, nepovažovali by to za žádnou přednost, ale vzbuzovalo by to v nich spíše útrpnost a pohrdání. Ježíš však označuje tichost jako jednu ze základních podmínek vstupu do svého království. V jeho vlastním životě a v jeho povaze se projevovala božská krása této vzácné vlastnosti.

Ježíš, odlesk slávy Otce, "způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž i sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka" (Fil 2,6,7). Souhlasil s tím, že projde všemi životními zkušenostmi prostých lidí, že bude žít mezi lidmi ne jako král, který vyžaduje úctu, nýbrž jako ten, jehož posláním je sloužit jiným. V jeho jednání nebylo ani stopy po náboženském fanatismu nebo chladné přísnosti. Přírozená podstata Vykupitele světa byla vyšší než andělská; a přesto se s jeho božským majestátem pojily tichost a pokora, které k němu přitahovaly všechny lidi.

Pán Ježíš "sám sebe zapřel", v ničem, co konal, se neprojevovalo sobectví. Všechno podřídil vůli svého Otce. Když se jeho posláním na zemi chýlilo ke konci, mohl říci: "Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokončil dílo, které jsi mi světil" (Jan 17,4). A nás vyzývá: "Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce." "Kdo chce jít za mnou, zapřel sám sebe" (Mat 11,29; 16,24). Nedovolte sobectví, aby déle ovládalo vaše srdce.

Kdo pozoruje Kristovo sebezapření a pokoru, musí prohlásit podobně jako Daniel, když se díval na toho, který vypadal jako Syn člověka: "Velebnost mé tváře se změnila a byla zcela porušena" (Dan 10,8). Snahu být nezávislý a dělat si, co chce, kterou se lidé chlubí, pak vidíme v její pravé zlé podstatě jako znamení podřizování satanu. Lidská povaha se přirozeně chce prosadit; je hotova bojovat s jinými; avšak ten, kdo se učí u Krista, je oproštěn od panovačnosti, sobectví a pýchy a má ve svém srdci pokoj. Vlastní já se podřizuje Duchu svatému. Netoužíme dosáhnout nejvyššího postavení. Nechceme se prosazovat a strhávat na sebe pozornost druhých, protože cítíme, že naše nejvyšší místo je u nohou Spasitele. Vzhlížíme k Ježíši, očekáváme, že nás povede jeho ruka, a nasloucháme jeho hlasu, který nás má usměřňovat. Apoštol Pavel prožil podobnou zkušenost. Píše o ní: "Jsem ukřižován

spolu s Kristem, nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. A život, který zde nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne" (Gal 2,19.20).

Bude-li Kristus stálým hostem v našem srdci, pak bude pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, střežit naše srdce i mysl v Kristu Ježíši. Spasitelův život na zemi byl životem pokoje, i když jej Kristus prožíval uprostřed zápasů. Když ho zlostní nepřátelé soustavně pronásledovali, řekl: "Ten, který mě poslal, je se mnou. Nenechal mne samotného, neboť stále dělám, co se líbí jemu" (Jan 8,29). Žádný projev zloby člověka nebo satana nemohl narušit pokoj jeho dokonalého společenství s Bohem. A Ježíš nám říká: "Zanechávám vám pokoj, svůj pokoj vám dávám." "Vezměte na sebe mé jho a uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce a naleznete odpočinek" (Jan 14,27; Mat 11,29). Neste se mnou jho služby pro slávu Boží a pro povznesení lidstva a shledáte, že mé jho' netlačí a břemeno netíží. .

Láska k vlastnímu já ničí náš pokoj. Pokud v nás žije staré já, jsme stále na stráži bránit ho před pokořením a urážkou. Když však zemřeme světu a náš život je skryt s Kristem v Bohu, nebude nás přehlížení a podceňování mrzet. Budeme hluší k urážkám a slepí k posměchu a ponižování. "Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. Ať se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá" (1 Kor 13,4-8).

Štěstí pocházející z pozemských zdrojů je tak proměnlivé, jak jsou proměnlivé okolnosti, které je mohou vytvořit. Avšak Kristův pokoj je stálý a trvalý. Nezávisí na žádných životních okolnostech, na velikosti majetku nebo na počtu přátel. Kristus je pramenem živé vody. Štěstí založené na něm je stálé.

Kristova tichost projevená v rodině přinese štěstí všem jejím členům; nevyvolává hádky, neoplácí zlá slova pronesená v hněvu, nýbrž uklidňuje podráždění a šíří laskavost, kterou pocítí všichni členové rodiny. Úsilím o tichost se pozemská rodina stává součástí velké rodiny v nebesích.

Mnohem lepší je snášet křivá obvinění než sám sebe trápit tím, že se budu mstít svým nepřítelům. Nenávist a pomstychtivost mají svůj původ u satana a mohou přinést jen zlo tomu, kdo je chová. Pokora srdce a tichost, která je výsledkem spojení s Kristem, jsou pravým tajemstvím pozhánání. "Hospodin ... pokorné ozdoby spásou" (Žalm 149,4).

Tiší "obdrží zemi za dědictví" (Mat 5,5). Touha po sebepovyšování přivedla hřích na naši planetu a naši prarodiče ztratili vládu nad touto krásnou zemí, nad svým královstvím. Sebezapřením vykoupil Kristus to, co bylo ztraceno. A říká nám, že máme zvítězit, jako on sám zvítězil (Zjev 3,21). Pokorou a poslušností se můžeme stát spoludědici s Kristem až "tiší obdrží zemi" (Žalm 37,11).

Země zaslíbená tichým nebude podobna nynější zemi, na kterou dopadá temný stín smrti a kletby. "Podle jeho slibu čekáme nové nebe a novou zemi, ve kterých přebývá spravedlnost." "A nebude tam nic proklatého. Bude tam trůn Boží a Beránkův; jeho služebníci mu budou sloužit" (2 Petr 3,13; Zjev 22,3):

Nebude tam zklamání, žalu, hříchu, nebude tam nikoho, kdo by řekl: Jsem nemocen. Nebude tam pohřebních průvodů, pláče, smrti, loučení a zlomených srdcí. Bude tam však Ježíš, bude tam pokoj: Tam "nebudou hladovět ani žízň, nebude je ubíjet sálající step a sluneční žár, neboť je povede ten, jenž se nad nimi slitovává, a dovede je ke zřídům vod" (Iz 49,10)

"Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni"
(Mat 5,6).

Spravedlnost je svatost, podobnost Bohu, a "Bůh je láska" (1Jan 4,16). Spravedlnost je soulad se zákonem Božím, neboť ,všecka tvá přikázání jsou spravedlivá" (Žalm 119,172) a "láska je naplněním zákona" (Řím 13,10). Spravedlnost Boží je ztělesněna v Kristu. Když přijímáme Krista, přijímáme spravedlnost.

Spravedlnosti nedosáhneme bolestným úsilím nebo neúnavnou prací, dary nebo obětmi; Pán ji ochotně dává každému, kdo po ní hladovějí a žízní. „Všichni; kdo žízníte, pojdte k vodám, i ten, kdo peníze nemá . . . Pojdte, kupujte a jezte . . . bez peněz a bez placení . . ." "Jejich spravedlnost je ode mne, je výrok Hospodinův," a „nazvou ho tímto jménem: Hospodin = naše spravedlnost" (Iz 55;1; 54,17; Jer 23;6).

Žádný lidský prostředek nemůže poskytnout to, co by ukojilo hlad a žízeň lidského nitra: Ježíš však prohlašuje: "Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou." "Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, ni-. kdy nebude hladovět, a kdo ,věří ve mne, nebude nikdy žíznit" (Zjev 3,20; Jan 6,35).

Jako potřebujeme potravu, abychom udrželi svou tělesnou sílu, tak potřebujeme Krista, chléb z nebe, abychom zachovali duchovní život a čerpali sílu k práci pro Pána. Jako tělo neustále přijímá potravu, která udržuje život a sílu; tak musí být člověk stále vnitřně spojen s Kristem, poddat se mu a být na něm plně závislý.

Jako unavený poutník na poušti hledá pramen a když ho najde, uhasí svou velkou žízeň, podobně i křesťan žízni a dostává čistou vodu života, která vyvěrá z Krista.

Až poznáme dokonalost povahy našeho Spasitele, zatoužíme po tom, abychom se zcela přeměnili a obnovili podle vzoru jeho čistoty. Čím více budeme vědět o Bohu, tím vyšší bude náš ideál povahy a tím opravdověji budeme toužit, abychom se mu podobali. Božské se spojí s lidským, člověk zatouží po Bohu. Toužící srdce může říci: "Má duše, pokoj hledej jenom v Bohu „protože jenom od něho přijde, v co doufám" (Žalm 62,6).

Cítíte-li, že něco potřebujete, hladovíte-li a žízníte po spravedlnosti, je to důkaz, že Kristus působí na vaše srdce, abyste ho hledali. Prostřednictvím Ducha svatého pro vás vykoná to, co vy sami pro sebe nejste schopni vykonat. Nemusíme zahánět žízeň u malých potůčků, neboť právě nad námi je nebeský pramen, z jehož bohatých zásob vody můžeme pít podle libosti, vystoupíme-li jen o trochu výše na cestě

Boží výroky jsou zdrojem života. Hledáte-li tyto živé prameny, spojí vás Duch svatý s Kristem. Známé pravdy se vám' představí v novém světle, pochopíte hlubší význam veršů Písma, jakoby vás osvítilo světlo. Uvidíte vztah ostatních pravd k plánu vykoupení a poznáte, že vás vede Kristus, že po vašem boku je božský Učitel.

Ježíš prohlásil: "Voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem vyvěrajícím k životu věčnému" (Jan 4,14). Když vám Duch svatý ukáže pravdu, prožijete mnoho cenných zkušeností a zatoužíte vyprávět druhým o radostné naději, kterou vám Duch svatý odhalil. Když se s nimi sejdete, seznámíte je s novými poznatky o povaze nebo díle Ježíše Krista. Budete umět říci něco nového o soucitné lásce Spasitele těm, kdo ho milují, i těm, kdo ho nemají rádi.

"Dávejte a bude vám dáno" (Luk 6,38); slovo Boží je "pramen zahrnutí, studna vody živé, bystřina z Libanónu" (Pís 4,15). Srdce které jednou okusilo lásku Kristovu, chce jí mít co nejvíc. Dostane ji v bohatší a hojnější míře když ji bude rozdávat. Každé Boží zjevení člověku zvětšuje schopnost poznávat a milovat. Srdce jakoby ustavičně volalo: „Chci tě mít víc" a Duch vždy odpovídá: "Dostaneš víc". Bůh s radostí dělá pro nás "neskonale víc, než zač prosíme a co si dovedeme představit" (Ef 3,20). Pán Ježíš, který se všeho vzdal, aby spasil ztracené lidstvo, obdržel Ducha svatého v plnosti. Podobně obdrží Ducha svatého každý následovník Kristův, odevzdá-li mu celé srdce. Sám Pán přikázal: "Buďte naplněni Duchem" (Ef 5,19). Tento příkaz je současně zaslíbením, že se tak stane. Otec si přeje, aby v Kristu přebývala "veškerá plnost a abychom i my v něm "dosáhli plnosti" (Kol 1,19; 2,10).

Bůh dává svou lásku tak štědře jako déšť, který osvěžuje zemi. Říká: "Nebesa, vydávejte krupěje shůry, ať kane z oblaků spravedlnost, nechť se otevře a urodí se spása a spravedlnost vyraší s ní:" Utištění ubožáci hledají vodu, ale žádná není; jazyk jim žízni prahne. Já Hospodin jim odpovím, já Bůh Izraele je neopustím. Na holých návrších otevřu vodní proudy, uprostřed plání prameny vod, poušť v jezero změním a zemi vyprahlou ve vodní zřídla" (Iz 45,8; 41,17.18) ,

"Z jeho plnosti jsme byli obdarováni všichni milostí za milostí". (Jan 1,16).

"Blaze milosrdným, neboť oni dojdou milosrdenství" (Mat 5,7).

Lidské srdce je přirozeně chladné, temné a nelaskavé; kdykoli někdo projevuje milosrdenství a ochotu odpustit, nečiní tak sám ze sebe, nýbrž pod vlivem Ducha Bož'a'ho, který působí na jeho srdce. "My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás" (1 Jan 4,19).

Bůh je sám zdrojem všeho' milosrdenství. Jeho jméno je "Bůh plný slitování a milostivý" (2Moj 34,6). Nejedná s,námi podle toho, jak zasloužíme. Neptá se, jsme-li hodni jeho lásky, nýbrž zahrnuje nás bohatstvím své lásky, abychom jí byli hodni. Není mstivý. Nechce trestat, ale zachraňovat. I přísnost, kterou ve svých opatřeních projevuje, slouží k záchraně hříšníků. Opravdově si přeje zmírnit utrpení lidí a pomazat svým balzámem jejich rány. Je pravda, že Bůh "nenechává viníka bez trestu" (2Moj 34,7), avšak chce z něho sejmout vinu.

Milosrdní jsou "účastnými božské přirozenosti" (2Petr 1,4), projevují soucitnou lásku Boží. Každý, jehož srdce bije v souzvuku se srdcem věčné Lásky, se bude snažit napravovat, a ne odsuzovat. Kristus v lidském srdci je pramenem, který nikdy nevysychá. Kde on přebývá, tam srdce přetéká dobročinností.

Zaslechne-li křesťan volání o pomoc lidí bloudících, pokoušených ubohých obětí vášně a hříchu, neptá se, zda jsou hodni jeho pomoci, nýbrž jak by jim mohl prospět. V nejbídnějších a nejzkaženějších vidí lidi, za něž Kristus zemřel, aby je spasil. Bůh p'ověřuje své dítky, aby pro ně konaly službu smíření.

Milosrdní jsou ti, kdo projevují soucit s chudými, trpícími a utlačovanými. Job prohlašuje: "Zachránil jsem utištěného, když volal o pomoc, i sirotka, který neměl, kdo by mu pomohl. Žehnáni hynoucího se snášelo na mne a srdce vdovy jsem pohnul k plesání. Oblékal jsem spravedlnost, to byl

můj oděv; jak říza a turban bylo mi právo. Slepému jsem byl okem a kulhavému nohou, ubožákům jsem byl otcem, spor neznámých jsem rozsuzoval" (Job 29,12-16).

Pro mnohé je život strastiplným zápasem; cítí své nedostatky, jsou nešťastní; nevěří. Myslí si; že nedostali nic, za co by měli být vděční. Laskavá slova, soucitný pohled a výraz uznání jsou pro mnohého takto zápasícího a opuštěného jako číše osvěžující vody žíznícímu. Soucitné slovo, projev laskavosti ulehčí břemeno, které těžce doléhá na znavená bedra. Každé slovo nebo čin nezištné lásky je výrazem Kristovy lásky ke ztracenému lidstvu.

Milosrdný "dojde milosrdenství". "Člověk štědrý bývá bohatší, a kdo občerstvuje, bude též občerstven" (Přísl 11,25): Soucit přináší srdci pokoj, život nezištné služby pro dobro druhých, pozeňnanou spokojenost. Duch svatý, který přebývá v srdci a projevuje se v životě, obměkčí tvrdá srdce, vzbudí soucit a laskavost. Co zasíváte, budete sklízet. "Blaze tomu, kdo si všímá chudáka a ubožáka ... Hospodin ho bude chránit, zachová ho na živu, učiní ho šťastným na zemi, nevydá ho kvůli jeho nepřátel. Hospodin mu pomůže na bolestném lůžku, v nemoci sejme z něho veškerou slabost" (Žalm 41,2-4).

Kdo odevzdá svůj život Bohu, aby sloužil jeho dítkám, spojil se s tím, kdo ovládá všechny zdroje ve vesmíru. Jeho život je spjat zlatým řetězem nezměnitelných zaslíbení se životem Boha. Pán ho neopustí v hodině utrpení a nedostatku. "Můj Bůh vám dá. všechno, co potřebujete, podle svého bohatství v slávě v Kristu Ježíši" (Fil 4,19). V poslední kritické hodině najde milosrdný člověk útočiště v milosrdenství soucitného Spasitele a bude přijat do věčných příbytků.

"Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uvidí Boha" (Mat 5,8).

Židé se snažili velmi přesně dodržovat obřadní čistotu. Jejich nařízení se stala těžkým břemenem: Přemýšleli jen o pravidlech a zákazech, obávali se vnějšího znečištění a přitom si nevšímali skvrn, které na jejich srdci zanechávalo sobectví a zloba.

Ježíš neuvádí obřadní čistotu jako jednu z podmínek vstupu do svého království, nýbrž poukazuje na nutnost čistoty srdce. Moudrost, která je shůry, "je především čistá" (Jak 3,17). Do města Božího nevejde nic, co znečišťuje. Všichni jeho obyvatelé musí již zde získat čisté srdce. Kdo se učí od Ježíše, projevuje rostoucí nechuť k nedbalému chování, k neslušným výrazům v řeči a k nemravnému myšlení. Kristova přítomnost v srdci člověka se projeví čistotou a ušlechtilostí v myšlení i v chování.

Ježíšova slova: "Blaze těm, kdo mají čisté srdce", mají hlubší význam. Neoznačují jen čistotu, jak ji lidé obvykle chápou - nebýt ovládan smyslností a vášněmi - ale čistotu úmyslů a pohnutek, odstranění pychy a sobectví, pokoru, nezištnost a skromnost.

Člověk dokáže ocenit jen člověka podobně smýšlejícího. Dokud se ve svém vlastním životě nebudeme řídit zásadou obětavé lásky, která je zásadou povahy Boží, nemůžeme Boha poznat. Srdce oklamané satanem, vidí v Bohu tyranskou, nemilosrdnou bytost, milujícímu Stvořiteli připisuje sobecké rysy člověka, dokonce rysy samého satana. "Domníval ses," praví Stvořitel, "že jsem jako ty" (Žalm 50,21): Boží činy vykládá jako projevy jeho svévolné a pomstychtivé povahy. Podobně se dívá i na Bibli, pokladnici bohatství milosti Boží. Nechápe slávu jejich pravd, vysokých jako nebesa a přesahujících věčnost. Pro mnohé lidi je i samotný Kristus "jako výhonek ze suché země" a nevidí na něm nic "krásného", aby „po něm toužili" (Iz 53,2). Když Pán Ježíš žil mezi lidmi jako Bůh v lidské podobě, řekli mu zákoníci a farizeové: "Jsi Samaritán a posedlý démonem" (Jan 8,48). I jeho učedníci byli zaslepeni vlastním sobectvím, že jen stěží chápali bytost, která jim přišla ukázat Otcovu lásku. Proto krácel Ježíš osamělý uprostřed lidí. Plně mu rozumělo jen nebe.

Bezbožní nesnesou pohled na Krista, až přijde ve své slávě. Světlo jeho přítomnosti, které je životem pro ty, kdo jej milují, bude znamenat smrt pro bezbožné. Očekávání jeho příchodu je pro ně "jen hrozným očekáváním soudu a žáru ohně" (Žid 10,27). Až se zjeví, budou si přát, aby byli skryti před Kristem; který zemřel, aby je vykoupil.

Avšak pro srdce, očištěné přítomností Ducha svatého, je všecko jiné. Mohou poznávat Boha. Mojžíšovi se Boží sláva zjevila, když byl skryt ve skalní rozsedlině. Podobně i my, jsme-li skryti v Kristu, můžeme vidět lásku Boží.

"Kdo miluje čistotu srdce a má ušlechtilé rty, tomu bude přítelem i král" (Přísl 22,11). Vírou můžeme vidět Boha už zde a nyní. Z každodenních zkušeností poznáváme Boží dobrotu a soucit podle toho, jak s námi jedná. Poznáváme ho v povaze jeho Syna. Duch svatý nám umožňuje pochopit pravdu o Bohu a o tom, jehož poslal. Ti, kteří jsou čistého srdce, poznávají Boha v novém důvěrnějším vztahu, jako svého Vykupitele, poznávají čistotu a krásu jeho povahy a chtějí zrcadlit jeho obraz. Vidí v něm Otce, který touží obejmout kajícího syna a jejich srdce naplňuje nevýslovná radost a štěstí.

Lidé čistého srdce poznávají Stvořitele ze stvoření, v krásách, které naplňují vesmír. V psaném Slově čtou ještě zřetelněji zjevení jeho milosrdenství, lásky a milosti. I nejprostším lidem zjevuje pravdy, které neznají moudří a opatrní. Těm, kdo důvěřují a dětským způsobem touží poznat a konat

vůli Boží, soustavně odhaluje krásu a drahocennost pravdy, kterou moudří podle světa nechápou. Čím více my sami projevujeme rysy Boží povahy, tím snadněji poznáváme pravdu.

Lidé čistého srdce již zde na světě, v době, kterou jim Bůh vymezil, žijí jakoby ve viditelné přítomnosti Boží. A v budoucnu, až dosáhnou nesmrtelnosti, jej uvidí tváří v tvář, jak jej vídal Adam, když chodil a mluvil s Bohem v ráji. "Nyní vidíme jako v zrcadle, nejasně, ale v budoucnu uvidíme tváří v tvář" (1 Kor 13,12).

"Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími" (Mat 5,9).

Kristus je "Kníže pokoje" (Iz 9,6) a jeho posláním je obnovit na zemi a v nebi pokoj, který byl narušen hříchem. "Když jsme byli ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista" (Řím 5,1). Kdo se rozhodne odporovat hříchu a otevře své srdce lásce Kristově, získá tento nebeský pokoj.

Není možné získat pokoj jiným způsobem. Kristova milost, kterou srdce přijme, odstraňuje nepřátelství, urovnává spory a naplňuje člověka láskou. Kdo má pokoj s Bohem a se svými bližními, nemůže propadnout zoufalství. V jeho srdci se neusídí závist, nebude v něm místa pro podezírání, nemůže se v něm usadit nenávisť. Člověk, který žije v souladu s Bohem, získává nebeský pokoj a šíří ve svém okolí požehnaný vliv.

Vliv pokoje spočine jako rosa na lidských srdcích, která jsou unavená a skličena zápasy a napětím světa.

Kristus vyslal své následovníky do světa s poselstvím pokoje. Tvůrcem pokoje je každý, kdo tichým bezděčným vlivem ukazuje Kristovu lásku a kdo slovem nebo skutkem vede druhé, aby se zřekli hříchu a odevzdali své srdce Bohu.

"Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími." Vliv pokoje je důkazem jejich spojení s nebesy. Obklopuje je nebeské ovzduší. Blahodárné působení jejich života a krása jejich povahy ukazují světu, že jsou synové Boží. Lidé poznávají, že "bývali se Ježíšem". "Každý, kdo miluje, z Boha se narodil." "Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho," ale "ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží" (1 Jan 4,7; Řím 8,9.14).

"I bude pozůstatek Jáko: uprostřed mnoha národů jako rosa od Hospodina, jako vláha pro bylinu, která neskládá naději v člověka, nečeká na syny lidské" (Mich 5,7).

"Blaze těm, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské" (Mat 5, 10).

Pán Ježíš nevzbuzuje ve svých následovnicích naději, že dosáhnou na zemi slávy a bohatství a že jejich život bude bez těžkostí. Nabídl jim však přednost, že mohou kráčet se svým Pánem po cestách sebezapření a pohany, protože svět je nezná.

Proti Spasiteli, který přišel vykoupit ztracený svět, se postavily spojené síly nepřátel Boha i lidí. Zlí lidé a padlí andělé se spojili v nemilosrdném odporu proti Knížeti pokoje. I když se v každém jeho slově i činu projevoval božský soucit, pocítil vůči sobě zarputilé nepřátelství, protože se nepodobal světu. Poněvadž neschvaloval projevy nedobrych stránek lidské povahy, vyvolal velký odpor a nepřátelství. Něco podobného prožijí všichni, kdo chtějí žít zbožně v Kristu Ježíši. Mezi spravedlností a hříchem, láskou a nenávisť, pravdou a lží je nesmiřitelný rozpor. Kdo ukazuje Kristovu lásku a krásu jeho svatosti, odvádí poddané ze satanova království. Kníže zla se tomu snaží zabránit. Všichni, kteří jsou naplněni Duchem Kristovým, musí počítat s pronásledováním a potupou. Způsob pronásledování se sice mění s dobou, avšak zásada - duch, který stojí v pozadí - se nemění. Ničí vyvolené Páně již od dnů Ábelových.

Když se lidé snaží dosáhnout souladu s Bohem, poznají, že potupa kříže ještě stále trvá. Mocností a síly zla útočí proti všem, kteří zachovávají zákony Boží. Proto místo, aby pronásledování učedníky Kristovy zarmucovalo, má jim působit radost. Je důkazem, že krácejí ve šlépějích svého Mistra.

Pán neslibil svému lidu, že ho ušetří zkoušek, slíbil něco, co je mnohem lepší. Řekl: "Tvá síla ať provází všechny tvé dny." "Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projevuje má síla" (5Moj 33,25; 2Kor 12,9). Jste-li povoláni, abyste pro věc Boží prošli "ohnivou pecí", Ježíš vám bude po boku, jako byl kdysi se třemi věrnými mládenci v Babylóně. Lidé, kteří milují svého Vykupitele, by se měli radovat z každé příležitosti, kdy s ním mohou snášet pokoření a potupu. Láska, kterou chovají ke svému Pánu, ulehčí všechna utrpení, která pro něho zakoušejí.

Ve všech dobách satan pronásledoval Boží lid. Prostřednictvím svých nástrojů je mučil a vraždil. Svou smrtí se však mučedníci stávali vítězi. Pevnou vírou se hlásili k někomu mocnějšímu, než je satan. Satan mohl mučit a zabít tělo, nemohl se však dotknout života, který je s Kristem skryt v Bohu. Mohl vsazovat do vězení, nemohl však spoutat ducha. Pronásledování mohli vzhlížet za mračna k slávě a říkat si: "Soudím totiž, že utrpení nynějšího času se nedají srovnat s budoucí slávou, která má

být na nás zjevena." "Toto krátké a lehké soužení působí přenesmírnou váhu věčné slávy" (Řím 8,18; 2Kor 4,17).

Zkouškami a pronásledováním se zjevuje Boží sláva - povaha - na jeho vyvolených. Boží církve, kterou svět nenávidí a pronásleduje, je vychovávána a vzdělávána v Kristově škole. Věřící lidé krácejí na zemi po úzkých cestách a očišťují se v těžkostech. Jdou za Kristem v bolestných zápasech, prožívají sebezapření, zakoušejí trpká zklamání. Hořké zkušenosti jim ukazují nepravost a ubohost hříchu, pak na něj pohlížejí s odporem. Podílejí se na Kristových utrpeních a budou se podílet i na jeho slávě. Ve vidění prorok spatřil vítězství Božího lidu. Řekl: "Viděl jsem jakoby jiskřící moře, planoucí ohněm, a viděl jsem ty, kteří zvítězili . . . stáli na tom jiskřícím moři, měli Boží loutny a zpívali píseň Božího služebníka Mojžíše a píseň Beránkovu: Veliké a podivuhodné jsou tvé činy, Pane Bože všemohoucí; spravedlivé a pravdivé jsou tvé cesty, Králi národů." "To jsou ti, kteří přišli z velikého soužení a vyprali svá roucha a vybělili je v krvi Beránkově. Proto jsou před trůnem Božím a slouží mu v jeho chrámě dnem i nocí; a ten, kterv sedí na trůnu, bude jim záštitou" (Zjev 15,2.3; 7,14.15).

"Blaze vám, když vás budou tupit" (Mat 5,11).

Od svého pádu satan vždy pracoval pomocí podvodu. Tak jako nesprávně představoval Boha, tak pomocí svých služebníků nesprávně představuje i dítky Boží. Spasitel prohlásil: "Tupení těch, kdo tě tupí, padlo na mne" (Žalm 69,10). Stejně tak padají pohanění na jeho učedníky.

Nikdo z lidí nebyl hůře pomlouván než Syn člověka. Posmívali se mu a tupili ho, protože plně uskutečňoval zásady Božího zákona. Lidé ho nenáviděli bez příčiny. Přesto se klidně postavil před své nepřátele a prohlásil, že potupa patří k údělu křesťanů. Svým následovníkům radil, jak čelit útokům zla a vyzýval je, aby pod tlakem pronásledování neochabovali.

Pomluva může sice očernit dobrou pověst, nemůže však poskvnit povahu, protože tu chrání Bůh. Dokud s hříchem nebudeme souhlasit, žádná moc - lidská ani démonská - nemůže poskvnit naše nitro. Člověk, jehož srdce je zakotveno v Bohu, zůstává stejný v hodině své největší zkoušky a za nejhorších okolností, jaký byl v době, kdy se mu dařilo dobře, kdy se zdálo, že má přízeň Boží. Je možné, že nepřátelé špatně vykládají a zkreslují jeho slova, pohnutky a činy. On však toho nedbá, protože mu jde o vyšší hodnoty. Podobně jako Mojžíš zůstává pevný "jako by Neviditelného viděl" (Žid 11,27), nehledí "na věci viditelné, ale neviditelné" (2 Kor 4,18).

Kristus ví o všem, co lidé nesprávně chápou a co zkreslují. Jeho následovníci mohou čekat v tiché trpělivosti a důvěře, ať jsou vystaveni sebevětší zlobě a opovržení; protože není nic tajného, co nebude zjeveno. Lidé, kteří ctí Boha, budou jím poctěni před lidmi i anděly.

Pán Ježíš řekl: "Blaze vám, když vás budou tupit a pronásledovat a lživě mluvit proti vám všecko zlé kvůli mně. Radujte se a jásejte, protože máte hojnou odměnu v nebesích" (Mat 5,11.12). Poukázal svým posluchačům na proroky, kteří mluvili ve jménu Páně jako na "příklad trpělivosti v utrpení" (Jak 5,10). Ábel, první následovník Krista z Adamových potomků, zemřel jako mučedník. Enoch chodil s Bohem a svět se k němu neznal. Noemovi se posmívali jako fanaticovi a panikáři. "Jiní zakusili výsměch a bičování, ba i okovy a žalář." "Jiní byli mučeni a odmítli se zachránit, protože chtěli dosáhnout něčeho lepšího, totiž vzkříšení" (Žid 11,36.35).

V každé době byli vyvolení poslové Boží hanobeni a pronásledováni, avšak právě jejich soužením se šířila zvěst o Bohu. Každý Kristův následovník má vstoupit do jejich řad a pokračovat ve stejném díle s vědomím, že nepřátelé nemohou učinit nic proti pravdě, ale jen pro pravdu. Bůh chce, aby pravda byla postavena do popředí a stala se předmětem ověřování a diskusí i přes to, že s ní lidé opovrhují. Je třeba vyburcovat mysl lidí. Pán Bůh používá každého nedorozumění, každou potupu a každou snahu omezit svobodu svědomí jako prostředek k probuzení lidí, kteří by jinak zůstali neteční.

Jak často se tato zkušenost potvrdila v životě Božích poslů. Když byl ušlechtilý a výřečný Štěpán ukamenován z popudu velerady, věc evangelia tím neutrpěla. Světlo z nebe, které ozářilo jeho tvář, a božský soucit vyjádřený v jeho poslední modlitbě před smrtí, působily přesvědčivě jako ostré šípy na fanatické členy velerady, kteří kamenování přihlíželi. Saul, farizeus a pronásledovatel křesťanů, se stal vyvoleným nástrojem, který měl nést jméno Kristovo před pohany, krále a syny Izraele. Po mnoha letech napsal Pavel už jako stařec ze svého vězení v Římě: "Někteří sice káží Krista také ze závidosti a řevnivosti, ... ne z čistých pohnutek, a domnívají se, že mi v mém vězení způsobí bolest. Ale co na tom! Jen když se jakýmkoli způsobem, ať s postranými úmysly, ať upřímně zvěstuje Kristus" (Fil 1,15-18). Pavlovým uvězněním se evangelium rozšířilo ještě dále a pro Krista byli získáni lidé i v samotném paláci císařů. Satan se snaží zničit nepomíjitelné semeno Božího slova, které je živé a věčné (1 Petr 1,23), tím je vlastně zasévá do lidských srdcí: Potupou a pronásledováním Božích dítek je oslavováno jméno Kristovo a lidé jsou přiváděni ke spasení.

Velká odměna očekává v nebi ty, kdo vydávají svědectví o Kristu přes pronásledování a překážky. Zatímco lidé hledají pozemské bohatství, Ježíš jim ukazuje na nebeskou odměnu. Neříká, že ji obdrží

jen v budoucím životě, ona začíná již zde. Kdysi dávno se Pán zjevil Abrahamovi a řekl: "Já jsem tvůj štít, tvá přehojná odměna" (1 Moj 15,1). To je odměna všech Kristových následovníků. Dědictví Božích služebníků je Hospodin - Immanuel, "v němž jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání", v němž je "vtělena všechna plnost Božství" (Kol 2,3.9). Dědictvím Božích služebníků je mít úzký vztah k němu, znát jej, mít jej, když se srdce stále více a více otevírá, aby přijalo jeho vlastnosti. Dědictvím Božích služebníků je znát jeho lásku a moc, vlastnit nevyzpytatelné bohatství Kristovo a vždy více chápat "šíři i délku, výšku i hloubku" a poznávat "Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání" (Ef 3,18. 19). "Toto je dědictví Hospodinových služebníků, jejich spravedlnost je ode mne, praví Hospodin" (Iz 54, 17).

Právě tato radost naplňovala srdce Pavla a Síly, když se ve vězení ve Filipis o půlnoci modlili a zpívali chvalozpěvy Bohu. Kristus byl s nimi a světlo jeho přítomnosti osvěcovalo tmu slávou nebes. Když apoštol Pavel viděl, jak se evangelium šíří, napsal z Říma bez ohledu na svá pouta: "Z toho mám radost a budu mít radost dál" (Fil 1,18). A stejná slova, která Kristus pronesl na hoře, znovu zazněla v poselství ap. Pavla sboru. ve Filipis v době, kdy byli pronásledováni: "Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se!" (Fil 4,4).

"Vy jste sůl země" (Mat 5,13).

Soli si vážíme pro její konzervační vlastnosti. Jestliže Bůh nazývá své dítky soli, chce je tím naučit, že jim dal svou milost proto, aby se staly nástroji pro záchranu jiných. Bůh si vyvolil jeden národ nejen proto, aby se stali jeho syny a dcerami, ale proto, aby jejich prostřednictvím mohl svět přijmout milost, která přináší spásu (Tit 2,11). Když Hospodin vyvolil Abrahama, nebylo to jen proto, aby se stal zvláštním přítelem Božím, ale aby byl prostředníkem zvláštních výsad, které chtěl Bůh udělit národům. Pán Ježíš v poslední modlitbě s učedníky před svým ukřižováním řekl: "Pro ně se posvěcuji, aby také oni byli posvěceni pravdou" (Jan 17,19). Podobně i křesťané, kteří jsou očištěni pravdou, vlastní konzervační schopnosti, kterými odvracejí svět od úplné mravní zkázy.

Sůl může konzervovat jen tehdy, jestliže je promíchána s látkou, do níž se přidává, pronikne ji a prostoupí. Podobně také spasitelná moc evangelia může, lidi zasáhnout jen pomocí osobních styků a přátelství. Lidé nejsou spaseni kolektivně, ale jako jednotlivci. V osobním vlivu je sffa. Musíme se přiblížit k těm, kterým chceme prospět.

Chuť soli znázorňuje životní sílu křesťana - Ježíšovu lásku v srdci, Kristovu spravedlnost prostupující život. Kristova láska má schopnost se šířit a podmaňovat jiné. Jestliže ji v sobě máme, ovlivňuje i druhé. Budeme se snažit k nim přiblížit, aby se i jejich srdce rozehrála naším nezištným zájmem a láskou. Upřímní věřící vyzařují moc, která působí a dává novou mravní sílu lidem, pro něž pracují. Změnu nepůsobí pouze lidská moc; ale moc Ducha svatého.

Pán Ježíš nakonec důrazně varuje: "Jestliže však sůl pozbude chuti, čím bude osolena? K ničemu se nehodí, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali" (Mat 5,13).

Když lidé naslouchali Kristovým slovům, dokázali si představit bílou, zářivou sůl vyhozenou na cestu, protože ztratila svou chuť a pozbyla ceny. Vhodně představovala stav farizeů a vliv jejich náboženství na společnost. Znázorňuje život každého člověka, kterého opustila moc Boží milosti, který ochladl a žije bez Krista. Bez ohledu na postavení zůstává takový člověk v očích lidí i andělů bez chuti a nepřijemný. Kristus mu říká: "Kéž bys byl studený nebo horký! Ale že jsi vlažný a nejsi horký ani studený, nesnesu tě v ústech" (Zjev 3,15.16).

Bez živé víry v Krista jako osobního Spasitele nemůžeme uplatnit svůj vliv ve světě nevěry. Nemůžeme dát druhým něco, co sami nemáme. Naš vliv k pozhnutí a povznesení lidstva je úměrný naší oddanosti a posvěcení Kristu. Jestliže konkrétně nesloužíme, nemáme opravdovou lásku a prožité zkušenosti, nemáme ani sílu pomáhat, postrádáme spojení s nebem a Kristův vliv v životě. Jestliže nás Duch svatý nemůže použít jako nástroje k zvěstování Kristovy pravdy světu, podobáme se soli, která pozbyla svou slanost a je zcela nepotřebná. Jestliže se v našem životě neprojevuje Kristova milost, dokazujeme světu, že pravda, které údajně věříme, nemá posvěcující moc. Všude, kam sahá náš vliv, zůstane slovo Boží naší vinou bez účinku. "Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon. Kdybych měl dar prorocství, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všechno poznání, ano kdybych měl tak velkou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem. A kdybych rozdál všechno, co mám, ano kdybych vydal sám sebe k upálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje" (1 Kor 13,1-3).

Když láska naplňuje srdce, působí i na druhé. Není to odpověď na prokázanou laskavost, láska je zásadou jednání. Láska utváří povahu, ovládá pohnutky, potlačuje nepřátelství a zušlechťuje city. Tato láska je široká jako vesmír, je shodná s láskou andělů. Je-li pěstována v srdci, zpříjemní celý život a rozšíří ve svém okolí požehnání. Jen ona nás může učinit soli země.

"Vy jste světlo světa" (Mat 5,14)

Pán Ježíš učil poutavě. Častými obrazy z okolní přírody získával pozornost svých posluchačů. Lidé se shromáždili již časně ráno. Zářivé slunce stoupalo po modré obloze, zahánělo stíny v údolích a v úzkých horských soutěškách. Ještě se nerozplynula krása ranních červánků. Sluneční svit zaplavoval zemi, klidná hladina jezera odrážela zlaté světlo a zrcadlily se v ní růžové ranní červánky. Každé poupě, každá květina, každý lísteček se zatřpytil krůpějími rosy. Příroda s úsměvem vítala nový den. V korunách stromů příjemně zpívali ptáci. Spasitel pohlédl na shromážděný zástup, na vycházející slunce a pak řekl svým učedníkům: "Vy jste světlo světa." Podobně jako slunce koná své poslání lásky, rozptyluje stíny noci a probouzí svět k životu, tak mají Kristovi učedníci splnit svůj úkol, osvěcovat nebeským světlem ty, kdo jsou v temnotě, bludu a hříchu.

V jasném ranním světle mohli zřetelně vidět vesnice a městečka rozsetá po okolních kopcích. Tím byl pohled ještě zajímavější. Pán Ježíš na ně ukázal a řekl: "Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře." A potom ještě dodal: "A když rozsvítí lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen; a svítí všem ' v domě" (Mat 5,14:15). Ježíšovi posluchači byli většinou rolníci a rybáři. Jejich prostá obydlí měla jen jednu místnost, ve které stála na svícnu jediná lampa. Poskytovala světlo všem obyvatelům domu. Pán Ježíš prohlásil: "Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali ' slávu vašemu Otci v nebesích" : (Mat 5,16).

Hříšnému člověku neprospělo a nikdy neprospěje jiné světlo než světlo vycházející z Krista. Ježíš ; Kristus, Spasitel, je jediným světlem, které může ozářit temnotu , světa ležícího v hříchu. O Kristu je napsáno: "V něm byl život, a život byl světlo lidí" (Jan 1,4). Když učedníci přijali Kristův život, mohli se stát nositeli jeho světla. Kristův život a jeho láska projevená v povaze z nich učinila světlo světa.

My lidé nemáme sami v sobě světlo. Bez Krista jsme jako nezapálená svíčka, jako měsíc odvrácený od slunce. Sami o sobě nemáme ani jediný paprsek jasu, který bychom mohli vyslat do temnoty světa. Když se obrátíme ke Slunci spravedlnosti, když se setkáme s Kristem, celé naše nitro prozáří jas Boží přítomnosti.

Kristovi následovníci mají být více než jen nějakým světlem mezi lidmi. Jsou pravým světlem světa. Pán Ježíš říká všem, kdo se hlásí k jeho jménu: Vy jste se mi odevzdali a já vás dávám světu jako své zástupce. Prohlásil: "Jako ty jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa" (Jan 17,18). Jako Kristus zjevil Otce, tak my máme zjevovat Krista. Náš Spasitel je zdrojem světla. Nezapomeň však, že se zjevuje prostřednictvím lidských nástrojů. Bůh uděluje své požehnání pomocí lidí. I Kristus přišel na svět jako Syn člověka. Lidství spojené s božstvím musí zasáhnout lidské srdce. Kristova církev, každý Mistrův učedník je nebem ustanovený nástroj, který má lidem ukazovat Boha. Andělé chtějí vašim prostřednictvím dávat světlo a sílu lidem, kteří hynou. Má snad člověk zanedbávat svěřený úkol? Tím by byl svět oloupen o určitou část slíbeného působení Ducha svatého!

Pán Ježíš nepřikázal učedníkům: Snažte se svítit vlastním úsilím, ale: Nechte svítit světlo! Přebývá-li Kristus v srdci, není možné zastřít světlo jeho přítomnosti. Jestliže nejsou světlem světa ti, kdo se vydávají za Kristovy následovníky, znamená to, že je opustila Boží moc. Jestliže nemohou šířit světlo, znamená to, že nejsou spojeni se Zdrojem světla.

Ve všech dobách činil "Kristův duch v nich přítomný" (1 Petr 1, 11) pravé Boží dítky světlem pro jejich současníky. Josef byl nositelem světla v Egyptě. Svou čistotou, šlechtností a synovskou láskou představoval Krista v pohanském prostředí. Během putování Izraelitů z Egypta do zaslíbené země byli věrní mezi nimi světlem okolním národům. Jejich prostřednictvím se Bůh zjevoval světu. Daniel a jeho přátelé v Babylóně a Mardocheus v Persii ozařovali jasnými paprsky světla temnotu královských dvorů. Podobně mají být i Kristovi učedníci nositeli světla na cestě k nebi. Jejich prostřednictvím Otec zjevuje svoji milost a lásku světu, který žije v duchovní temnotě a nedospěl k poznání Boha. Když jiní lidé uvidí jejich dobré skutky, vzdají slávu Otci v nebesích. Pochopí, že na trůně vesmíru je Bůh a jeho povaha je hodna chvály a následování. Boží láska v srdci a Kristův soulad projevovaný v životě jsou pro nevěřící zábleskem nebe, aby mohli nahlédnout do jeho krásy.

Tím jsou lidé vedeni, aby uvěřili "lásce, kterou Bůh má k nám" (1 Jan 4,16). Tím jsou původně hříšná a zkažená srdce očišťována a přetvářena, aby se mohla "postavit neposkvrněná a v radosti před tvář Boží slávy" (Juda 24).

Spasitelova slova: "Vy jste světlo světa" upozorňují na misijní poslání; které Pán Ježíš svěřil svým následovníkům. V Kristově době vytvořily sobectví, pýcha a předsudky silnou a vysokou dělicí zeď mezi vyvolenými strážci Božího slova a všemi ostatními národy světa. Spasitel přišel všechno změnit. Slova, která lidé slyšeli z jeho úst, se nepodobala ničemu, co kdy slyšeli od kněží nebo rabínů. Kristus boří dělicí zeď, sebelásku, národnostní předsudky a učí lásce k celé lidské rodině. Povznáší lidi nad úzký obzor vytvořený jejich sobectvím; ruší územní hranice a uměle vytvořené rozdíly ve společnosti. Nedělá rozdíl mezi blízkými a cizinci, přáteli a nepřáteli. Učí nás, abychom v každém člověku, který potřebuje naši pomoc, viděli svého bližního a na svět se dívali jako na své působiště.

Jako paprsky slunce pronikají až do nejdlehlších koutů zeměkoule, tak podle Božího přání má světlo evangelia ozářit každého člověka na zemi. Kdyby Kristova církev plnila úkol, který jí Pán svěřil, uskutečnila by se slova Písma: "Lid bydlící v temnotách uvidí veliké světlo; světlo vzejde těm, kdo seděli v krajině stínu smrti" (Mat 4,16). Členové církve by neměli vytvářet nějaké uzavřené společenství, vyhýbat se odpovědnosti a nesení kříže, ale měli by jít do všech krajů, nechat ze sebe vyzařovat Kristovo světlo, pracovat jako on pro záchranu lidí. "Evangelium království" by se rychle rozšířilo po celém světě.

Stejným způsobem se má uskutečnit záměr, který Pán Bůh sleduje, když povolává svůj lid od Abrahama až do naší doby. Bůh říká: "Požehnám tobě, ... a staneš se požehnáním" (1 Moj 12,2). Slova Kristova, která pronesl prorok-evangelista a která znovu zazněla v kázání na hoře, platí nám v této poslední době: "Povstaň, rozjasni se, protože ti vzešlo světlo, vzešla nad tebou Hospodinova sláva" (Iz 60,1). Jestliže tě osvětila sláva Hospodinova, jestliže jsi spatřil nádheru toho, který je "významnější nad tisíce jiných" a "přežádoucí skvost", jestliže se tvé srdce rozzáří v přítomnosti jeho slávy, pak jsou tato Mistrova slova určena tobě. Vystoupil jsi s Kristem na horu proměnění? Dole v údolí jsou lidé zotročení satanem. Čekají na slovo víry a na modlitbu, která je vysvobodí.

Nemáme pouze přemýšlet o Kristově slávě, ale máme o jeho přednostech také mluvit. Izaiáš nejen viděl Kristovu slávu, ale také o Kristu hovořil. Když David přemýšlel o Bohu, vzplanul v něm oheň a to se projevilo v jeho řeči. Když uvažoval o úžasné Boží lásce, musel mluvit o tom, co viděl a cítil. Kdo může mlčet, jestliže vírou spatřil obdivuhodný plán vykoupení, slávu jednorozeného Syna Božího? Je možné přemýšlet o nevýslovné lásce, která se projevila na golgotském kříži, kde Ježíš Kristus zemřel, abychom nezahynuli, ale měli věčný život - je možné se na to dívat a při tom neoslavovat vznešenost Spasitele?

"V jeho chrámu však všichni volají: Sláva" (Žalm 29,9). Slavný pěvec Izraele o něm zpíval za doprovodu harfy: "Tvoje velebnost je důstojná a slavná, chci přemýšlet o divuplných dílech. Všichni budou mluvit o tvých mocných, bázeň vzbuzujících skutečích, i já budu vypravovat o tvé velikosti" (Žalm 145,5.6).

Golgotský kříž musí být vysoko vyvýšen. Lidé mají o něm přemýšlet a soustředit na něj svou pozornost. Pak všechny duchovní schopnosti umocní Boží síla. Všechny síly se soustředí v upřímné práci pro Krista. Jeho následovníci budou vysílat do světa paprsky světla a ozáří celou zemi.

Kristus s radostí přijímá každého člověka, který se mu oddá. Spojí lidství s božstvím, aby mohl světu sdělovat tajemství vtělené lásky. Mluvte o tom, modlete se za to, zpívejte o tom. Hlásejte všude poselství o jeho slávě a pokračujte na cestě k nebesům.

Světla, která ozařují povahu, jsou: trpělivě snášené zkoušky, vděčně přijímaná požehnání, mužně překonávaná pokušení, mírnost, laskavost, milosrdenství a soustavně projevovaná láska. Opakem je temnota sobeckého srdce, do kterého nikdy neproniklo světlo života.

DUCHOVNÍ VÝZNAM ZÁKONA

"Nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit" (Mat 5,17).

Kristus vyhlásil zákon na hoře Sinaj za doprovodu hromů a blesků. Sláva Boží jako stravující oheň spočinula na vrcholu hory a hora se otřásala přítomností Hospodinovou. Zástupy izraelitů se v pokoře sklonily k zemi a v posvátné bázní vyslechly nařízení zákona. Jaký je to rozdíl v porovnání s horou blahoslavenství! Pod letní oblohou, za naprostého ticha přerušovaného jen ptačím zpěvem, vysvětloval Pán Ježíš zásady svého království. I když nyní mluvil k lidu slovy plnými lásky, objasňoval jim vlastně zásady zákona vyhlášeného na Sinaji.

Při vydání zákona ze Sinaje bylo nutné, aby na Izraele otupělého dlouhou porobou v Egyptě, zapůsobila moc a sláva Boží. A přesto se i jim Bůh představil jako Bůh lásky.

"Hospodin přišel ze Sinaje, jako slunce jim vzešel ze Seir, zaskvěl se z hory Fáran, přišel s desetitisíci svatými, po jeho pravici jim z ohně vzešel Zákon. Ano, každý lid mu je milý.

Všichni jeho svatí jsou v tvé ruce, přivinuli se k tvým nohám, budou se učit z tvých řečí" (5Moj 33,2.3)

Mojžíšovi Bůh zjevil svou slávu úžasnými slovy, která zůstala cenným dědictvím věků: "Hospodin, Hospodin! Bůh plný slitování a milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný a věrný, který osvědčuje milosrdenství tisícům pokolení, který odpouští vinu, přestoupení a hříchy" (2Moj 34,6.7).

Zákon vydaný na Sinaji vyhlášoval zásadu lásky, ukázal zemi zákon nebes. Byl vložen do rukou prostředníka, vyslovil jej však ten, kdo má moc uvést lidská srdce do souladu se zásadami tohoto zákona. Bůh zjevil účel zákona slovy určenými Izraeli: "Budete mi lidem svatým" (2 Moj 22,31).

Izrael však nepochopil duchovní význam zákona. Jeho domnělá poslušnost byla příliš často spíše pouhým zachováním forem a obřadů než podřízením srdce moci lásky. Pán Ježíš svou povahou a svým působením ukazoval lidem svatost, milosrdenství a otcovské vlastnosti Boží a dokazoval

bezcecnost pouhé vnější, obřadnické poslušnosti. Židovští vůdcové nepřijali jeho slova a ani je nepochopili. Podle jejich názoru bral Ježíš požadavky zákona na lehkou váhu. Když jim představil základní pravdy, které jsou jádrem Bohem ustanovené bohoslužby, obvinili ho, že se snaží zrušit zákon, protože se dívali jen na vnější věci.

Přestože Kristus mluvil klidně, byla jeho slova tak opravdová a pádná, že uchvátila srdce posluchačů. Lidé očekávali, že bude opakovat tradice bez života a požadavky rabínů, ale marně. Žasli "nad jeho učením, nebot učil jako ten, kdo má moc, a ne jako jejich zákoníci" (Mat 7,29). Farizeové si povšimli velkého rozdílu mezi svým způsobem učení a způsobem, jakým učil Kristus. Poznali, že vznešenost, čistota a krása pravdy působí hlubokým, příznivým vlivem na mysl mnohých. Spasitelova božská láska a něžnost přitahovala srdce lidí. Rabíni viděli, že Kristovo učení maří veškeré výsledky jejich působení mezi lidmi. Pán Ježíš bořil dělicí zeá, která tak lichotila jejich pýše a pocitu výlučnosti. Obávali se, že od nich odvrátí celý národ, jestliže ho nechají dál působit.

40 (45-47)

Chodili za ním s vyhraněně nepřátelskými úmysly a snažili se najít vhodnou příležitost, aby proti němu vyvolali nelibost lidu a umožnili veleradě, aby ho mohla odsoudit a usmrtit.

Zvědové bedlivě sledovali Pána Ježíše i na hoře blahoslavenství. Když vysvětloval zásady spravedlnosti, šířili farizeové mezi lidem názor, že jeho učení odporuje předpisům, které Bůh vydal na Sinaji. Spasitel neřekl nic, co by podkopávalo víru v náboženství a náboženská ustanovení Starého zákona. Mojžíš, velký vůdce Izraele, přijal od Krista každý paprsek Božího světla, které sdělil svému lidu. Mnozí lidé se domnívali, že Ježíš přišel odstranit zákon. Pán Ježíš však jednoznačně vysvětluje svůj postoj k Božím ustanovením. Říká: "Nemyslete, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky" (Mat 5,17).

Stvořitel člověka, Vydavatel zákona tu prohlašuje, že nemá v úmyslu zrušit ustanovení zákona. Celá příroda se řídí zákony, počínaje zrnkem prachu v slunečním paprsku a konče světy ve vesmírném prostoru. Na poslušnosti těchto zákonů závisí pořádek a soulad v přírodě. Podobně se má i život všech rozumných bytostí řídit velkými zásadami spravedlnosti. Zákon Boží existoval již před stvořením naší země. I andělé se řídí jeho zásadami. Aby země byla spojená s nebem, musí také člověk poslouchat Boží zákon. Kristus seznámil s požadavky zákona již lidi v ráji, "když prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní a plesali všichni synové Boží" (Job 38,7). Kristus nepřišel na zemi proto, aby zrušil zákon, ale aby člověka svou milostí uschoptil plnit jeho požadavky.

Milovaný učedník, který naslouchal slovům Pána Ježíše na hoře blahoslavenství, mnohem později napsal pod vlivem Ducha svatého, že zákon je stále závazný. Prohlásil: "Každý, kdo se dopouští hříchu, jedná proti zákonu, nebot hřích je porušení zákona" (1 Jan 3,4). Srozumitelně říká, na který zákon myslí, na "příkázání staré, které jste měli od začátku" (1 Jan 2,7). Mluví o zákonu, který existoval již při stvoření světa a byl znovu opakován na Sinaji.

Pán Ježíš řekl o zákonu: "Nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit". Použil zde slova "naplnit" ve stejném smyslu, jako když oznámil Janu Křtiteli, že chce "naplnit všechno, co Bůh žádá" (Mat 3,15). Znamená to plně dostát požadavkům zákona, dát příklad dokonalé poslušnosti vůle Boží.

Kristus měl za úkol "vyvýšit a zvelebit zákon" (Iz 42,21). Měl ukázat jeho duchovní význam, dalekosáhlé zásady a vysvětlit jeho věčnou platnost.

Pán Ježíš byl živým zosobněním povahy Božího zákona. Ti nejušlechtilejší a nejlaskavější lidé jsou jen nepatrným odleskem božské krásy jeho povahy. Šalomoun inspirovaný Duchem svatým o něm napsal: "je významnější nad tisíce jiných ... on sám je přezádnoucí skvost" (Pís 5,10.16). David ho spatřil v prorockém vidění a řekl: "ty nejkrásnější ze synů lidských" (Žalm 45,3). Pán Ježíš je přesný obraz Otce, záře jeho slávy, Vykupitel, který prožíval sebezapření. Svým životem ukázal, že láska nebeského původu, křesťanské zásady, jsou podstatou zákonů věčné spravedlnosti.

Pán Ježíš řekl: "Dokud nepomine nebe a země, nepomine ani jediné písmenko, ani jediná čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane" (Mat 5,18). Svou poslušností Kristus dosvědčil nezměnitelnost zákona. Ukázal, že v moci Boží milosti ho mohou všichni Adamovi potomci plně zachovávat. Na hoře blahoslavenství prohlásil, že ani jediné písmenko ze zákona nepomine, dokud nebude všechno dokonáno, všechno, co se týká lidského rodu, všechno, co souvisí s plánem vykoupění. Kristus neučil, že zákon bude někdy zrušen. Díval se k nejzazším hranicím lidské budoucnosti a ujistil nás, že zákon bude stále platit. Nikdo se proto nemohl domnívat, že jeho posláním bylo zrušit zákon. Dokud nepomine nebe a země, budou platit svaté zásady zákona Božího. Jeho spravedlnost je "jako mocné horstvo" (Žalm 36,7). Bude stále pramenem požehnání, ze kterého vytékají na zemi obcerstvující proudy.

Hříšní lidé nemohou ve své vlastní síle splnit požadavky zákona, protože zákon Hospodinův je dokonalý, a proto je také neměnný. Z tohoto důvodu přišel Ježíš jako náš Vykupitel. Přišel na svět, aby naučil lidi žít podle zásad Božího zákona tím, že je učil vlastnostem Boží povahy. Když se vzdáme svých hříchů a přijmeme Ježíše Krista jako svého Spasitele, uznáváme tím zákon. Apoštol

Pavel klade otázku: "To tedy vírou rušíme zákon? Naprosto ne. Naopak, zákon potvrzujeme" (Řím 3,31).

Zaslíbení nové smlouvy zní: "Dám své zákony do jejich srdce a vepíši jim je do mysli" (Žid 10,16). Symboly a předobrazy, které ukazovaly na Krista jako na Beránka Božího, jenž sejme hřích světa, zanikly jeho smrtí. Zásady spravedlnosti vyjádřené desaterem jsou však neměnné jako Boží vláda. Nezaniklo ani jediné přikázání, nezměnilo se ani jediné písmenko, ani nejmenší znak. Zásady, které člověk poznal už v ráji jako velký zákon života, budou beze změny platit i v obnoveném ráji. Až bude na zemi znovu zřízen ráj, všichni obyvatelé země se budou řídit Božím zákonem lásky.

"Věčně, Hospodine, stojí pevně v nebesích tvé slovo." "Dávno je mi z tvých svědectví známo, žeš jim dal na věky pevný základ." "Činy jeho rukou jsou pravda a právo, všechna jeho ustanovení jsou věrná" (Žalm 119,89; 119,152; 111,7).

Kdo by tedy zrušil jediné z těchto nejmenších přikázání "

a tak učil lidi, bude v království nebeském vyhlášen za nejmenšího" (Mat 5,19).

Znamená to, že tam nebude pro ně místa. Kdo totiž svévolně přestupuje jedno přikázání, nezachovává žádné z nich v duchu a pravdě. "Kdo by totiž zachoval celý zákon, a jen v jednom přikázání klopýtl, provinil se proti všem" (Jak 2,10).

Nezáleží na tom; o jak velkou neposlušnost v případě hříchu jde. Hříchem je každý sebemenší odklon od zřetelně vyjádřené vůle Boží. Takový odklon ukazuje, že člověk má k hříchu určitý vztah. Srdce je rozpolceno. V podstatě zapírá Boha a bouří se proti zákonům Boží vlády.

Kdyby mohli lidé volně odmítat Boží požadavky a vytvářet si svoje vlastní měřítko povinností, stanovili by si celou řadu měřítek, která by odpovídala různým názorům a převzali by vládu z rukou Božích. Vůle lidí by dosáhla svrchovanosti. Zneuctili a znevážili by tím vznešenou a svatou vůli Boží - plán lásky.

Jakmile si lidé zvolí vlastní cestu, dostanou se vždy do rozporu s Bohem. Protože bojují proti nejzákladnějším zásadám nebes, nebude pro ně místa v království Božím. Přehlížením Boží vůle se stavějí na stranu satana, nepřítele Boha i lidí. Člověk bude živ ne jedním slovem, ne mnoha slovy, ale každým slovem, které vychází z Božích úst. Nemůžeme přehlížet ani jediné slovo, i kdyby se nám zdálo sebenepatrnější, a přitom se cítit bezpeční. Všechna přikázání zákona jsou pro dobro a štěstí člověka jak v tomto, tak v budoucím životě. Poslušnost zákona je pro člověka ochranný val, který ho chrání před zlem. Kdo tuto přehradu vybudovanou Bohem prolomí na jakémkoli místě, zničí její ochrannou moc. Otevírá tím cestu nepříteli, který přichází, aby zabíjel a ničil.

Neposlušností vůle Boží v jednom bodě otevřeli naši první rodiče brány, jimiž vnikl na svět příval béd. A každý, kdo následuje jejich příkladu, se setká s podobným výsledkem. Lásky Boží je základem, z něhož vychází každé přikázání zákona Božího, a kdo odchází od přikázání, připravuje si své vlastní neštěstí a neúspěch.

"Nebude-li vaše spravedlnost o mnoho přesahovat spravedlnost zákoníků a farizeů, jistě nevejdete do království nebeského" (Mat 5,20).

Zákoníci a farizeové označili nejen Krista, ale i jeho učedníky za hříšníky, protože nezachovávali rabínská nařízení a zvyky. Učedníky často zneklidňovalo a mátl, když je napomínali a obviňovali ti, kterých si ze zvyku vážili jako náboženských učitelů. Ježíš odhalil klam. Prohlásil, že spravedlnost, které farizeové připisovali tak velkou hodnotu, nemá žádnou cenu. Židovský národ o sobě tvrdil, že je zvláštním Bohu oddaným lidem obdařeným jeho přízní. Kristus však ukázal, že jejich náboženství postrádá spasitelnou víru. Posvětit je nemohla jejich předstíraná zbožnost, lidské výmysly a obřady, ani okázalé plnění vnějších požadavků zákona. Neměli čisté srdce, ušlechtilou a Kristu oddanou povahu.

Zákonické náboženství nemůže člověka smířit s Bohem. Tvrdá, strohá zbožnost farizeů, která neznala pokoru, soucit ani lásku, byla hříšníkům jen kamenem úrazu. Farizeové byli jako sůl, která ztratila svou slanost. Jejich vliv neměl moc chránit svět před zkažeností. Pravá víra se "projevuje láskou" (Gal 5,6). Očišťuje člověka jako kvas, který mění povahu.

Tomu všemu se Židé měli naučit z poselství proroků. Slova proroka Micheáše vyjádřila již před staletími touhu lidského srdce po smíření s Bohem a zároveň dávala i odpověď: "Jak předstoupím před Hospodina? S čím se mám sklonit před Bohem na výšině? Mohu před něj předstoupit s obětmi zápalnými, s ročními býčky? Cožpak má Hospodin zalíbení v tisících beranů, v deseti tisících potoků oleje? ... Človče, bylo ti oznámeno, co je dobré a co od tebe Hospodin žádá: jen to, abys zachovával právo, miloval milosrdenství a pokorně chodil se svým Bohem" (Mich 6,6-8).

Prorok Ozeáš vystihl pravou podstatu farizejství slovy: "Izrael je rozbujelá réva, plody jen pro sebe nasazuje" (Oz 10,1). Židé tvrdili, že slouží Bohu, ve skutečnosti však sloužili jen sobě. Jejich spravedlnost byla plodem úsilí zachovávat zákon podle vlastních názorů a pro vlastní sobecký

prospěch. Nemohla být proto lepší než oni sami. Ve snaze o dosažení svatosti pokoušeli se vytvářet čisté z nečistého. Zákon Boží je svatý a dokonalý jako Bůh sám. Ukazuje lidem Boží spravedlnost. Člověk nemůže ve své vlastní síle tento zákon zachovávat, protože lidská povaha je zkažená, narušená a vůbec se nepodobá povaze Boží. Projevy sobeckého srdce jsou "nečisté" a "všechna naše spravedlnost jako poskvrněný šat" (Iz 64,6).

Přestože je zákon svatý, nemohli Židé dosáhnout spravedlnosti tím, že se ho snažili zachovávat ve vlastní síle. Kristovi následovníci musí dosáhnout spravedlnosti jiného druhu, než měli farizeové, aby mohli vejít do nebeského království. Bůh jim nabídl ve svém Synu dokonalou spravedlnost zákona. Jestliže otevřou svá srdce dokořán, aby přijali Krista, bude v nich přebývat skutečný život Boží, láska Boží, která je změni k jeho obrazu. Tím získají spravedlnost, kterou vyžaduje zákon, jako dar od Boha. Farizeové však zavrhli Krista, "nevěděli, že spravedlnost je od Boha a chtěli uplatnit svou vlastní" (Řím 10,3). Nechtěli se podřídit spravedlnosti Boží.

Pán Ježíš dále ukázal svým posluchačům, co znamená zachovávat přikázání Boží. Znamená to vytvářet v sobě povahu Kristovu. V Kristu se jim Bůh zjevoval každý den.

"Každý, kdo se hněvá na svého bratra, propadne soudu" (Mat 5,22).

Prostřednictvím Mojžíše Hospodin řekl: "Nebudeš ve svém srdci chovat nenávisť ke svému bratru ... Nebudeš se mstít synům svého lidu a nezanevřeš na ně, ale milovat budeš bližního svého jako sebe samého" (3Moj 19,17.18). Kristus hovořil o stejných pravdách, kterým učili už proroci, ale které byly zatemněny tvrdostí srdce a zálibou v hříchu.

Spasitelova slova odhalila posluchačům skutečnost, že sice odsuzují druhé jako přestupníky, ale mají stejné nedostatky, protože v sobě chovají zlobu a zášť.

Na druhém břehu jezera, naproti místu, kde se shromáždili, ležela krajina Bázan. Její divoké rokliny a zalesněné vrchy byly odedávna místem, kde se s oblibou ukrývali zločinci všeho druhu. Lidé si živě pamatovali na zprávy o loupežích a vraždách, ke kterým tam došlo, a mnozí horlivě lupiče odsuzovali. Přitom však sami byli zlostní a svárliví. Hluboce nenáviděli římské utlačovatele a domnívali se, že mohou nenávidět a pohrdat všemi ostatními národy, dokonce i svými vlastními krajany, kteří ve všech věcech nesouhlasili s jejich názory. Tím porušovali zákon, který říká: "Nezabiješ."

Nenávisť a pomstychtivost pocházející od satana je přivedly k tomu, že nakonec usmrtili Syna Božího. Jestliže někdo pěstuje zášť a zlobu, žije v sobě to, co v důsledcích vede až k smrti. V myšlence na pomstu se skrývá zlý čin jako rostlina v semeni. "Kdokoli nenávidí svého bratra, je vrah - a víte, že žádný vrah nemá podíl na věčném životě" (1 Jan 3,15).

"Kdo snižuje svého bratra, bude vydán radě". Bůh dal svého Syna pro naše vykoupení a tím ukázal, jak velmi si cení každého člověka. Nedává nikomu právo mluvit o druhých pohrdavě. Snad vidíme u lidí kolem sebe nedostatky a slabosti. Bůh však považuje každého za své vlastnictví. Je jeho, protože ho stvořil, a je podruhé jeho, protože ho vykoupil drahou krví Kristovou. Všichni jsou stvořeni k Božímu obrazu. I s lidmi, kteří upadli nehlouběji, máme jednat uctivě a laskavě. Bůh nás bude brát k odpovědnosti i za jediné slovo pohrdání, pronesené o člověku, za kterého Kristus položil svůj život.

"Kdo ti dal vyniknout? Máš něco, co bys nebyl dostal? A když jsi to dostal, proč se chlubíš, jako bys to nebyl dostal?" "Kdo jsi ty, že soudíš cizího služebníka? O tom, zda obstojíš či ne, rozhoduje jeho vlastní pán" (1Kor 4,7; Řím 14,4).

"Kdo svého bratra zatracuje (říká mu blázne); propadne ohnivému peklu" (Mat 5,22). Starý zákon slovem "blázen" označuje odpadlíka nebo toho, kdo se plně oddal špatnosti. Podle Ježíšových slov každý, kdo odsuzuje svého bratra jako odpadlíka nebo toho, kdo pohrdá Bohem, dokazuje, že sám zasluhuje stejné odsouzení.

Když se Kristus "přel s ďáblem" o Mojžíšovo tělo, neosmělil se vynést nad něj zatracující soud" (Juda 9). Kdyby to udělal, postavil by se na satanovu půdu, protože zatracování patří mezi dáblův zbraně. Písmo jej nazývá "žalobcem našich bratří" (Zjev 12, 10). Pán Ježíš nechtěl použít žádné ze satanových zbraní. Odpověděl mu slovy: "Potrestej tě Hospodin" (Juda 9).

Pán Ježíš je nám příkladem. Dostaneme-li se do sporu s Kristovými nepřáteli, neměli bychom říkat nic, co by mělo nádech odvety nebo vypadalo jako odsuzování. Kdo vystupuje jako Boží mluvčí, neměl by používat slov, která nepoužil ani nebeský Vládce ve sporu se satanem. Posuzování a odsuzování máme přenechat Bohu.

"Jdi se nejprve smířit se svým bratrem" (Mat 5,24).

Boží láska, to je něco víc než nedělat nic zlého, je to kladná a činná zásada, živý pramen, který je požeňnáním pro jiné. Jestliže v nás přebývá Kristova láska, pak nejenže nechováme nenávisť ke svým bližním, ale snažíme se jim všemi způsoby projevovat lásku.

Pán Ježíš řekl: "Přinášíš-li tedy svůj dar na oltář a tam se rozpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech svůj dar před oltářem a jdi se nejprve smířit se svým bratrem; potom teprve přijď a přines svůj dar" (Mat 5,23.24). Oběti vyjadřovaly víru, že v Kristu se stává obětující účastníkem milosti a lásky Boží. Bylo by nesmyslné, kdyby někdo prohlašoval, že věří v odpouštějící lásku Boží a přitom sám v sobě živil nenávisť.

Jestliže někdo tvrdí, že slouží Bohu, a přitom křivdí nebo ubližuje svému bratru, nepředstavuje mu správně povahu Boží. Jestliže se chce smířit s Bohem, musí vyznat křivdu a uznat, že se dopustil hříchu. Možná nám náš bratr ublížil více než my jemu, to však nezmenšuje naši odpovědnost. Když přicházíme k Bohu a vzpomeneme si, že někdo má něco proti nám, máme odložit svoji modlitbu, oběti chval a vděčnosti a vyhledat bratra, s kterým jsme se nepohodli, vyznat v pokoře svůj hřích a žádat o odpuštění.

V případě, že jsme svému bratru jakýmkoli způsobem ublížili nebo jsme ho nějak zranili, měli bychom to napravit. Jestliže jsme o něm neúmyslně podali falešné svědectví, špatně tlumočili jeho slova, poškodili nějak jeho pověst, měli bychom jít za lidmi, s nimiž jsme o něm hovořili, a odvolat všechny nesprávné výroky.

Kdyby bratři nepředkládali svá nedorozumění jiným, ale otevřeně o nich hovořili mezi sebou v duchu křesťanské lásky, zabránilo by se mnohému zlu. Kolik hořkosti, která mnohé poskvřňuje, by tím odstranili. Jak úzce a srdečně by mohli být následovníci Kristovi spojeni v jeho lásce.

"Každý, kdo hledí na ženu chtivě, již s ní zcizoložil ve svém srdci" (Mat 5,28).

Židé byli hrdí na svou morálku a s opovržením se dívali na smyslné zvyky pohanů. Přítomnost římských úředníků, kteří přišli do Palestiny z císařova příkazu, lidi soustavně pohoršovala, protože s těmito cizinci se do země přivalila záplava pohanských zvyků, požívačnost a rozmařilost. V Ka'arnaum se římsští úředníci veřejně procházeli se svými milenkami. Ticho Genezaretského jezera často rušil rozpustilý křik ze zábavních člunů, které brázdily jeho klidné vody. Lidé očekávali, že Pán Ježíš ostře odsoudí tuto vrstvu lidí. Jak se ale podivili, když slyšeli slova, která odhalovala zlo jejich vlastních srdcí!

Když někdo chová a miluje nějakou zlou myšlenku, byť sebetajněji, podle slov Ježíšových to ukazuje, že v srdci takového člověka ještě stále vládne hřích. Je stále pod vlivem hříchu a vězí v poutech nepravosti. Kdo nachází potěšení v nečistých věcech, kdo si libuje v nesprávných myšlenkách a chtivých pohledech, možná pochopí skutečnou podstatu zla, které se skrývá v zákoutích jeho srdce pohledem na dokonání hříchu a na jeho důsledky - hanbu a srdcervoucí žal. Zlo nevzniká až v době nějakého zvláštního pokušení, kdy člověk snad padne do hrozného hříchu, pouze se rozvíjí a navenek ukazuje to, co se v srdci už dávno skrývalo. Na co člověk myslí, takový se stává, protože ze srdce "vychází život" (Př 4,23).

"Jestliže tě svádí pravá ruka, usekni ji a odhod' od sebe" (Mat 5,30).

Člověk by si jistě nechal amputovat i pravou ruku, kdyby to zabránilo šíření nákazy, která by ohrožovala jeho život. Mnohem ochotněji by se měl vzdát všeho, co ohrožuje jeho věčný život.

Lidé zdeptaní a zotročení satanem mají být vykoupeni evangeliem, aby mohli prožívat slavnou svobodu synů Božích. Bůh je chce nejen uchránit před utrpením, které je nevyhnutelným důsledkem hříchu, ale chce je zachránit od hříchu samotného. Porušený a hříchem nakřivený člověk má být očištěn a přeměněn, aby mohl "přijmout podobu Božího Syna". "Co oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují" (Řím 8,29; 1 Kor 2,9). Pouze věčnost může ukázat, jak slavného cíle smí dosáhnout člověk obnovený k obrazu Božímu.

Abychom dosáhli tohoto vysokého ideálu, musíme se vzdát všeho, co by nás mohlo přivést k pádu. Záleží na nás, zda chceme zůstat pod nadvládou hříchu. Vyloupenutím oka, useknutím ruky se rozumí podřízení naší vůle Bohu. Dobrovolné podřízení vůle Bohu nám často připadá jako vědomé omezování a mrzačení života. Pán Ježíš řekl, že je lepší, aby bylo naše "já" omezeno, zraněno a zmrzačeno, pokud nám to umožní vstup do věčného života. To, co považuješ za pohromu, je branou k vyššímu zisku.

Bůh je zdroj života. Proto můžeme mít život, jen když jsme s ním spojeni. Můžeme sice žít nějakou dobu oddělení od Boha, ale nemáme v sobě skutečný život. Písmo při určité příležitosti říká: "Ta, která myslí jen na zábavu, je mrtvá, i když žije" (1Tim 5,6). Bůh nám může udělovat svůj život jedině tehdy, když mu odevzdáme svou vůli. Pán Ježíš naznačil, že nad skrytými hříchy, o kterých mluvil, zvítězíme jen tehdy, když se mu plně odevzdáme a tím přijmeme jeho život.

Jestliže spoléháš sám na sebe a nechceš odevzdat svou vůli Bohu, volíš smrt. Bůh je stravující oheň pro hřích, ať se vyskytne kdekoli. Jestliže se rozhodneš pro hřích a odmítneš se ho vzdát, pak přítomnost Boží, která stravuje hřích, musí zničit i tebe.

Odevzdat se Bohu, to vyžaduje oběť. Je to však obětování nízké věci pro věc vznešenou, pozemského pro duchovní, pomíjivého pro věčné. Bůh nechce naši vůli zničit, protože jediné použitím vůle můžeme splnit to, co od nás očekává. Máme mu odevzdat svoji vůli, aby nám ji vrátil vyčištěnou a zůslechtenou. Má být s Bohem tak spojena, aby Bůh mohl našim prostřednictvím sesílat proudy lásky a moci. I když se toto odevzdání může jevit svéhlavému a umíněnému srdci jako trpké a bolestné, přesto je užitečné.

Teprve až Jákob padl zraněný a bezmocný na hrud anděla smlouvy, pochopil vítězství přemáhající víry a obdržel titul knížete Božího. Teprve až začal kulhat, zastavily se před ním ozbrojené zástupy Ezauovy, teprve potom se před ním sklonil faraón, pyšný dědic královského trůnu, aby si vyprosil jeho požehnání. Tak se i vůdce naší spásy stal "dokonalým skrze utrpení" (Žid 2,10), a synové víry "v slabosti nabývali síly" a "zaháněli na útěk vojska cizinců" (Žid 11,34). Podobně "i kulhavý získá kořist" (Iz 33,23), a slabý bude "podobný Davidovi" a "dům Davidův ... andělu Hospodinovu" (Zach 12,8).

"Je dovoleno propustit manželku z jakékoli příčiny?" (Mat 19,3).

V židovské společnosti se mohl muž rozvést se svou manželkou i z nejmalichernějšího důvodu. Žena se pak mohla znovu provdat. Tento zvyk vedl k velké bídě a hříchu. V kázání na hoře blahoslavenství Pán Ježíš jasně prohlásil, že rozvázání manželského svazku je nepřípustné. Jedinou výjimkou může být nevěra manželskému slibu. Řekl: "Kdo propustí svou manželku z jiného důvodu než pro smilstvo a vezme si jinou, cizoloží" (Mat 19,9).

Když se později ptali farizeové Pána Ježíše, zdali podle zákona Božího je rozvod přípustný, připomněl jim ustanovení manželství při stvoření. "Pro tvrdost vašeho srdce vám Mojžíš dovolil propustit manželku. Od počátku to však nebylo" (Mat 19,8). Připomněl jim šťastné dny v ráji, kdy Bůh všechno označil jako "velmi dobré". Tam mají svůj původ manželství a sobota, dvě ustanovení, která mají sloužit k oslavě Boha a k prospěchu lidstva. Stvořitel spojil ruce bezhříšného páru a řekl: "Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem" (1 Moj 2,24). Tím ustanovil manželský svazek pro všechny Adamovy potomky až do konce času. A to, co věčný Otec označil sám za dobré, je ustanovení, které má sloužit lidstvu k největšímu požehnání a k nejvyššímu rozvoji.

Hrich narušil manželství stejně, jako ostatní dobré Boží dary, které lidstvo dostalo. Evangelium má za úkol obnovit jeho čistotu a krásu. Jak Starý tak i Nový zákon používá manželského svazku pro znázornění úzkého a svatého spojení mezi Kristem a jeho lidem - mezi Spasitelem a těmi, které vykoupil za cenu Golgoty. Pán Ježíš řekl: "Neboj se, tvým manželem je přece ten, jenž tě učinil, jeho jméno je Hospodin zástupů, tvým vykupitelem je Svatý Izraele." "Navraťte se, odpadlí synové, je výrok Hospodinův, neboť já jsem váš manžel" (Iz 54,4,5; Jer 3,14). V písni Šalomounově slyšíme hlas nevěsty, která říká: "Můj milý je můj a já jsem jeho." A ten, který je pro ni "významnější nad tisíce jiných", odpovídá své vyvolené: "Celá jsi krásná, přítelkyně moje, poskvrny na tobě není" (Pís 2,16; 5,10; 4,7).

V dopise, který později napsal apoštol Pavel křesťanům v Efezu, čteme, že Pán ustanovil muže hlavou ženy, aby byl jejím ochráncem a spojoval všechny členy rodiny tak, jako Kristus je hlavou církve a Spasitelem "duchovního těla". Proto Pavel píše: "Ale jako církev je podřízena Kristu, tak ženy mají být ve všem podřízeny svým mužům. Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval, aby ji posvětil a očistil křtem vody a slovem; tak si on sám připravil církev slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného, aby byla svatá a bezúhonná. Proto i muži mají milovat své ženy jako své vlastní tělo" (Ef 5,23-28).

Jedině Kristova milost může manželství učinit tím, čím má podle Boží vůle být - prostředkem ke štěstí a k rozvoji lidstva. A tak mohou pozemské rodiny svou jednotou, pokojem a láskou představovat rodinu nebeskou:

Podobně jako za dnů Kristových můžeme i dnes pozorovat už jen chabý odlesk původního nebeského ideálu tohoto svatého svazku. Kristovo evangelium nabízí útěchu i lidem, kteří se setkali s hořkostí a zklamáním tam, kde očekávali přátelství a radost. Trpělivost a laskavost, kterou může dát Duch svatý, ulehčí jejich hořký úděl. Srdce, ve kterém přebývá Kristus, je tak naplněno a uspokojeno jeho láskou, že ho nestravuje touha upoutat na sebe pozornost druhých. Když se člověk odevzdá Bohu; může Bůh svou moudrostí vykonat to, na co lidská moudrost nestačí. Kristova láska může spojit dvě srdce, která se odcizila a ochladla, něčím pevnějším a trvalejším než jsou pozemská pouta - zlatými pouty lásky, která obstojí ve zkoušce pokušení.

Vůbec nepřisahejte!" (Mat 5,34).

Pán Ježíš tento příkaz odůvodňuje: Nemáme přísahat "ani při nebi, protože nebe je trůn Boží; ani při zemi, protože země je podnož jeho nohou; ani při Jeruzalému, protože je to město velikého krále;

ani při své hlavě nepřísahaj, protože nemůžeš způsobit, aby ti jediný vlas zbělel nebo zčernal" (Mat 5,34-36).

Všechno pochází od Boha. Nemáme nic, co bychom nedostali. Všechno, co máme, pro nás získal Kristus svou krví. Všechno, co vlastníme, nese pečeť kříže. Všechno bylo vykoupeno tou nejdražší krví, Božím životem. Nemůžeme dát jako záruku na splnění svého slova nic, protože nám vlastně nic nepatří.

Židé chápali, že třetí přikázání zakazuje zneužívat Boží jméno, ale přitom si mysleli, že mohou přísahat na cokoli jiného. Přisahu považovali za něco úplně běžného. Prostřednictvím Mojžíše jim bylo zapovězeno falešně přísahat. Znali však mnoho cest, jak se zbavit závazků vyplývajících z přísahy. Bez strachu si libovali v bezbožnosti a neostýchali se křivě přísahat, pokud to dokázali zakrýt nějakým formálním výkladem zákona.

Pán Ježíš odsoudil jejich zvyky. Prohlásil, že svými přísahami přestupují přikázání Boží. Spasitel tím však nezakázal používání přísahy u soudu, při níž je Bůh slavnostně volán za svědka, že všechno, co bylo řečeno, je čistá pravda. Samotný Pán Ježíš neodmítl před veleradou vypovídat na základě přísahy. Velekněz ho vyzval: "Zapřísahám tě při Bohu živém, abys nám řekl, jsi-li Mesiáš, Syn Boží!" Pán Ježíš mu odpověděl: "Ty sám jsi to řekl!" (Mat 26,63.64). Kdyby Kristus ve svém kázání na hoře odsoudil soudní přísahu, pokáral by při svém výslechu velekněze, a tím by zdůraznil tuto zásadu svým následovníkům.

Mnozí se nebojí podvádět své bližní, přitom však byli poučeni a přesvědčeni Duchem svatým, jak hrozné je lhát svému Stvořiteli. Když jsou vyzváni k přísaze; cítí, že nesvědčí jen před lidmi, ale před Bohem. Kdyby falešně svědčili, lhali by tomu, kdo umí číst v srdci a zná plnou pravdu. Uvědomují si hrozné následky takového hříchu a to jim brání, aby se ho dopouštěli.

Jedině křesťan může opravdu vypovídat pod takovou přísahou. Žije stále jako v přítomnosti Boží. Ví, že Bůh zná každou myšlenku. Když je pak vyzván, aby podle zákona přísahal, může se oprávněně dovolávat Boha jako svědka, že to, co říká, je ryzí pravda.

Pán Ježíš stanovil zásadu, podle které se přísaha stává zbytečná. Učí, že naprostá pravdomluvnost by měla být zákonem naší řeči: "Vaše slovo bud ano, ano - ne, ne, co je nad to, je ze zlého" (Mat 5,37).

Tato slova odsuzují všechny nic neříkající fráze a úsloví, která hraničí se zneužíváním: Odsuzují neupřímné zdvořilostní fráze, vytáčky, lichotky, nadsázky, přehánění, která jsou tak běžná v mezilidských vztazích i při služebních jednáních. Podle slov Pána Ježíše nemůžeme považovat za pravdomluvného někoho, kdo se snaží vypadat jinak, než jaký ve skutečnosti je, nebo kdo říká něco jiného, než co v srdci cítí.

Kdyby lidé dbali na tato Kristova slova, dávali by si pozor, aby nepronášeli zlé domněnky a nelaskavou kritiku. Kdo může s jistotou tvrdit, že mluví ryzí pravdu, když posuzuje jednání a pohnutky někoho jiného? Jak často bývají názory ovlivněny pýchou, hněvem a osobními pocity! Pohled, slovo a dokonce i tón hlasu mohou být falešným svědectvím. I skutečnosti můžeme podávat tak, aby vzbudily nesprávný dojem. A "co je nad to", nad pravdu, "je ze zlého" (Mat 5,37).

Všechno, co křesťané dělají, by mělo být tak jasné jako sluneční paprsek. Pravda je od Boha, klam v každé z nespočetných množství podob pochází od satana. Kdo se nějakým způsobem odchyluje od přímé linie pravdy, poddává se mocnosti zla. Není to však snadné ani jednoduché mluvit vždy čistou pravdu. Nemůžeme mluvit pravdu, aniž ji známe. Správnému chápání věcí, s nimiž se setkáváme, velmi často brání předsudky, jednostranný pohled, neúplná znalost a chybný úsudek. Nemůžeme mluvit pravdu, pokud se nenecháme soustavně vést tím, kdo je pravda.

Prostřednictvím apoštola Pavla nás Kristus vyzývá: "Vaše slovo ať je vždy laskavé". "Z vašich úst ať nevyjde ani jedno špatné slovo, ale vždy jen dobré, které by pomohlo, kde je třeba, a tak posluchačům přineslo milost" (Kol 4,6; Efez 4,29). Ve světle těchto biblických výroků jsou Kristova slova pronesená na hoře blahosladenství odsouzením zesměšňování, pošetilých a nemravných řečí. Vyžadují, aby naše slova byla nejen pravdivá, ale i čistá.

Lidé, kteří se učí u Krista, nedělají "neužitečné skutky tmy" (Ef 5,11). V řeči i v životě jsou prostí, přímí a pravdiví, protože se připravují pro společenství svatých; z "jejichž úst nikdo neuslyšel lež" (Zjev 14,5).

"Já však vám pravím, abyste se zlým nejednali jako on s vámi, ale kdo tě uhodí do pravé tváře, nastav mu i druhou" (Mat 5,39).

Časté setkávání s římskými vojáky zavdávalo Židům příčinu k hněvu. Na různých místech po celé Judeji a Galileji byly rozmístěny vojenské posádky a jejich přítomnost připomínala lidem poníženi jejich národa. S rozhořčením naslouchali pronikavému zvuku polnic a sledovali, jak se vojenské oddíly řadí pod římským praporem a vzdávají úctu tomuto symbolu moci Říma. Mezi lidem a vojáky docházelo často k nedorozuměním, která rozdmýčovala nenávist lidu. Často se stávalo, že nějaký

římský úředník, který s doprovodem vojenské stráže spěchal z jednoho místa na druhé, svolal židovské rolníky pracující na poli a donutil je, aby mu vytáhli náklad do kopce nebo mu poskytl nějakou jinou službu, kterou potřeboval. Odpovídalo to římskému právu a zvykům. Odmítnutí takové žádosti vedlo k nadávkám a násilnostem. Každým dnem se v srdci lidí prohlubovala touha svrhnout římské jho. Duch vzpoury zrál zvláště mezi drsnými a smělými Galilejci. V blízkém Kařarnaum - pohraničním městě - sídlila římská posádka. Když Pán Ježíš kázal, jeho posluchači si při pohledu na římské vojáky znovu s hořkostí uvědomili pokoření Izraele. Toužebně vzhlíželi ke Kristu a doufali, že on je tím, kdo pokoří pýchu Říma.

Pán Ježíš se díval se zármutkem do tváří lidí, kteří k němu vzhlíželi s očekáváním. Všiml si, jak velmi je poznamenala pomstychtivost. Znal, jak velice touží po moci, aby rozdrtili své utlačovatele. Se zármutkem je vyzval, aby se zlým nejednali, jako ten zlý s nimi, ale kdo je uhodí do pravé tváře, tomu mají nastavit i druhou.

Pán Ježíš pouze opakoval to, co je psáno ve Starém zákoně. Je sice pravda, že v zákoně daném prostřednictvím Mojžíše je také zásada "oko za oko, zub za zub" (3Moj 24,20), toto ustanovení však platilo pro soudy. Nikdo neměl právo sám sebe mstít, protože Pán přikázal: "Neříkej: Odplatím zlem za zlo." "Neříkej: Jak jednal se mnou, tak budu jednat s ním." "Neraduj se z pádu svého nepřítele." "Hladoví-li ten, kdo tě nenávidí, nasyť jej chlebem, žízň-li, napoj ho vodou" (Přís 20,22; 24,29.17; 25,21).

V celém svém pozemském životě projevoval Pán Ježíš tuto zásadu. Náš Spasitel opustil svůj domov v nebesích, aby přinesl chléb života svým nepřátelům. Ačkoli ho od kolébky až k hrobu provázely pomlvy a pronásledování, vyvolávaly v něm pouze projevy odpouštějící lásky. Prostřednictvím proroka Izaiáše Pán Ježíš řekl: "Nastavuji záda těm, kteří mě bijí, a své líce těm, kdo rvou mé vousy, neukrývám svou tvář před potupami a poplíváním." "Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako beránek vedený na porážku, jako ovce před stříhači zůstal němý, ústa neotevřel" (Iz 50,6; 53,7). A z kříže na Golgotě zaznívá pro všechny věky jeho modlitba, kterou prosil za své vrahy, a poselství naděje umírajícímu lotru.

Otcova přítomnost obklopovala Ježíše Krista. Prožíval jen to, co dopustila věčná Láska pro pozehnání světa. V tom byl zdroj jeho útěchy a v tom nacházíme útěchu i my. Ten, kdo je naplněn duchem Kristovým, přebývá v Kristu. Úder namířený na něj, dopadá na Spasitele, který ho obklopuje svou přítomností. Nemusí odporovat zlému, protože jeho obranou je Kristus. At na něho přijde cokoli, přijde to z Kristova dopuštění. Nemůže ho zasáhnout nic, co nedovolí náš Pán, a "všecko", co dopustí, "napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha" (Řím 8,28).

"A tomu, kdo by se s tebou chtěl soudit o košili, nech i svůj plášť. Kdo tě donutí k službě na jednu míli, jdi s ním dvě" (Mat 5,40.41).

Pán Ježíš přikázal svým učedníkům, aby nejen neodporovali požadavkům vrchnosti, ale aby udělali dokonce víc, než od nich vyžaduje. Mají splnit každou povinnost, na kterou stačí, i kdyby přesahovala požadavky zákonů země. Zákon, který dal Bůh prostřednictvím Mojžíše, vyžadoval ohleduplnou pozornost k chudým. Když chudý člověk dal svůj oděv v zástavu nebo jako záruku za dluh, věřitel nesměl vstoupit do jeho domu, aby oděv vymáhal. Zákon mu přikazoval čekat na ulici, kam mu dlužník zástavu přinesl a při západu slunce ji musel v každém případě vrátit (viz 5 Moj 24,10-13). Za dnů Kristových lidé málo dbali těchto humánních ustanovení. Kristus však radil svým učedníkům, aby se podrobili rozhodnutí soudu, i kdyby přikazovalo více, než Mojžíšův zákon. Učil je, že se mají podřídit i tehdy, když by soud požadoval část jejich oděvu. Měli dát věřiteli, co mu patří, dokonce mu měli dát ještě víc, než mohl vyžadovat podle soudního rozhodnutí. Pán Ježíš řekl: "A tomu, kdo by se s tebou chtěl soudit o košili, nech i svůj plášť" (Mat 5,40). A když tě úředníci vyzvou, abys s nimi šel míli, jdi s nimi dvě.

Potom Ježíš pokračoval: "Kdo tě prosí, tomu dej, a kdo si chce od tebe vypůjčit, od toho se neodvracej" (Mat 5,42). Podobně učil i Mojžíš: "Nezatvrdíš své srdce a nezavřeš svou ruku před svým potřebným bratrem, ochotně mu otvírej svou ruku a poskytni mu dostatečnou půjčku podle toho, kolik ve svém nedostatku potřebuje" (5Moj 15,7.8). Tento biblický text ukazuje smysl Spasitelova výroku. Kristus nás neučí, abychom dávali bez rozdílu všem, kteří prosí o pomoc, ale říká: "Poskytni mu dostatečnou půjčku podle toho, kolik ve svém nedostatku potřebuje". Jedná se spíše o dar než o půjčku. Vždyť máme "půjčovat a nic nečekat zpět" (Luk 6,35).

"Milujte své nepřátele" (Mat 5,44).

Spasitelovo naučení "neodporujte zlému" pomstychtiví Židé těžko přijímali, a proto mezi sebou proti němu reptali. Pán Ježíš však prohlásil ještě něco silnějšího:

"Slyšeli jste, že bylo řečeno: Milovat budeš bližního svého a nenávidět nepřítele svého. Já vám však pravím: Milujte své nepřátele a dobrořečte těm, kteří vás proklínají, dobře čiňte těm, kteří vás

nenávidí, a modlete se za ty, kteří vás utiskují a vám se protíví, abyste byli syny nebeského Otce" (Mat 5,44.45).

To byl skutečný duch zákona, který zákoníci ovšem změnili ve sbírku bezcitných a přísných nařízení. Sebe považovali za lepší, než jsou ostatní lidé. Domnívali se, že Bůh jim projevuje zvláštní přízeň, protože se narodili jako Izraelci. Pán Ježíš však ukázal, že jedině duch odpouštějící lásky by byl důkazem toho, že jednají z vyšších pohnutek než publikáni a hříšníci, kterými pohrdali.

Pán Ježíš obrátil pozornost svých posluchačů k Vládci vesmíru a označil jej novým jménem "naš Otec". Chtěl, aby pochopili, jak velice po nich Bůh touží. Učil také, že Bůh má zájem o každé své ztracené dítě. "Jako se nad syny slitovává otec, slitovává se Hospodin nad těmi, kdo se ho bojí" (Žalm 103,13). Takové pojetí Boha nedalo světu žádné náboženství, jedině bible. Pohanství učí lidi, aby k Nejvyššímu vzhlíželi spíše se strachem než s láskou, aby ho považovali spíše za zlého boha, kterého musí usmiřovat obětmi, než za Otce, jenž své děti zahrnuje láskou. Dokonce izraelité byli tak zaslepeni, že nechápali jedinečné učení proroků o Bohu. Zjevení otcovské lásky Boží jim připadalo jako úplně nové učení, jako nový dar světu.

Židé si mysleli, že Bůh miluje jen ty lidi, kteří mu slouží. Podle jejich názoru to byli všichni, kdo plnili požadavky rabínů. Byli přesvědčeni, že na ostatní lidi se Bůh hněvá a proklíná je. To ale není pravda, prohlásil Pán Ježíš. Celý svět, jak lidé dobří tak i zlí se hřejí v paprscích jeho lásky. Této pravdě nás učí i příroda. Vždyť Bůh "dává svému slunci svítit na zlé i na dobré a déšť posílá na spravedlivé i na nespravedlivé" (Mat 5,45).

Země rok co rok nevydává své plody ani neobíhá kolem Slunce svou vlastní silou. Boží ruka vede, drží a přidržuje oběžnice na jejich pravidelné pouti vesmírem. Jedině mocí Boží se střídá léto se zimou, doba setí s dobou sklizně, den s nocí v pravidelném sledu. Působením Božího slova se zelená rostlinstvo, pučí lístky a rozvíjejí se květy. Všechno dobré, co máme, každý sluneční paprsek, každá osvěžující vlaha, každé sousto potravy, každý okamžik života je darem Boží lásky.

I když jsme byli nelaskaví a svárliví, když "jsme se navzájem nenáviděli", měl s námi nebeský Otec slitování. "Ale ukázala se dobrota a láska našeho Spasitele Boha. On nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které my jsme konali, nýbrž ze svého slitování" (Tit 3,3-5). Jestliže přijmeme Boží lásku, učiní z nás lidi laskavé a přívětivé nejen ve vztahu k těm, kteří se nám líbí, ale i k těm, kteří nejvíce chybují, bloudí a hřeší.

Boží děti jsou lidé, u kterých se projevují rysy Boží povahy. Ani společenské postavení, původ, národnost nebo náboženská příslušnost nedokazují, že jsme členy Boží rodiny. O tom svědčí jen láska, která zahrnuje všechny lidi. Dokonce u hříšníků, jejichž srdce se úplně neuzavřela Božímu Duchu, se setkáváme s odezvou na laskavé chování. I když snad oplácejí nenávist nenávistí, na lásku odpoví láskou. Jedině Duch Boží uschopňuje člověka oplácet nenávist láskou. Laskavost projevovaná vůči nevděčným a zlým lidem, nezištně konané dobro, to jsou vlastnosti členů nebeské rodiny. Boží děti tak nepochybně ukazují svoje vznešené postavení.

Bud'te tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec" " (Mat 5,48).

Ze slůvka "tedy" můžeme usuzovat, že jde o závěr, o vyvrcholení předcházejících myšlenek. Pán Ježíš totiž právě vyličil svým posluchačům neskonanou Boží milost a lásku a vyzval je, aby byli dokonalí. Protože váš nebeský Otec "je dobrý k nevděčným i zlým" (Luk 6,35), protože se snížil, aby vás povznesl, vaše povaha se může podobat jeho povaze a můžete se bez vady postavit před lidi i anděly.

Podmínky věčného života, který udílí Boží milost, jsou stejné jako byly v ráji: dokonalá spravedlnost, soulad s Bohem a naprostá poslušnost zásad Božího zákona. Starý zákon klade stejné požadavky na povahu člověka jako Nový zákon. Dosažení těchto požadavků se nevymyká našim možnostem. V každém Božím přikázání nebo nařízení je současně skryto určité zaslíbení. Bůh učinil opatření, abychom se mu mohli podobat. Vykoná toto dílo v životě každého člověka, který se proti tomu nestaví svou zvrácenou vůlí a nemaří jeho milost.

Bůh nás miluje nevýslovnou láskou. Naše láska vůči němu se probudí v okamžiku, kdy začneme chápat, co je skutečná šířka a délka, výška a hloubka Kristovy lásky, která přesahuje každé poznání. Naše zatvrzelé srdce se stane přístupnějším a pokornějším, když se nám ukáže Kristova úžasná dobrota a poznáme, jak nás miloval v době, když jsme byli ještě hříšníci. Hříšník se mění a stává se Božím dítětem. Bůh nepoužívá násilných opatření, ale láskou vypuzuje hřích ze srdce člověka. Láskou mění pýchu v pokoru, nepřátelství a nevěru v lásku a důvěru.

Židé bez oddechu usilovali získat dokonalost vlastním přičiněním, ale to se jim nedařilo. Kristus je už dříve upozornil, že jejich vlastní spravedlnost nemůže nikdy vejít do nebeského království. Nyní jim ukázal, jakou spravedlnost budou vlastnit všichni, kdo vstoupí do nebes. V celém svém kázání na hoře popisoval ovoce spravedlnosti a v této větě ukázal, kdo je jejím zdrojem a jaká je její podstata:

Buďte dokonalí, jako je dokonalý Bůh. Zákon je projevem povahy Boží. Sledujte dokonalé zásady svého nebeského Otce, které jsou základem jeho vlády!

Bůh je láska. Jako slunce vysílá světelné paprsky, tak z Boha vyzařuje láska, světlo a radost na všechny stvořené bytosti. Štědrost je přirozenou Boží vlastností. Nesobecká láska je základním rysem jeho povahy. Boží slávou je prospěch jeho dětí, jeho radostí je něžná otcovská péče. Vybízí nás, abychom byli právě tak dokonalí jako on. Máme šířit světlo a požehnání v malém okruhu své působnosti, podobně jako je Bůh zdrojem světla a požehnání v celém vesmíru. Svítit nemůžeme sami od sebe. Osvěcuje nás světlo Boží lásky a naším úkolem je zrcadlit jeho jas. Jestliže přijmeme dokonalost, kterou nám nabízí, můžeme se stát tak dokonalými ve své lidské oblasti, jako je Bůh dokonalý ve své.

Pán Ježíš řekl: "Buďte dokonalí, jako je dokonalý váš Otec." Jste-li totiž dětmi Božími, jste také "účastnými Božské přirozenosti" a není možné, abyste se mu nepodobali. Život dítěte se podobá životu jeho otce. Jste-li Božími dětmi, narozenými z jeho Ducha, žijete životem, který vychází z Boha. V Kristu "je vtělena všechna plnost Božství" (Kol 2,9) a život Ježíšův se projeví "na našem smrtelném těle" (2 Kor 4,11). Boží život v nás vytváří stejnou povahu, jakou měl Kristus, a bude se v nás projevovat stejnými činy jako v jeho životě. Tak budeme žít shodně s každým přikázáním zákona Božího, neboť "Hospodinův zákon je dokonalý a udržuje při životě" (Žalm 19,8). Láskou se "spravedlnost požadovaná zákonem naplní v nás, kteří se neřídíme svou vůlí, nýbrž vůlí Ducha" (Řím 8,4).

PRAVÁ POHNUTKA KE SLUŽBĚ

"Varujte se konat skutky spravedlnosti před lidmi, jim na odiv" (Mat 6,1)

Kristova slova na hoře blahoslavenství vyjadřovala učení, které Kristus beze slov hlásal svým životem. Lidé tomu však neporozuměli. Nemohli pochopit, proč Kristus nepoužil svou velkou moc, aby dosáhl toho; co pokládali za nejvyšší dobro. Jejich způsob života, názory a pohnutky se úplně rozcházel s povahou Ježíše Krista. Tvrdili sice, že jim jde o slávu zákona, ve skutečnosti však usilovali o slávu vlastní. Kristus jim ukazoval, že každý, kdo miluje jen sebe, přestupuje zákon.

Zásady, které s oblibou pěstovali farizeové, jsou příznačné pro lidstvo ve všech dobách. Farizejství je přirozeným rysem lidské povahy. Když Spasitel ukázal rozdíl mezi svou povahou, svými metodami a farizejstvím, vyhlásil učení, které má význam pro lidi všech dob.

V době Pána Ježíše se farizeové stále snažili dosáhnout přízně nebes, aby si tím zajistili pozemský blahobyt a světské pocty, které chápali jako odměnu za své ctnosti. Současně stavěli lidem na odiv své skutky milosrdenství, aby upoutali na sebe pozornost a získali pověst svatosti.

Pán Ježíš jim vytkl jejich okázalost a prohlásil, že Bůh takovou službu nepřijímá. Lichocením a obdivem lidu, po kterých tak velice toužili, budou jejich jedinou odměnou.

"Když ty prokazuješ dobrodiní, at neví tvá levice, co činí pravice, aby tvé dobrodiní zůstalo skryto, a tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí" (Mat 6,3.4).

Těmito slovy Pán Ježíš nechtěl říci, že činy lásky by měly zůstat vždy utajeny. Když apoštol Pavel psal pod vlivem Ducha svatého, nepřešel bez povšimnutí ušlechtilou obětavostí makedonských křesťanů, naopak hovořil o Kristově milosti, která v nich působila. To povzbudilo i jiné, aby se nechali naplnit stejným duchem. Sboru v Korintu napsal: "Vaše horlivost byla pobídkou pro mnohé z nich" (2Kor 9,2).

Ze samotných slov Ježíše Krista jednoznačně vyplývá, že clem skutků lásky není obdiv a chvála lidí. Pravá zbožnost nestaví nic na odiv. Kdo touží po slovech chvály a lichocením a živí se jimi jako sladkým nektarem, je křesťanem jen podle jména.

Dobrymi skutky nemají Kristovi následovníci oslavovat sebe, ale Krista, v jehož milosti a si e je konají. Duch svatý je původcem každého dobrého skutku. Nepřichází proto, aby oslavil člověka, který jej přijímá, ale Boha, který jej sesílá. Když světlo Ježíše Krista osvěcuje srdce, přetéka jí ústa chválou a vděčností Bohu. Přestaneme přemýšlet a hovořit o svých modlitbách, o vykonaných povinnostech, o své dobročinnosti a sebezapírání. My ustoupíme do pozadí a Kristus se ukáže jako všechno ve všem".

" Máme dávat z ryzích pohnutek, ze soucitu a z lásky k trpícím, a ne abychom se svými dobrými skutky vychlouvali. Čistota úmyslů a opravdová laskavost jsou pohnutky, kterých si nebesa cení. Více než nejryzejšího zlata z Ofir si Pán Bůh váží člověka, který je upřímný ve své lásce a plně oddaný Bohu.

Nemáme přemýšlet o odměně, ale o své službě. Laskavost projevovaná v tomto duchu bude náležitě odměněna. "Tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí" (Mat 6,4). Zůstává skutečností, že Bůh sám je naší velkou odměnou, v níž je obsaženo všechno ostatní, avšak člověk ji přijímá a těší se z

ní jen tehdy, když se snaží Bohu přiblížit povahou. Člověk dokáže ohodnotit jen ty vlastnosti, které sám má. Nakolik se dokážeme odevzdat Bohu pro službu, natolik se Bůh dává nám.

Každý, kdo umožní, aby jeho srdcem a životem protékal proud Božího požehnání pro jiné, získá přitom sám bohatou odměnu. Stráně a roviny nejsou samy zkráceny, když poskytují řečiště potokům spěchajícím k moři. To, co dávají, se jim stonásobně vrací. Proud, který jimi protéká, je zúrodnuje a pokrývá vše zelení. Tráva na jeho březích je svěžejší, stromy mají více listů a květena je bohatší. Když země v záru letního slunce vyprahne a zhnědne, pruh zeleně lemuje řeku. Rovina, která umožnila horským potokům průchod k moři, se oděje svěžestí a krásou. To je ukázka odměny, kterou Boží milost dává všem, kdo jí dovolili, aby skrze ně proudila do světa.

Takové požehnání obdrží lidé, kteří prokazují milosrdenství potřebným. Prorok Izaiáš říká: "Cožpak nemáš lámat svůj chléb hladovému, přijímat do domu utišené, ty, kdo jsou bez přístřeší? Vidiš-li nahého, obléknout ho, nebýt netečný k vlastní krvi? Tehdy vyrazí jako jitřenka tvé světlo a rychle se zhojí tvá rána ... Hospodin tě povede neustále, bude tě sytit i v krajinách vyprahlých ... budeš jako zahrada zavlažovaná a jako vodní zřídlo, jemuž se vody neztrácejí" (Iz 58,7-11).

Dobročinnost dostává dvojnásobné požehnání. Člověk, který dává potřebným, je požehnaním pro druhé a sám přijímá ještě větší požehnání. Kristova milost v člověku vytváří takové povahové rysy, které jsou opakem sobectví a které život zušlechťují, povznášejí a obohacují. Šlechtné činy vykonané v skrytu spojují vzájemně lidská srdce a přitahují je blíže k srdci Původce každé šlechtné pohnutky. Drobné pozornosti, nenápadné skutky lásky a sebeobětování, které provázejí a zdobí život jako vůně květinu, značně přispívají k životnímu požehnání a štěstí. Nakonec se ukáže, že sebezapření pro dobro a štěstí druhých, i když se nezdá důležité a zůstává bez povšimnutí, nebesa uznávají jako znamení našeho spojení s Králem slávy. I on se stal chudým, ačkoli byl bohatý.

Dobré skutky lze konat v skrytu, ale jejich vliv na povahu toho, kdo je koná, ukrýt nelze. Když budeme pracovat s upřímnými pohnutkami jako Kristovi následovníci, budou naše srdce těsně spojena s Bohem. Duch Boží na nás bude působit a naše srdce odpoví na jeho dotek tím, že se mu odevzdá.

Bůh dává lidem dary a dále je rozhojňuje u těch, kteří je moudře využívají. Rád uznává službu svých věrných, kterou konají ve jménu jeho milovaného Syna, jeho milostí a mocí. Lidé, kteří usilují o rozvoj a zdokonalování křesťanské povahy tím, že své síly a schopnosti věnují konání dobra, sklídí v budoucím světě to, co zde zaseli. Dílo započaté na zemi dosáhne vyvrcholení během života na nové zemi a potrvá po celou věčnost.

"A když se modlíte, nebud'te jako pokrytci" (Mat 6,5).

Farizeové vymezili k modlitbě urči.té hodiny. Často se přihodilo, že v určenou hodinu byli někde na ulici nebo na tržišti. Ať byli kdekoli, třeba uprostřed spěchajícího davu, zastavili se a hlasitě odříkávali své formální modlitby. Pán Ježíš tuto bohoslužbu, která sloužila pouze k jejich vlastnímu vyvýšení, přísně pokáral. Nebyl proti modlitbám na veřejnosti, sám se modlil se svými učedníky i před zástupy lidí. Učil však, že soukromá modlitba nepatří na veřejnost. Modlitbu, která vyvěrá z osobního vztahu k Bohu, má slyšet pouze Bůh. Takovou modlitbu by nemělo vyslechnout žádné zvědavé ucho.

"Když ty se modlíš, vejdi do svého pokojíku" (Mat 6,6). Urči si místo pro soukromou modlitbu. Pán Ježíš měl vybraná místa, kde rozmlouval s Bohem, i my bychom si měli zvolit podobná místa. Často potřebujeme odejít na nějaké místo, byt' sebeskromnější, kde bychom byli sami s Bohem.

"Modli se ke svému Otci, který zůstává skryt" (Mat 6,6). Ve jménu Pána Ježíše smíme předstupovat před Boha s důvěrou dítěte. Nepotřebujeme žádného člověka jako prostředníka. Ve jménu Pána Ježíše můžeme otevřít své srdce Otci jako někomu, kdo nás zná a miluje.

Na skrytém místě, kde nás může vidět a slyšet jedině Bůh, můžeme vyjádřit svá nejtajnější přání a touhy Otci nezměrného slitování. A v samotě, když se vnitřně ztišíme, promluví k našemu srdci onen hlas, který vždy odpoví na volání lidské nouze.

"Vždyť Pán je plný soucitu a slitování" (Jak 5,11). S neúnavou láskou je ochotný poslouchat vyznání zbloudilých a přijímat jejich pokání. Očekává od nás projev vděčnosti stejně jako matka čeká úsměv uznání od svého milovaného dítěte. Přeje si, abychom pochopili, jak opravdově a vřele po nás touží. Nabízí nám, abychom svoje těžkosti předložili jeho soucitu, svůj zármutek jeho lásce, své rány jeho uzdravující mocí, svoji slabost jeho síle, svou prázdnotu jeho plnosti. Nikoho, kdo k němu přišel, ještě nezklamal. "Pohleďte k němu, ať se rozveselíte, vaše tvář se nemusí zardívat hanbou" (Žalm 34,6).

Lidé, kteří hledají Boha v soukromí, předkládají mu své potřeby a žádají jej o pomoc, neprosí nadarmo. "Tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí" (Mat 6,4). Když si zvolíme Krista za svého každodenního průvodce, pocítíme, že nás obklopuje moc neviditelného světa. Tím, že vzhlížíme k Ježíši, stáváme se mu podobní. Takový pohled nás mění. Naše povaha se zjemňuje a zušlechťuje pro

nebeské království. Společenství a setkávání s Pánem povede jistě k prohloubení zbožnosti, čistoty a nadšení. Budeme se lépe modlit. Boží výchova se v našem životě projeví novou pílí a nadšením.

Člověk, který denně usilovně prosí Boha o pomoc a sílu, získá jen ušlechtilé touhy, jasné pojetí pravdy a povinnosti, bude jednat jen z čistých pohnutek a ustavičně hladovět a žíznit po spravedlnosti. Stálé spojení s Bohem nás uschopní rozšiřovat světlo pokoje a vyrovnanosti, které vládne v našem srdci na lidi, s nimiž se stýkáme. Síla, kterou čerpáme modlitbou, a vytrvalé úsilí vychovávat povahu k ohleduplnosti a pozornosti nás připravují pro každodenní povinnosti, naplňují nás pokojem za všech okolností.

Když se přiblížíme k Bohu, staneme se jeho mluvčími. Vloží nám do úst svoje poselství a dokonce slova, kterými ho budeme chválit. Naučí nás, jak máme děkovat svému nebeskému Otci a oslavovat ho po vzoru andělů. Z celého našeho života bude vyzařovat světlo a láska Spasitele, který v nás přebývá. Jestliže člověk prožívá život vírou v Syna Božího, vnější nesnáze se ho tolik nedotýkají.

Při modlitbě pak nemluvte naprázdno jako pohané" (Mat 6,7).

Pohané se domnívali, že jejich modlitby jsou samy o sobě zásluhou pro usmíření hříchů. Čím delší modlitba, tím více zásluh. Kdyby mohli dosáhnout svatosti vlastním úsilím, měli by v sobě něco, z čeho by se mohli radovat a čím by se mohli chlubit. Takové pojetí modlitby vychází z předpokladu, že je možné dosáhnout odpuštění vlastními zásluhami, a to je základ všech falešných náboženství. Farizeové si osvojili pohanské pojetí modlitby; které přetrvává až do dnešní doby dokonce i mezi těmi, kdo se hlásí ke křesťanství. Opakování ustálených, tradičních frází bez opravdové touhy po Bohu, je prázdným mluvením jako u pohanů.

Hřích se nedá odčinit modlitbou. Samotná modlitba není žádnou ctností ani zásluhou. Květnatými slovy se nedají nahradit pravé pohnutky. I nejkrásnější modlitby mohou být jen prázdnými slovy, pokud nevyjadřují skutečné pocity srdce. Když modlitba vychází z upřímného srdce a vyjadřuje jednotlivá přání člověka, jako by žádal svého přítele zde na zemi o pomoc a očekával splnění, pak je to modlitba víry. Bůh nestojí o formální vděčnost. Avšak i nevyslovené volání srdce zlomeného a zkroušeného vědomím vlastního hříchu a naprosté bezmocnosti nalézá cestu k milostivému Otci.

"A když se postíte, netvařte se utrápeně jako pokrytci" (Mat 6,16).

Půst, jak ho bible představuje, je víc než pouhá forma. Neznamená jen odmítat stravu, "nosit režný šat a sypat si popel na hlavu". Ten, kdo se postí ze skutečného žalu nad hříchem, to nečiní nikdy okázale.

Pravým smyslem postu, ke kterému nás Bůh vyzývá, není trýznění těla kvůli hříchu. Má nám pomoci poznat závažnost hříchu, pokořit srdce před Bohem a přijmout jeho odpouštějící milost. Bůh přikázal lidu Izraele: "Roztrhněte svá srdce, ne oděv, a navraťte se k Hospodinu, svému Bohu" (Joel 2,13).

Nic nám neprospěje, budeme-li konat pokání a namlouvat si, že vlastními skutky lze získat zásluhy nebo spasení. Když se lidé Krista ptali: "Jak máme jednat, abychom konali skutky Boží?", odpověděl: "Tuto "

je skutek, který žádá Bůh: abyste věřili v toho, koho on poslal" (Jan 6,28.29). Pokání znamená obrátit se od sebe ke Kristu. Když přijmeme Krista, aby v nás mohl vírou žít, pak budeme konat dobré skutky.

Pán Ježíš řekl: "Když ty se postíš, potři svou hlavu olejem a tvář svou umyj, abys neukazoval lidem, že se postíš, ale svému Otci, který zůstává skryt" (Mat 6,17.18). Všechno, co konáme k Božímu oslavení

, máme činit radostně a ne s nechutí. V náboženství Ježíše Krista není nic ponurého. Jestliže křesťané svým smutným vzhledem vzbuzují dojem, jako by se zklamali ve svém Pánu, zkreslují tím Kristovu povahu a vkládají svým nepřítelům do úst argumenty. Slovy se hlásí k Bohu jako ke svému Otci, ale protože jsou smutní a ustaraní, vypadají jako sirotci.

Podle přání Pána Ježíše máme službu pro něj představovat tak přitažlivou, jaká ve skutečnosti je. Řekni svému soucitnému Spasiteli o sebezapření a skrytých zápasech srdce! Slož své břemeno u Ježíšova kříže, pokračuj ve své cestě a raduj se z lásky toho, který tě miloval jako první. Lidé se nemusí dovědět, co se odehrává mezi člověkem a Bohem, ale výsledky působení Ducha svatého na srdce budou viditelné všem, protože ten, "který vidí, co je skryto, ti odplatí" (Mat 6,4).

"Neukládej si poklady na zemi" (Mat 6,19).

Pozemské poklady nejsou trvanlivé. Rozkrádají je zloději, kazí je rez, ničí je požáry a přírodní pohromy. "Kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce" (Mat 6,21). Pozemské poklady dokáží natolik ovládnout lidskou mysl, že z ní úplně vytlačí všechny nebeské zájmy.

V židovské době se stala láska k penězům hlavním zájmem lidí. Světáctví vytlačilo Boha a náboženství z lidských srdcí. Podobně je tomu i dnes. Touha po bohatství působí tak podmanivým a zotročujícím vlivem na život, že v člověku potlačuje ušlechtilost a převrací lidskost, až je úplně zničí. Služba satanu je únavná, plná starostí a zmatků. Poklad, který si lidé tak pracně na zemi shromáždili, trvá jen krátkou dobu.

Pán Ježíš řekl: "Ukládejte si poklady v nebi, kde je neničí mol ani rez a kde je zloději nevykopávají a nekradou"; neboť "kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce" (Mat 6,20.21).

Radí nám, abychom si ukládali poklady v nebi. Ve vlastním zájmu bychom měli získávat nebeské bohatství. Ze všeho, . co vlastníme, jen ono je skutečně naše. Poklad uložený v nebi je nezničitelný. Nemůže jej zničit požár, ani záplava, nemůže jej ukrást zloděj, ani znehodnotit rez, protože o něj pečuje Bůh.

Tímto pokladem, kterého si Kristus váží nade všechno, je "bohaté a slavné dědictví v jeho svatém lidu" (Ef 1,18). Kristus nazývá učedníky svými klenoty, svým drahocenným a jedinečným pokladem. "Budou zářit jako drahokamy v čelence" (Zach 9,16). "Způsobím, že člověk bude vzácnější než ryzí zlato, člověk bude nad zlato z Ofiru" (Iz 13,12). Kristus, zdroj veškeré slávy, pohlíží na svůj lid v jeho čistotě a dokonalosti jako na odměnu za všechno své utrpení, pokoru a lásku a jako na doplnění své slávy.

Umožňuje nám, abychom s ním spolupracovali na velkém díle vykoupení a měli podíl na bohatství, které získal svým utrpením a smrtí. Apoštol Pavel napsal křesťanům v Tessalonice: "Vždyť kdo je naše naděje, radost a vavřín chlouby před naším Pánem Ježíšem Kristem při jeho příchodu, ne-li právě vy? Ano, vy jste naše sláva i radost" (1 Tes 2,19.20). Tento poklad máme shromažďovat podle Kristova příkazu. Povaha člověka je výsledkem celoživotního úsilí. Poklad v nebi shromažďujeme každým slovem a činem, který milostí Kristovou vzbudí třeba v jediné duši touhu po nebeském království, a každým úsilím o vytvoření křesťanské povahy.

Kde je poklad, tam je i srdce. Když se snažíme prospět jiným, prospíváme i sobě. Člověk, který věnuje své prostředky a čas pro šíření evangelia, věnuje své zájmy a modlitby dílu a lidem, kteří mají být zachráněni. Jeho láska se upíná k druhým a zároveň se prohlubuje jeho oddanost Kristu, která mu umožní prokazovat bližním nejvyšší dobro.

Člověk pozná hodnotu pokladu, který si po celý život v nebi skládal, až v poslední den, kdy všechno pozemské bohatství ztratí cenu. Jestliže jsme se řídili slovy Ježíše Krista, uvidíme lidi, kteří byli zachráněni naším přičiněním, až se jednou shromáždíme kolem Božího trůnu. Pak poznáme, že jeden člověk přivedl ke spasení druhé a ti zase další a že celý ten velký zástup lidí zakotvil v přístavu pokoje také naším přičiněním. Vykoupení pak složí své koruny k Ježíšovým nohám a budou ho navěky oslavovat. S jakou radostí se bude Kristův spolupracovník dívat na vykoupené, kteří se budou podílet na slávě Vykupitele! Jak si budou nebe vážit ti, kdo věrně pracovali pro záchranu jiných!

"Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hleďte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží" (Kol 3,1).

"Je-li tedy tvé oko čisté, celé tvé tělo bude mít světlo" (Mat 6,22).

Podle slov Spasitele je všechno podmíněno upřímností našich úmyslů a naprostým odevzdáním Bohu. Když se upřímně a neúnavně snažíme poznat pravdu a poslouchat ji za každou cenu, přijmeme Boží světlo. Pravá zbožnost začíná teprve tehdy, když se přestaneme poddávat hříchu. Pak se srdce ztotožní s výrokem apoštola Pavla: "Jen to mohu říci: zapomínáje na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou, běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, jíž je Boží povolání v Kristu Ježíši. A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno. Pro něho jsem všechno ostatní odepsal a pokládám to za nic" (Fil 3,13.14.8).

Tam, kde zrak zaslepila sebeláska, zůstává jen tma. "Je-li však tvé oko špatné, celé tvé tělo bude ve tmě" (Mat. 6,23). Tato neproniknutelná temnota Židy zahalila v zatvrzelé nevěře a znemožnila jim poznat povahu a poslání toho, který je přišel zachránit od jejich hříchů.

Prohra v pokušení začíná tehdy, když dovolíme, aby se do naší mysli vloudila pochybnost a naše důvěra Bohu ochabla. Jestliže se nerozhodneme odevzdat plně Bohu, jsme ve tmě. Máme-li nějaké výhrady, necháváme satanu pootevřené dveře, aby nás mohl svést svým pokušením. Jakmile se mu podaří zatemnit náš zrak, abychom okem víry neviděli Boha, ztratíme ochranu před hříchem.

Ovládá-li nás touha po hříchu, svědčí to o naší duchovní zaslepenosti. Pokaždé, když podlehneme takové touze, sílí náš odpor vůči Bohu. Půjdeme-li cestou vyznačenou satanem, obklopí nás stíny zla a každý krok nás povede do stále hlubší tmy a zhorší naši duchovní slepotu.

V duchovní oblasti platí stejný zákon jako v přírodě. Kdo zůstává ve tmě, ztratí nakonec zrak. Obklopí ho ta nejhustší temnota a ani nejjasnější slunce mu nepřinese světlo. Kdo "je ve tmě a ve tmě chodí; neví, kam jde, neboť tma mu oslepila oči" (1 Jan 2,11). Stálým povolováním zlu, úmyslným přehlížením Božího působení, přestává hříšník milovat dobro, toužit po Bohu a dokonce ztrácí

schopnost přijímat nebeské světlo. Pozvání milosti je stále stejně laskavé, světlo Boží září právě tak jasně, jako když osvítilo člověka poprvé, avšak hlas naráží na hluché uši, světlo dopadá na slepé oči.

Bůh nikoho neopustí, nikoho nezanechá vlastnímu údělu, dokud je ještě naděje na jeho záchranu. Člověk se odvrací od Boha, nikoli Bůh od člověka. Náš nebeský Otec nás volá, varuje a ujišťuje o své lásce tak dlouho, dokud další působení na nás má ještě smysl. Hříšník nese odpovědnost sám za sebe. Kdo se dnes staví proti působení Ducha svatého, připravuje si cestu, aby příště odmítl ještě větší světlo. Jeho odpor vůči Bohu roste, až nakonec na něho přestane světlo působit a zůstane netečný vůči vlivu Ducha svatého. Pak se to světlo, které v sobě měl, promění ve tmu. Pravda, kterou poznal, se mu tak zatemní, že prohloubí jeho zaslepenost.

"Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům" (Mat 6,24).

Kristus neříká, že člověk nechce nebo nesmí sloužit dvěma pánům, ale že nemůže. Zájem o Boha nelze sloučit se zájmem o mamon. Tam, kde svědomí křesťana nabádá k trpělivosti, sebezapření a sebeovládání, tam nevěřící člověk překračuje mez, aby uspokojoval své sobecké sklony. Na jedné straně dělicí čáry stojí následovník Kristův, který projevuje sebezapření, na druhé straně stojí milovník světa, který si nic neodepře, libuje si ve výstředním způsobu života, vyžívá se v lehkovážných a škodlivých věcech. Křesťan nemůže přestoupit tuto hranici.

Nikdo nemůže zůstat neutrální, není střední cesty. Nenajdeme člověka, který neslouží ani Bohu ani nepříteli spravedlnosti. Kristus chce žít ve svých následovnicích, působit prostřednictvím jejich schopností a možností. Svou vůli musí podříditi vůli Kristově; musí jednat pod vlivem jeho Ducha. Pak už ovšem nežijí oni, nýbrž Kristus žije v nich. Kdo se plně neodevzdá Bohu, je ovládán jinou mocí, poslouchá jiný hlas, který ho vede úplně jiným směrem. Polovičatou službou se člověk staví na stranu nepřítele jako úspěšný spojenec mocností zla. Když se k satanu připojí a začnou s ním spolupracovat i lidé, kteří se vydávají za bojovníky Kristovy, projeví se jako nepřátelé Kristovi. Zrazují své poslání. Stávají se spojovacím článkem mezi satanem a pravými bojovníky Kristovými. Jejich prostřednictvím pak nepřítel stále působí, aby pro sebe získal srdce Kristových bojovníků.

Nejmocnější baštou neřesti na tomto světě není nemravný život zatvrzelého hříšníka nebo vyvrhele lidské společnosti, ale život člověka, který se zdá ctnostný, čestný a ušlechtilý, avšak otročí snad jen jedinému hříchu, podléhá snad jen jedině neřesti. Pro jiného člověka, který v skrytu bojuje proti nějakému silnému pokušení a chvěje se na samém okraji propasti, je takový příklad nejsilnějším svodem k hříchu. Ten, kdo získal vyšší pojetí života, pravdy a cti, a přesto úmyslně přestupuje některé příkázání Božího zákona, převrací své ušlechtilé dary tak, že se stávají příčinou pádu do hříchu. Nadání, vlohy, schopnosti, cit, dokonce i ušlechtilé a laskavé činy se mohou stát satanovou návnadou, která strhne jiné do propasti zkázy a vede ke ztrátě věčného života.

"Nemilujte svět, ani to, co je ve světě. Miluje-li kdo svět, láska Otcova v něm není. Neboť všechno, co je ve světě, po čem dychtí člověk a co chtějí jeho oči a na čem si v životě zakládá, není z Otce, ale ze světa" (1 Jan 2,15.16).

"Nemějte starost o svůj život" (Mat 6,25).

Dárce života ví, že potřebujeme potravu, abychom mohli žít. Stvořitel také ví, že naše tělo potřebuje oděv. Otec nám dal ten největší dar, nepřidá nám snad i vše ostatní, co potřebujeme?

Pán Ježíš poukázal svým posluchačům na ptactvo, které pěje své chvalozpěvy a nezatěžuje se přitom starostmi. I když "nesejí a nežnou", přesto se Stvořitel stará o jejich potřeby. A pak se otázal: "Což vy nejste o mnoho cennější?" (Mat 6,26).

Horské stráně a pole hýřily pestrými barvami. Pán Ježíš ukázal na květin v svěží ranní rose a řekl: "Podívejte se na polní lilie, jak rostou" (Mat 6,28). Půvabné tvary a něžné barvy rostlin a květů může sice člověk svou dovedností napodobit, kdo však může vdechnout život jediné květině nebo jedinému stéblu trávy? Každý květ u cesty vděčí za své bytí téže moci, která stvořila hvězdnou oblohu. V celém stvoření pulzuje život, který vychází z velkého Božího srdce. Polní květiny odívá Boží ruka do krásnějšího roucha, než jaká zdobila pozemské krále. A "jestliže Bůh tak obléká polní trávu, která tu dnes je a zítra bude hozena do pece, neobleče tím spíše vás, malověrní?" (Mat 6,30). Pán Ježíš, který stvořil květiny a obdařil ptactvo líbeznými hlasy, řekl: "Podívejte se na polní lilie," "pohleďte na nebeské ptactvo". Z nádherných výtvorů přírody se můžeme o Boží moudrosti naučit více, než nakolik ji znají učenci. Na lístky květů lilie napsal Bůh poselství srozumitelné pouze srdci prostému nedůvěry, sobectví a ničivých starostí. Nedal snad Bůh zpěvné ptactvo a rozkošné květy ze své nesmírné otcovské lásky proto, aby ozdobil a obšťastnil naši životní cestu? Mohli bychom prožít život i bez květin a ptactva, Bůh se však nespokojil s tím, že nám dal jen to, co by stačilo k pouhému životu. Naplnil zemi i oblohu krásou, která svědčí o jeho lásce, k nám. Krása všech stvořených věcí je však jen pouhým zábleskem jeho slávy. Když nešetřil svým nekonečným uměním v přírodě, jen aby nás naplnil štěstím a radostí, proč ještě pochybovat, že nám dá všechno, co potřebujeme k životu?

"Podívejte se na polní lilie." Každá květina, která otvírá svůj květ slunečnímu svitu, se řídí stejnými zákony, kterými se řídí hvězdy a přitom jak prostý a krásný je její život! Prostřednictvím květin nás chce Bůh upozornit na krásu pravé křesťanské povahy. Bůh, který obdařil takovou krásou květ, si tím více přeje, aby lidé byli oděni krásou Kristovy povahy.

Pán Ježíš řekl: "Pohleďte, jak rostou lilie", jak vyrůstají z chladné černé země nebo bahna řečiště a jak rozvíjejí svou krásu a šíří vůni. Kdo by mohl tušit při pohledu na nezhlednou hnědou cibulku, že z ní vzéjde taková krása? Když však Bůh působením vláhy a slunečního svitu probudí život, který je v ní skrytý, člověk žasne při pohledu na její krásu: Právě tak se rozvíjí život Boží v každém člověku, který se poddává působení Boží milosti. Tato milost přináší požehnání každému tak štědře jako déšť a sluneční paprsky přírodě. Bůh svým slovem stvořil květiny a stejné slovo v nás vytváří rysy jeho povahy.

Boží zákon je zákonem lásky. Bůh nás obklopuje krásou, aby nás naučil, že na zemi nežijeme proto, abychom hospodařili jen pro sebe, kopali, stavěli, dřeli a starali se. Chce, aby Kristova láska prozářila, obšťastnila a zkrášlila náš život. Podobně jako květiny máme službou lásky přinášet druhým radost.

Rodiče, berte pro výchovu dětí poučení z přírody. Vodte je na zahradu, do polí, do lesů a učte je číst v přírodě poselství Boží lásky. Vyvozte naučení o Pánu Ježíši z přírody. Naučte je, aby v každé příjemné a krásné věci viděly projev Boží lásky k nim. Ukazujte svým dětem krásu svého náboženství. Vyprávějte jim o dobrotě Božího zákona.

Učte své děti, že velká Boží láska může změnit jejich povahu tak, že se bude podobat povaze Boží. Učte je, že Bůh si přeje, aby jejich život byl krásný, podobně jako jsou krásné květiny. Když sbírají květiny, učte je, že povaha Stvořitele je ještě krásnější. Tím jejich srdce přilne k Bohu. Dobrý nebeský Otec se jim stane každodenním společníkem a důvěrným přítelem a jejich život se bude měnit po vzoru jeho čistoty.

"Hleďte především Boží království" (Mat 6,33).

Lidé, kteří naslouchali Kristovým slovům, stále toužebně očekávali nějakou zmínku o jeho pozemském království. Zatímco jim Pán Ježíš otvíral poklady nebes, mnozí se v duchu zabývali otázkou, jaké pozemské výhody jim přinese spojení s Ježíšem. Pán Ježíš jim ukázal, že svým přehnaným zájmem o světské věci se podobají okolním pohanským národům. Žijí tak, jako kdyby vůbec nebylo Boha, který pečuje o celé stvoření.

Pán Ježíš řekl: "Po tom všem se shánějí lidé tohoto světa. Váš Otec přece ví, že to potřebujete. Vy však hleďte jeho království a to ostatní vám bude přidáno" (Luk 12,30; Mat 6,33). Přišel jsem, abych vám otevřel království lásky, spravedlnosti a pokoje. Otevřete svá srdce, abyste mohli přijmout toto království a služte především jemu. I když je to duchovní království, neobávejte se, že o vaše pozemské potřeby nebude postaráno. Oddáte-li se službě Boží, postará se o vaše potřeby ten, který má veškerou moc na nebi i na zemi.

Pán Ježíš nám neříká, že nemáme o nic usilovat, ale učí nás, že mu máme dát první a nejlepší místo ve všem. Nemáme se pouštět do žádného podniku, sledovat žádné cíle nebo vyhledávat zábavy, které by bránily působení spravedlnosti Boží na naši povahu a na náš život. Cokoli děláme, máme činit z celého srdce jako pro Pána.

Pán Ježíš za svého pobytu na zemi vyvýšil každou stránku života tím, že zjevoval lidem Boží slávu a ve všem se podřizoval vůli svého Otce. Následujeme-li jeho příkladu, patří i nám zaslíbení, že všechno, co potřebujeme v tomto životě, nám "bude přidáno". Zaslíbení Boží milosti počítá se všemi okolnostmi života. Bere v úvahu chudobu i bohatství, nemoci i zdraví, jednoduhost i moudrost.

Ruka věčného Boha se vztahuje i k tomu nejslabšímu člověku, který se k němu obrací o pomoc. I ty nejvzácnější hodnoty světa pomínou, ale člověk, který žije pro Boha, bude žít s Bohem. "A svět pomíjí i jeho chtivost, kdo však činí vůli Boží, zůstává na věky" (1 Jan 2,17). Město Boží otevře své zlaté brány každému, kdo se zde na zemi naučil spoléhat na Boží vedení a moudrost, útěchu a naději v nedostatku a v soužení. Uvítá ho tam zpěv andělů a strom života pro něj ponese ovoce. "I kdyby ustoupily hory a zakolísaly pahorky, moje milosrdenství od tebe neodstoupí a smlouva mého pokoje kolísat nebude, praví Hospodin, tvůj slitovník" (Iz 54,10).

"Nedělejte si tedy starost o zítřek ... Každý den má dost vlastního trápení" (Mat 6,34).

Kdo se odevzdá Bohu a jeho dílu, nemusí mít starost o zítřek. Pán, kterému sloužíme, zná konec od počátku. Nevíme, co přijde zítra a co je nám skryto, ale všemohoucí Bůh to ví.

Spoléháme-li ve svém životě jenom na sebe a očekáváme, že úspěch závisí jen na naší moudrosti, bereme na sebe břemeno, které na nás Bůh neuložil. Snažíme se je nést sami bez jeho pomoci. Přebíráme odpovědnost, která náleží Bohu, a tím se vlastně stavíme na jeho místo. Oprávněně bychom si mohli dělat starosti a obávat se nebezpečí nebo ztrát. Jestliže však věříme, že nás Bůh miluje a chce

naše dobro, přestaneme se obávat o budoucnost. Budeme důvěřovat Bohu tak, jako dítě důvěřuje milujícím rodičům. Naše starosti a obavy zmizí, protože se naše vůle ztotožní s vůlí Boží.

Kristus neslibil, že nám už dnes pomůže nést břemena zítřka. Řekl: "Stačí, když máš mou milost" (2Kor 12,9). Podobně jako manu na poušti, dává nám každý den dostatek milosti. Stejně jako izraelský národ během svého putování pouští, můžeme i my přijímat každé ráno nebeský chléb pro denní potřebu.

Jen dnešek je náš a dnes máme žít pro Boha. Dnes máme Kristu svěřit všechny své záměry a plány, vložit na něj své starosti, protože mu na nás záleží. "To, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám, je výrok Hospodinův; jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu: chci vám dát naději do budoucnosti." "V obrácení a ztišení bude vaše spása, v klidu a důvěře vaše vítězství" (Jer 29,11; Iz 30,15).

Když budeš hledat Pána a prožívat obrácení každý den, když se rozhodneš dobrovolně pro svobodu a radost v Pánu, když přijmeš radostně jeho milostivé volání a vezmeš na sebe jeho jho - jho poslušnosti a služby - Pán utiší tvůj nářek, odstraní tvé těžkosti a vyřeší všechny problémy, se kterými se setkáváš.

OTČENÁŠ - MODLITBA PÁNĚ

"Vy se modlete takto" (Mat 6,9).

O modlitbě Páně hovořil náš Spasitel dvakrát. Prvně zástupu v kázání na hoře a po několika měsících znovu pouze učedníkům. Tehdy se totiž učedníci po nějaké době odloučení od svého Pána vrátili a našli ho plně zaujatého modlitbou. Zdálo se, že si neuvědomoval jejich přítomnost a modlil se dále nahlas. Spasitelova tvář zářila nebeským jasem. Vypadal, jako by byl v přítomnosti Neviditelného. Hovořil tak živě jako někdo, kdo skutečně rozmlouvá s Bohem.

Ježíšova modlitba na učedníky hluboce zapůsobila. Dobře si všimli, jak často trávil dlouhé hodiny o samotě a modlil se ke svému Otci. Celé dny sloužil zástupům lidí, kteří ho vyhledávali a odhaloval záludné klamy rabínů. Tato nepřetržitá činnost ho nezřídka úplně vyčerpala, takže se jeho matka, bratři a dokonce i jeho učedníci obávali, že se připraví o život. Když se však vrátil od modlitby, na které trávil hodiny po skončení namáhavého dne, upozorovali na jeho tváři výraz pokoje. Zdálo se jim, že z něho vyzařoval pocit svěžesti. Hodiny strávené s Bohem mu dávaly sílu, aby mohl každé ráno znovu vyjít a přinášet lidem nebeské světlo. Učedníci vycítili souvislost mezi hodinami, které strávil na modlitbách a mocí jeho slov a skutků. Když tedy nyní slyšeli jeho modlitbu, pocítili v srdci pokoru a posvátnou bázeň. Jakmile se domodlil, hlasitě vyjádřili své velké přání: "Pane, nauč nás modlit se" (Luk 11,1).

Pán Ježíš je pak neseznámil s nějakou novou modlitbou. Opakoval jen to, co je učil již dříve. Chtěl tím naznačit, že je třeba, aby porozuměli tomu, co slyšeli. Ještě nepochopili hluboký smysl modlitby Páně.

Spasitel nám ovšem nenařídil, abychom používali jen modlitbu Otčenáš. Jako Syn člověka nám pouze ukázal způsob, jak se sám modlil. Modlil se prostými slovy, která jsou vhodná i pro malé dítě, jejich význam však nikdy plně nepochopí ani nejuzdělanější a nejmoudřejší lidé. Učí nás přicházet k Bohu se svým díkůvzdáním, oznamovat mu svá přání, vyznávat mu své hříchy a prosit ho o milost podle jeho zaslíbení.

"Když se modlíte, říkejte: Otče náš" (Luk 11,2).

Pán Ježíš nás učí, abychom jeho Otce nazývali svým Otcem. Nestydí se nazývat nás bratry (Žid 2,11). Spasitel si velmi přeje, aby nás mohl uvítat jako členy Boží rodiny. Již oslovením Otče náš, které máme používat, když se přibližujeme k Bohu, nám dává ujištění o naší příbuznosti s nebeským Otcem.

Dovídáme se úžasnou pravdu, ve které je pro nás tolik povzbuzení a útěchy - Bůh nás miluje tak, jako miluje svého Syna. Podobně to vyjádřil Pán Ježíš ve své poslední modlitbě za učedníky: "Zamiloval sis je tak, jako mne" (Jan 17,23).

Satan uchvátil tento svět a vládne mu s hroznou krutostí, Boží Syn však svým velkým činem na Golgotě zahrnul svět svou láskou a spojil jej opět s Božím trůnem. Když bylo dosaženo tohoto vítězství, cherubíni, serafíni a nespočetné zástupy ze všech nepadlých světů zpívali chvalozpěvy Bohu a Beránkovi. Projevili radost, že hříšnému lidstvu se otevřela cesta záchrany a že země bude zbavena následků hříchu. Oč větší radost mají mít lidé, na které se tato úžasná láska vztahuje.

Jak můžeme pochybovat, jak můžeme být v nejistotě, jak můžeme mít pocit, že jsme sirotci? Vždyť právě kvůli těm, kteří se odcizili nebeskému Otci, když přestoupili Boží zákon, vzal Ježíš Kristus na sebe lidskou podobu. Stal se jedním z nás, abychom navždy měli pokoj a jistotu. Máme

Přimlouve v nebi, a kdo jej přijímá za osobního Spasitele, není sirotkem, který musí nést břemeno svých hříchů.

"Milovaní, nyní jsme dětmi Božími!" "Jsme-li děti, tedy i dědicové - dědicové Boží, spoludědicové Kristovi; trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy." "Víme však, až se zjeví, že mu budeme podobni, protože ho spatříme takového, jaký jest" (1 Jan 3,2; Řím 8,17).

Prvním krokem na cestě k Bohu je poznání lásky, kterou k nám Bůh chová a důvěra v ni (1 Jan 4,16). Bůh nás pak svou láskou přitáhne k sobě.

Poznání Boží lásky nás zbavuje sobectví. Když nazýváme Boha svým Otcem, uznáváme všechny Boží děti za své bratry. Každý z nás je listem na stromu lidstva, všichni jsme členy jedné rodiny. Modlíme-li se, máme se modlit nejen za sebe, ale i za své bližní. Člověk, který se modlí, aby získal požehnání jen pro sebe, se nemodlí správně.

Pán Ježíš řekl, že věčný Bůh nám poskytl výsadu nazývat ho Otcem. Přemyslejme o tom, co to všechno znamená! Žádní rodiče se nikdy nezastávali tak usilovně svého chybujícího dítěte, jako prosí za přestupníka Kristus, náš Stvořitel. Nikdo z lidí nevěnoval nekajícímu hříšníkovi tak vřelý zájem a tolik laskavých pozvání jako on. Bůh přebývá v každé chatrči a slyší každé slovo. Vyslechne každou modlitbu, sdílí s každým jeho starosti a bolesti. Sleduje, jak kdo jedná s otcem, matkou, sestrou, přítelem a ostatními lidmi. Stará se o to, co je pro nás nezbytné. Jeho láska, milosrdenství a milost neustále uspokojují naše potřeby.

Nazýváte-li Boha Otcem, prohlašujete se za jeho děti, které se chtějí nechat vést jeho moudrostí a chtějí být ve všem poslušné. Přivlastníte si vědomí, že jeho láska se nikdy nemění. Budete se ve svém životě řídit jeho vůlí. Jako Boží děti se budete ze všeho nejvíce zajímat o Boží čest, jeho povahu, jeho rodinu a jeho dílo. Když budete stále poznávat a vážit si svého vztahu k Otci a ke každému členu jeho rodiny, bude vám to působit radost. Potěší vás sebemenší čin, který vykonáte a který přispěje k Boží slávě nebo ke štěstí bližních.

". . . jenž jsi v nebesích." Ten, k němuž máme podle Kristova příkazu vzhlížet jako ke svému Otci, je na nebesích, koná všechno, co chce. V jeho péči můžeme bezpečně spočinout se slovy: "Když se mě zmocní bázeň, v tebe budu doufat" (Žalm 115,3; 56,4).

"Bud' posvěceno tvé jméno" (Mat 6,9).

Posvětit Boží jméno vyžaduje, abychom slova, kterými mluvíme o Nejvyšší bytosti, pronášeli s úctou. "Svaté a bázeň budící je jeho jméno" (Žalm 111,9). Nikdy nesmíme brát Boží jméno lehkomyšlně do úst. Když se modlíme, vstupujeme do audienční síně Nejvyššího, a proto bychom před něho měli předstupovat s posvátnou bázní. I andělé si zastírají tváře v jeho přítomnosti. Svátí cherubíni a serafíni přistupují k jeho trůnu s největší úctou. Oč uctivěji bychom měli předstupovat před Pána a svého Stvořitele my, smrtelní a hříšní lidé.

Posvětit Boží jméno znamená ještě mnohem více. I když navenek prokazujeme Bohu velkou úctu, jak to činili Židé v době Kristově, můžeme přitom jeho jméno neustále znesvěcovat. Toto svaté jméno vyjadřuje, že "Bůh je plný slitování a milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný a věrný ... který odpouští vinu, přestoupení a hřích" (2Moj 34,6.7). O Kristově církvi je prorocky předpověděno, že se bude nazývat: "Hospodin - spravedlnost naše" (Jer 33,16). Toto jméno nese každý následovník Kristův. Ono je dědictvím Božích dětí. Rodina se přece jmenuje po otci! Prorok Jeremiáš se v době velkého soužení Izraele modlil: "Nazývají nás tvým jménem, nezřikej se nás" (Jer 14,9).

Boží jméno posvěcují nebesí andělé a obyvatelé bezhříšných světů. Když se modlíme: "Bud' posvěceno tvé jméno", prosíme, aby bylo posvěceno na tomto světě i v nás. Bůh se k nám přiznává před lidmi a anděly jako ke svým dětem. Modleme se, abychom nezneuctili "vznešené jméno, podle kterého jsme byli nazváni" (Jak 2,7). Bůh nás posílá do světa jako své zástupce. V každém činu, který ve svém životě vykonáme, máme vyvýšit Boží jméno. Tato část modlitby Páně nás vyzývá, abychom projevovali rysy jeho povahy. Nemůžeme posvětit Boží jméno, nemůžeme být představiteli Boha na světě, pokud svým životem a povahou nepředstavujeme život a povahu Boží. To se nám podaří jen tehdy, přijmeme-li Kristovu milost a jeho ospravedlnění.

"Přijď tvé království!" (Mat 6,10).

Bůh je náš Otec, který nás miluje a pečuje o nás jako o své děti. Je také velkým králem vesmíru. Zájmy jeho království mají být našimi zájmy. Máme se snažit Boží království rozšiřovat.

Kristovi učedníci doufali, že slavné Boží království přijde v nejbližší době. Pán Ježíš jim ve své modlitbě naznačil, že nebude zřízeno ihned. Měli se modlit za jeho příchod jako za budoucí událost. Tato prosba pro ně vyjadřovala také zaslíbení. I když Pán Ježíš věděl, že učedníci za svého života nespátří Boží království, vyzval je, aby se za ně modlili. To je důkaz, že v době, kterou Bůh určil, jeho království jistě přijde.

Království Boží milosti se však utváří již dnes. Každý den se totiž Boží lásce poddávají lidé, kteří byli kdysi hříšníci. Království Boží slávy však nastane až při druhém příchodu Ježíše Krista na tento svět. "Království, vladařská moc a velikost všech království pod celým nebem budou dány národu svatých Nejvyššího" (Dan 7,27). Oni zdědí království připravené pro ně "od založení světa" (Mat 25,34). Kristus se pak ujme své svrchované moci a bude vládnout.

Brány nebes se znovu otevrou a s nesčíslným počtem zachráněných vstoupí náš Spasitel jako nejvyšší Král a Pán. Ježíš Kristus "bude králem nad celou zemí; v onen den bude Hospodin jediný a jeho jméno jediné." "Příbytek Boží" bude mezi lidmi a Bůh "bude přebývat s nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi" (Zach 14,9; Zjev 21,3).

Pán Ježíš prohlásil, že před jeho druhým příchodem "toto evangelium o království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům" (Mat 24,14). Jeho království nepřijde, dokud radostná zvěst o jeho milosti nebude přinesena celému světu. Když se tedy odevzdáme Bohu a získáváme pro něho další, urychlujeme příchod jeho království. "Přijď tvé království" se mohou upřímně modlit jen lidé, kteří se odevzdávají Boží službě se slovy: "Zde jsem, pošli mne!" (Iz 6,8). Umožňují prohlédnout nevidomým očím a odvracejí lidi "ode tmy ke světlu, od moci satanovy k Bohu, aby se jim dostalo odpuštění hříchů a dědičného podílu mezi těmi, kteří jsou posvěceni" (Skut 26, 18).

"Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi" (Mat 6,10).

Boží vůle je vyjádřena v přikázáních jeho svatého zákona a zásady tohoto zákona jsou zásadami nebes. Nejvyšší poznání, jakého mohou andělé dosáhnout, je poznání vůle Boží. Její konání je nejvyšší službou, které zasvěcují své síly.

V nebi nikdo neslouží jen proto, že mu to ukládá zákon. Andělé si uvědomili, že existuje Boží zákon teprve tehdy, když se proti němu satan vzbouřil. Do té doby na to vůbec nepomysleli. Andělé neslouží jako otroci, ale jako synové. Mezi nimi a jejich Stvořitelem je dokonalá shoda a jednota. Poslušnost jim není břemenem. Láska k Bohu mění jejich službu v radost. Právě tak i v srdci každého člověka, ve kterém přebývá Kristus - naděje slávy - zaznívají jeho slova: "Plnit, Bože můj, tvou vůli je mým přáním, tvůj zákon mám ve svém nitru" (Žalm 40,9).

Prosba "staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi" je modlitbou, aby vláda zla na této zemi skončila, aby hřích navždy zanikl a aby Bůh zřídil své království. Pak Spasitel mocně dovrší "ve vás zálibu v dobru i činnou víru" (2 Tes 1,11).

"Náš denní chléb dej nám dnes" (Mat 6,11).

První polovina modlitby, kterou nás naučil Pán Ježíš, se týká Božího jména, jeho království a jeho vůle. Máme se modlit, aby lidé ctili Boží jméno, aby přišlo jeho království a aby všichni konali jeho vůli. Jestliže klademe Boží službu na první místo, pak smíme s důvěrou žádat, aby Bůh uspokojil naše potřeby. Jestliže jsme se zřekli svého já a odevzdali se Kristu, jsme členy Boží rodiny a vše, co patří Otci, patří i nám. Bůh nám otevřel všechny své poklady, jak tohoto světa, tak i budoucího. Služba andělů, dar Božího Ducha a práce Božích služebníků - to všechno je pro nás. Svět a vše, co je v něm, patří nám natolik, nakolik nám může přinést dobro. I nepřátelství bezbožných se projevuje jako prospěšné, protože nás vychovává pro nebeské království. Jestliže "vy jste Kristovi", "všechno je vaše" (1 Kor 3,23,22).

Jsme jako děti, které ještě nepřevzaly své dědictví. Bůh nám ještě nepředal naše vlastnictví, aby nás satan svou lstí neoklamal, jako oklamal první dvojici v ráji. Kristus je pro nás uchovává v bezpečí před zničením. Jako děti však dostaneme každý den, co potřebujeme. Každý den se proto máme modlit: "Náš denní chléb dej nám dnes" Neztrácejme odvahu, chybí-li nám dostatečné zásoby pro zítřek. Vždyť máme od Boha ujištění: "Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu" (Žid 13,5).

David píše: "Od své mladosti, a jsem už starý, jsem neviděl, že by byl opuštěn spravedlivý, nebo že by jeho potomci žebřali o chléb" (Žalm 37,25). Bůh, který poslal krkavce, aby krmili Eliáše u potoka Karit, neopustí žádné ze svých věrných a nesobeckých dětí. O člověku, který žije podle Boží vůle, je napsáno: " ... bude mu dán chléb, vody mu potečou neustále." "V čase zlém nebudou zahanbeni, najedí se dosyta i za dnů hladu." "On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal, jak by nám spolu s ním nedaroval všechno?" (Iz 33,16; Žalm 37,19; Řím 8,32). Pán Ježíš, který ulehčoval těžkosti a starosti své ovdovělé matky a pomáhal jí starat se o domácnost v Nazaretě, cítí s každou matkou, která zápasí o chléb pro své děti. Spasitel, který měl soucit se zástupy lidí, protože byli "vysílení a skleslí" (Mat 9,36), má stále soucit s potřebnými. Chce jim stále žehnat. Právě v modlitbě, kterou dal svým následovníkům, nás učí, abychom nezapomínali i na potřebné.

Když se modlíme "naš denní chléb dej nám dnes", žádáme o něj nejen pro sebe, ale i pro druhé. Uznáváme, že Boží dary nejsou určeny jen nám. Bůh nám je dává, avšak očekává, že nasytíme i hladové. A tak má Bůh ve své dobrotě péči o ponížené (Žalm 68,11). Sám říká: "Dáváš-li oběd nebo večeři, nezvi své přátele ani své bratry ani příbuzné a bohaté sousedy . . . Ale dáváš-li hostinu, pozvi

chudé, zmrzačené, chromé a slepé. Blaze tobě, poněvadž nemají čím ti odplatit; ale bude ti odplaceno při vzkříšení spravedlivých" (Luk 14,12-14).

"Bůh má moc zahrnout vás všemi dary své milosti, abyste vždycky měli dostatek všeho, co potřebujete a ještě vám přebývalo pro každé dobré dílo." "Kdo skoupě rozsévá, bude také skoupě sklízet a kdo štědře rozsévá, bude také štědře sklízet" (2Kor 9,8.6).

Prosba o denní chléb v sobě nezahrnuje jen modlitbu za pokrm k zachování těla, ale i za duchovní chléb, který potřebujeme k životu věčnému. Pán Ježíš nás vyzývá: "Neusilujte o pomíjející pokrm, ale o pokrm, zůstávající pro život věčný" (Jan 6,27). Pak o sobě říká: "Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe; kdo jí z tohoto chleba, živ bude na věky" (Jan 6,51). Náš Spasitel je chléb života. Jíst tento chléb znamená zajímat se o jeho lásku a přijímat ji do svého srdce.

Krista přijímáme prostřednictvím jeho slova. Bůh nám dává svého Ducha, abychom slovo Boží pochopili a vštípili si jeho pravdy do svých srdcí. Denně se máme modlit, aby nám Bůh při čtení jeho slova poslal Ducha svatého. Duch svatý nám má objasňovat pravdu a posilovat nás k plnění všech povinností.

Bůh nás učí, abychom denně prosili o věci časné i duchovní a tím sleduje naše dobro. Chce, abychom si uvědomili svou závislost na jeho soustavné péči. Usiluje o to, abychom s ním byli ve stálém spojení. Ve společenství s Kristem - při modlitbě a studiu velkých a vzácných pravd Božího slova - se naše hladové nitro nasytí a každý, kdo žízni, najde občerstvení u zdroje života.

*Odpust' nám naše hříchy, neboť i my odpouštíme každé
mu, kdo se proviňuje proti nám" (Luk 11,4).*

Pán Ježíš nás učí, že Boží odpuštění přijímáme jen tehdy, když sami odpouštíme jiným. Bůh nás k sobě přitahuje svou láskou. Jestliže se jeho láska dotkne našich srdcí, probudí v nás lásku k ostatním lidem.

Po ukončení modlitby Páně dodal Pán Ježíš: " ... jestliže odpustíte lidem jejich přestoupení, i vám odpustí váš nebeský Otec; jestliže však neodpustíte lidem, ani váš Otec vám neodpustí vaše přestoupení" (Mat 6,14.15). Kdo není ochoten odpouštět, uzavírá jediné spojení, pomocí něhož může sám obdržet milost od Boha. Nesmíme si myslet, že jsme oprávněni odmítnout odpuštění lidem, kteří nám ublížili, pokud se neomluví. Zda se pokoří, vyznají a prožijí pokání, to je jejich věc. My však máme být milosrdní ke všem lidem, kteří se proti nám provinili, ať už se ke své chybě přiznají, nebo ne. Bez ohledu na to, jak nás zranili, nemáme v sobě chovat hořkost ani se litovat, že nám ublížili. Ale když očekáváme, že nám Bůh odpustí všechno, čím jsme se proti němu provinili, máme odpustit i my všem, kdo se provinili proti nám.

Odpuštění však má širší význam, než se mnozí domnívají. Když Bůh slibuje, že mnoho odpustí, dodává něco, co přesahuje naše chápání: "Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje, je výrok Hospodinův. Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a úmysly mé úmysly vaše" (Iz 55,8.9). Boží odpuštění není pouze právní úkon, kterým nás Bůh osvobozuje od trestu. Není to pouze odpuštění hříchu, ale osvobození od hříchu. Je to dar zachraňující lásky, která přetváří srdce. David správně chápal odpuštění, a proto se modlil: "Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha" (Žalm 51,12). A jindy řekl: "Jak je vzdálen východ od západu, tak od nás vzdaluje naše nevěrnosti" (Žalm 103, 12).

V Kristu se Bůh obětoval za naše hříchy. Vytrpěl strašnou smrt na kříži, podstoupil místo nás trest za hřích, "spravedlivý za nespravedlivé", aby nám tak dokázal svou lásku a přitáhl nás k sobě. Bible říká: "Buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám" (Ef 4,32). Dovolte, aby Kristus, Život, přebýval ve vás, aby vašim prostřednictvím projevoval nebeskou lásku, která vdechne beznadějným naději a přinese nebeský pokoj srdcím zasaženým hříchem. To je podmínka, kterou musíme plnit od počátku naší cesty k Bohu; přijímáme-li milost od Boha, musíme zjevovat jeho milost druhým.

Chceme-li přijmout a šířit Boží odpouštějící lásku, je nutné, abychom ji poznali a uvěřili v ni (1 Jan 4, 16). Satan používá každý klam, kterého je schopen, aby nám znemožnil poznat tuto lásku. Přivádí nás k myšlence, že naše chyby a přestupky jsou v očích Božích velmi závažné a Pán nebude moci vyslechnout naše modlitby, nepožehná nám a nespasí nás. Nevidíme v sobě nic než bezmocnost, nemáme u Boha žádné zásluhy.

Navíc nám satan namlouvá, že nám nic nepomůže, že nemůžeme napravit své nedostatky. Když se snažíme přijít k Bohu, nepřítel nám našeptává: Nemá cenu, aby ses modlil. Vždyť ses dopustil tolika zlých věcí. Nezhřešil jsi proti Bohu a nejednal jsi proti vlastnímu svědomí? My však smíme nepříteli odpovědět, že "krev Ježíše Krista, Syna Božího, nás očišťuje od každého hříchu" (1 Jan 1,7). Když cítíme svou hříšnost a nejsme schopni se modlit, tehdy modlitbu nejvíce potřebujeme. Musíme se modlit a věřit, i když jsme zahanbení a hluboce pokořeni. "Věrohodné je to slovo a zaslouží si plného souhlasu: Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Já k nim patřím na prvním místě" (1Tim

1,15). Opuštění a usmíření s Bohem nezískáváme jako odměnu za své skutky, Pán Bůh nám je neuděluje pro naše zásluhy, ale jako dar na základě dokonalé spravedlnosti Kristovy.

Nepokoušejte se nikdy zmenšovat svou vinu omlouváním hříchu. Přijmeme Boží hodnocení - Bůh posuzuje hřích velmi vážně. Jen Golgota může ukázat závažnost hříchu. Kdybychom měli sami nést své viny, klesli bychom pod jejich tíhou. Naše místo však zaujal Pán. Sám byl bez hříchu, a přesto nesl naše nepravosti, i když si to nezasloužil. "Jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očisťuje nás od každé nepravosti" (1 Jan 1,9). Jak velkolepé poselství! Spravedlivý Bůh ospravedlňuje každého, kdo věří v Ježíše Krista. "Kdo je Bůh jako ty, který snímá nepravost, promíjí nevěrnost pozůstatku svého dědictví! Nesetrvává ve svém hněvu, neboť si oblíbil milosrdenství" (Mich 7,18).

"A nevydej nás v pokušení, ale vysvobod" nás od zlého" (Mat 6,13).

Pokušení je svádění k hříchu. Nepřichází od Boha, ale od satana a také ze zla, které je v nás. "Bůh nemůže být pokoušen ke zlému a sám také nikoho nepokouší" (Jak 1,13).

Satan se snaží přivést nás do pokušení, aby se před lidmi a anděly projevil špatné stránky naší povahy a aby si na nás mohl činit nárok. V symbolickém obraze proroka Zachariáše stojí satan po pravici Božího anděla a obviňuje velekněze Jozuu oblečeného do špinavého šatu. Zároveň brání v činnosti andělu, který chce Jozuovi pomáhat. Právě tak jedná satan s každým, koho chce Kristus přitáhnout k sobě. Nepřítel nás svádí k hříchu a pak před celým vesmírem prohlašuje, že nejsme hodni Boží lásky. "Hospodin však satanovi řekl: Hospodin ti dává důtku, satane, důtku ti dává Hospodin, který si vyvolil Jeruzalém. Což to není oharek vyrvaný z ohně? A Jozuovi pravil: Pohled, sňal jsem z tebe tvou nepravost a dal jsem tě obléci do slavnostního roucha" (Zach 3,1-4).

Ze své velké lásky chce Bůh v nás rozvíjet jedinečné dary svého Ducha. Dopouští, abychom se setkávali s překážkami, pronásledováním a těžkostmi. Nemají být pro nás kletbou, ale největším požehnáním života. Když odoláme pokušení a statečně obстоjíme ve zkouškách, získáme novou zkušenosť a naše povaha se zdokonalí. Kdo v Boží síle odolá pokušení, ukazuje světu a celému vesmíru, jakou moc má Kristova milost.

Nemáme být ustrašení, i když prožíváme hořké zkoušky. Máme se modlit o Boží ochranu, abychom se nedostali na scestí, kam by nás mohly zavést zlé žádosti našeho srdce. Když se modlíme podle vzoru Pána Ježíše, odevzdáme se do Božího vedení, prosíme ho, aby nás bezpečně vedl. Nemůžeme se takto upřímně modlit, když chceme dělat všechno po svém. Očekávejme na Boží vedení, naslouchejme jeho hlasu, který říká: "To je ta cesta, jděte po ní" (Iz 30,21).

Přemýšlení o výhodách, které nám satan nabízí, je pro nás nebezpečné. Hřích ničí a okrádá o čest každého, kdo mu podlehně. Má schopnost zaslepit, klamat a lákat příjemnými představami. Jestliže se odvážíme vstoupit na satanovu půdu, nemáme žádnou záruku Boží ochrany před mocí nepřítele. Pokud je to v naší moci, měli bychom uzavřít každou přístupovou cestu, kterou by se k nám mohl pokušitel dostat.

Prosba "nevydej nás v pokušení" je současně zaslíbením. Odevzdáme-li se Bohu, můžeme mít jistotu, protože je napsáno, že: "Bůh je věrný a nedopustí, abyste byli zkoušeni víc, než snesete. Když dopustí zkoušku, dá také prostředky, jak z ní vyjít, a sílu, jak ji snášet" (1 Kor 10,13).

Jediná ochrana před zlem spočívá v tom, že člověk vírou v Kristovu spravedlnost přijímá Pána Ježíše do srdce. Pokušení má nad námi moc proto, že v našich srdcích ještě vládne egoismus. Když pochopíme velkou Boží lásku, poznáme, že sobectví je ošklivá a odporná vlastnost, které se budeme snažit zbavit. Když pod vlivem Ducha svatého poznáváme Kristovu slávu, stáváme se přístupnější a jsme ochotni se podřídit. Pokušení pozbývá svou moc a Kristova milost přetváří naši povahu.

Kristus nikdy neopustí člověka, za kterého zemřel. Člověk může opustit Krista a podlehnout pokušení, avšak Kristus se nikdy neodvrátí od hříšníka, kterého vykoupil svým životem. Kdybychom měli schopnost duchovně vidět, mohli bychom nahlédnout do lidských srdcí a poznali bychom, že někteří lidé jsou sklíčeni svými problémy, naplněni zármutkem, zdeptáni těžkostmi a ztratili odvahu žít dál. Viděli bychom také anděly, jak spěchají na pomoc pokoušeným lidem, kteří stojí jakoby na pokraji propasti. Mocnosti zla na ně útočí, ale Boží andělé je chrání a vedou je do bezpečí. Tyto dva tábory spolu bojují tak skutečně jako armády zde na zemi. V tomto zápase jde o náš věčný život.

Slova Pána Ježíše určená Petrovi platí i nám: "Satan si vyžádal, aby vás směl tříbit jako pšenici. Já jsem však za tebe prosil, aby tvá víra neselhala (Luk 22,31.32). Díky Bohu, že jsme nezůstali osamoceni. Bůh, který "tak miloval svět, že svého jediného Syna dal, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl věčný život" (Jan 3,16), nás neopustí v boji s nepřítelem spasení. Pán Ježíš řekl: "Hle, dal jsem vám sílu šlapati na hady a štiny a po veškeré síle nepřítele, takže vám nic neuškodí" (Luk 10,19).

Žijme ve spojení s živým Kristem. On nás povede za ruku a nikdy nás neopustí. Poznávejme Boží lásku, věrme jí a budeme v bezpečí. Tato láska je nezdolnou pevností proti všem útokům satana. "Mohutnou tvrzí je jméno Hospodinovo; k němu se spravedlivý utíká a zachráni se" (Př 18,10).

"Tvé je království i moc i sláva" (Mat 6,13).

Poslední stejně jako první věta modlitby Páně hovoří o našem Otci, který je tou nejvyšší mocí a autoritou a má "jméno nad každé jméno". Spasitel znal budoucnost svých učedníků. Nešlo o budoucnost, o jaké snili, o život na výsluní světského blahobytu a poct, ale o budoucnost temnou, zkalenou bouřemi lidské nenávisti a satanova hněvu. V době zápasů a zkázy národa budou učedníkům hrozit různá nebezpečí a jejich srdce často sevře strach. Uvidí zpustošený Jeruzalém a rozbořený chrám. Budou svědky toho, že jednou provždy skončí chrámové bohoslužby a že Izrael bude rozptýlen do všech zemí podobně jako kusy vraku na pustém pobřeží. Pán Ježíš řekl: "Budete slyšet válečný ryk a zvěsti o válkách. Povstane národ proti národu a království proti království, bude hlad a zemětřesení na mnoha místech. Ale to vše bude teprve začátek bolesti" (Mat 24,6-8). Kristovi následovníci se neměli obávat, že jejich naděje zklame a že Bůh ponechá zemi jejímu osudu. Moc a sláva patří Pánu, který své vznešené záměry nezadržitelně uskutečňuje, až je dovede ke konci. V modlitbě, ve které prosí o své každodenní potřeby, Pán Ježíš učedníky vede k tomu, aby nehleděli na moc a vládu zla, ale na Pána, svého Boha. Bůh je jejich Otcem a věčným přítelem, i když vládne nad vším.

Zkáza Jeruzaléma je předobrazem konečného zániku světa. Proroctví, která se částečně naplnila zničením Jeruzaléma, platí plně pro poslední dobu. Dnes stojíme na prahu velkých a vážných událostí. Před námi je doba, jakou svět ještě nezažil. Podobně jako první učedníci, i my můžeme mít jistotu, že Bůh vládne nade vším. Sled budoucích událostí je plně v rukou našeho Stvořitele. Nebeský Král určuje osudy národů stejně tak, jako řídí svou církev. Na adresu všech, kteří mají vykonat jeho plány, říká totéž, co Cýrovi: Pověřil jsem tě úkolem, ačkoli jsi mne neznal (Iz 45,5).

Prorok Ezechiel spatřil ve vidění pod křídly cherubína podobu ruky. Pro Boží služebníky to má být poučením, že veškerý úspěch pochází z Boží ruky. Lidé, které Bůh používá jako své posly, se nesmějí domnívat, že Boží dílo závisí na nich. Pán Bůh takovou odpovědnost člověku nesvěřil. Nepřetržitě pracuje na uskutečňování svých záměrů, sám dokončí své dílo. Zmaří úmysly bezbožníků a překazí úklady proti Božímu lidu. Pán a Král zástupů, který sedí nad cherubíny, stále chrání svoje děti i v době bojů a zmatků mezi národy. Náš Spasitel je vládce nebes. Sleduje každou zkoušku a oheň utrpení, který má očistit každého člověka. Až padnou pevnosti králů a Boží hněv zasáhne jeho nepřátele, spočine lid Boží bezpečně v rukou Božích.

"Hospodine, tvá je velikost a bohatýrská síla, skvělost, stálost a velebnost, všechno, co je na nebi a na zemi ... Máš v rukou moc a bohatýrskou sílu, vyvýšení a utvrzení všeho je v tvých rukou" (1 Par 29,11.12).

NESUĎTE, ALE PRACUJTE

"Nesud'te, abyste nebyli souzeni" (Mat 7,1).

Lidé, kteří se snaží dosáhnout spasení vlastními skutky, si nevyhnutelně vytvářejí předpisy jako ochrannou hradbu proti hříchu. Když poznají, že nejsou schopni zachovávat zákon, vymyslí si vlastní pravidla a ustanovení, kterými se chtějí donutit k poslušnosti. To všechno obrací pozornost od Boha k vlastní osobě. V srdci pak uhasíná láska k Bohu a s ní se vytrácí i láska k člověku. Lidé, kteří vytvářejí svůj vlastní systém s mnoha předpisy, odsuzují každého, kdo jejich ustanovení nezachovává. Ovzduší sobectví a neobjektivní kritiky potlačuje všechny ušlechtilé a velkorysé city. Člověk začne sledovat a samolibě soudit život jiných lidí.

Farizeové patřili k této skupině lidí. Vraceli se z bohoslužeb, které na ně nepůsobily, nebyli pokorní, protože si neuvědomovali vlastní slabost a nebyli vděční za velké přednosti, které jim Bůh dal. Měli velkou duchovní pýchu, zabývali se jen sebou, vlastními pocity, znalostmi a plány. Jejich názory se staly měřítkem, podle kterého soudili druhé. Naplnění samolibostí si osobovali právo soudit, kritizovat a odsuzovat.

Není divu, že lidé z valné části přejímali jejich způsob jednání. Vzájemně si zasahovali do otázek svědomí a soudili jeden druhého i ve věcech, které se týkají pouze vztahu mezi člověkem a Bohem. Pán Ježíš měl na mysli tyto názory a zvyky, když řekl: "Nesud'te, abyste nebyli souzeni." To znamená, nedělejte ze sebe měřítko pro jiné. Nepokládejte své názory, své pojetí povinnosti a svůj výklad Písma za směrodatný pro druhé. Neodsuzujte v srdci ty, kdo svým chováním neodpovídají vašemu vzoru. Nekritizujte druhé, nedomýšlejte si jejich pohnutky a neodsuzujte je.

"Nevyslovujte proto soudy předčasně, dokud Pán nepřijde. On vynese na světlo to, co je skryto ve tmě, a zjeví záměry srdcí" (1Kor 4,5). Neumíme číst v lidských srdcích. Protože jsme sami chybní,

nemáme právo odsuzovat druhé. Lidé mohou posuzovat jen to, co vidí. Pouze Bůh má právo rozhodovat o případu každého člověka. On zná lidské pohnutky a jedná s námi laskavě a soucitně.

"Proto nemáš nic na svou omluvu, když vynášíš soud, at jsi kdokoli. Tím, že soudíš druhého, odsuzuješ sám sebe, neboť soudíš, ale činíš totéž" (Řím 2,1). Lidé, kteří soudí nebo kritizují jiné, odhalují své vlastní viny, protože dělají totéž. Když odsuzují druhé, vynášejí rozsudek sami nad sebou a Bůh tento rozsudek považuje za spravedlivý. Přijímá rozsudek, kterým odsoudili sami sebe.

"Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra?" (Mat 7,3).

Ani věta "soudíš, ale děláš totéž", neukazuje plně závažnost hříchu člověka, který se opovažuje kritizovat a odsuzovat svého bratra. Pán Ježíš řekl: "Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve vlastním oku nepozoruješ?"

Kristus popisuje člověka, který rád vyhledává chyby druhých. Když si myslí, že v povaze nebo životě druhého odhalil skvrnu, s neobyčejnou horlivostí se snaží na chybu poukázat. Pán Ježíš prohlašuje, že povahový rys, který se vytváří takovým nekřesťanským jednáním, je ve srovnání s kritizovanou chybou jako trám v porovnání s třískou. Kdo rád dělá z komára velblouda, nemá dostatek snášenlivosti a lásky. Přetvořující vliv Spasitelovy lásky se neprojevuje v životě lidí, kteří se cele neodevzdali Kristu, a proto se nenaučili pokoře. Falešně představují vliv evangelia, které člověka vede k laskavosti a zdvořilosti, a zraňují ty, za něž Kristus zemřel. Podle Spasitelova přirovnání člověk, který si libuje v kritice, hřeší víc než kritizovaný, protože se sám dopouští stejně závažných hříchů a navíc je domýšlivý a ponižuje druhé.

Jediným pravým vzorem povahy je Kristus. Kdo dává sebe za vzor druhým, staví se na místo Kristovo. A protože Otec "všechn soud dal do rukou Synovi" (Jan 5,22), každý, kdo si troufá soudit pohnutky druhých, přivlastňuje si výsadní právo Syna Božího. Samozvaní soudci a kritici se staví na stranu antikrista, který se protiví a povyšuje se "nade všecko, co má jméno Boží nebo čemu se vzdává božská pocta. Dokonce usedne v chrámu Božím a bude se vydávat za Boha" (2 Tes 2,4).

Nelaskavá kritika a neochota odpouštět, které byly vlastní farizeům, jsou hříchem s neblahými následky. Náboženský život bez lásky je životem bez Krista. Schází v něm teplo a světlo Kristovy přítomnosti. Tento nedostatek nemůže nahradit ani ta nejhorlivější činnost. Někteří lidé mají podivuhodnou schopnost bystře odhalovat nedostatky druhých. Každému, kdo si v tom libuje, Pán Ježíš říká: "Pokrytče, vyjmi napřed z vlastního oka trám, a pak teprve prohlédneš, abys mohl vyjmout třísku z oka svého bratra" (Mat 7,5). Kdo se sám dopustil něčeho zlého, je také prvním, kdo podezírá druhé. Odsuzováním druhých se pokouší skrýt nebo omluvit své vlastní chyby. Skrze hřích lidé poznali zlo a teprve potom se začali navzájem obviňovat. To je vlastní každému, kdo není ovládnán Kristovou milostí.

Kdo rád obviňuje druhé, nespokojí se jen s tím, že druhým vytýká to, co považuje za nesprávné. Snaží se je přinutit, aby přijali jeho názory a když to nejde po dobrém, uchyluje se k hrubším prostředkům. Pokud má možnost, nutí druhé, aby přijali jeho měřítko dobra. Tak to dělali Židé za dnů Pána Ježíše a tak jednala církev vždy, když se jí nedostávalo Kristovy lásky. Když církev pozbyla moci lásky, používala moci státu, aby prosadila své učení a svá nařízení. V tom je tajemství všech náboženských zákonů, které kdy byly vydány, a v tom je tajemství všeho pronásledování od dnů Ábelových až po naše dny.

Kristus k sobě nepoutá lidi násilím, nýbrž je k sobě přitahuje. Používá jedinou moc - moc lásky. Začíná-li církev hledat oporu ve světské moci, je to důkaz, že se jí nedostává moci Kristovy.

Problém však začíná u jednotlivých členů církve a právě zde se musí začít s nápravou. Pán Ježíš vyzývá toho, kdo obviňuje druhé, aby nejprve vyjmul trám ze svého oka, zanechal kritizování, vyznal a vzdal se svého hříchu dříve než se pokusí napravovat druhé. "Dobrý strom nedává špatné ovoce a špatný strom nedává dobré ovoce" (Luk 6,43). Obviňování, které pěstuješ, je špatným ovocem a ukazuje, že i strom je špatný. Budování vlastní spravedlnosti není nic platné. Potřebuješ změnu srdce. Až toho dosáhneš, můžeš napravovat druhé, protože "čím srdce přetéká, to ústa mluví" (Mat 12,34).

Když se někdo octne v životní krizi a ty se mu snažíš poradit nebo ho napomenout, budou mít tvá slova jen takový vliv k dobrému, jaký sis získal svým vlastním příkladem a postojem k dané věci. Než budeš moci konat dobro, musíš být sám dobrý. Nemůžeš svým vlivem měnit druhé, pokud milost Kristova neočistí tvé srdce a nenaplní je pokorou a soucitem. Když prožiješ takovou změnu, stane se tvůj život požehnáním pro druhé právě tak přirozeně, jako růžový keř nese květy a vinná réva hrozny.

Je-li Kristus v tobě "nadějí slávy" nebudeš vyhledávat nedostatky druhých a roznášet je mezi lidi. Místo obviňování a odsuzování se jim budeš snažit pomoci, být jim k prospěchu a vést je ke spasení. Při jednání s těmi, kteří bloudí, budeš dbát napomenutí, aby sis dal "pozor sám na sebe, abys také nepodlehł pokušení" (Gal 6,1). Budeš si stále připomínat, kolikrát jsi sám zbloudil a jak těžké bylo najít správnou cestu, ze které jsi sešel. Nepovedeš svého bratra do ještě větší tmy, ale se srdcem plným soucitu ho upozorníš na nebezpečí, které mu hrozí.

Kdo často vzhlíží ke kříži a uvědomuje si, že jeho hříchy přivedly Spasitele na Golgotu, nebude se snažit srovnávat závažnost své viny s hříchy druhých. Nebude se stavět do role soudce a obviňovat druhé. Kdo žije ve stínu golgotského kříže, nemůže kritizovat nebo se vyvyšovat.

Jsi-li ochoten obětovat svou důstojnost nebo dokonce položit svůj život pro záchranu bloudícího bratra, vyňal jsi trám z vlastního oka a jsi připraven mu pomoci. Pak se mu můžeš přiblížit a působit na něj. Káráním a výčitkami se ještě nikdo nenapravil, mnozí však tím byli odvráceni od Krista a zatvrdili svá srdce. Laskavé a zdvořilé chování může zachránit bloudící a "přikrýt množství hříchů". Obraz Krista ve tvé povaze zapůsobí přetvářejícím vlivem na všechny, s nimiž přijdeš do styku. Dovol Spasiteli, aby se mohl v tobě denně projevovat a dokazovat na tobě stvořitelskou moc svého slova - mírný, přesvědčující a mocný vliv, který v lidech vytváří krásu povahy našeho Pána a Boha.

"Nedávejte psům, co je svaté" (Mat 7,6).

Pán Ježíš tu mluví o lidech, kteří si vůbec nepřejí uniknout z otroctví hříchu. Jejich záliba ve zlých a zvrácených věcech tak zkazila jejich povahu, že ke zlu přilnuli a nechtějí se od něho odloučit. Pro služebníky Kristovy nesmějí být překážkou lidé, kteří evangelium zesměšňují a opovrhují jím.

Spasitel však nikdy nepominul člověka, ať byl jakkoli hříšný, jestliže byl ochoten přijmout Boží pravdu. Pro publikány a nevěstky byla jeho slova začátkem nového života. Maria Magdaléna, ze které Pán vyhnal sedm démonů, zůstala poslední u jeho hrobu a byla první, koho Spasitel pozdravil v den svého zmrtvýchvstání. Ze Saula z Tarsu, jednoho z nejzarputilejších nepřátel evangelia, se stal Pavel, oddaný služebník Kristův. I člověka, který se zdá nevraživý, plný nenávisti nebo dokonce jako zvrácený zločinec, může Kristova milost zachránit, aby se zaskvěl jako klenot v koruně Vykupitele.

"Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno" (Mat 7,7).

Toto zaslíbení dal Pán v trojí podobě, aby vyloučil každou možnost nedůvěry, nepochopení nebo nesprávného výkladu svých slov. Touží po tom, aby lidé, kteří hledají Boha, uvěřili ve všemohoucího Boha. Proto dodává: "Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno" (Mat 7,8).

Pán Ježíš neklade žádné další podmínky, přeje si pouze, abychom hledali jeho rady a toužili po jeho milosti a lásce. "Proste." Prosbou dáváte najevo, že si uvědomujete, co potřebujete. Prosíte-li s vírou, budete vyslyšeni. Slovo, které dal Pán, nemůže nikdy zklamat. Jestliže k němu přijdete v upřímné pokoře a prosíte o to, co zaslíbil, nemusíte se obávat, že jednáte opovážlivě. Prosíte-li o požehnání, které potřebujete, aby se vaše povaha zdokonalovala podle Kristova vzoru, Pán Ježíš vás ujišťuje, že prosíte podle zaslíbení, které určitě splní. Když cítíte a uvědomujete si, že jste hříšní, je to dostatečný důvod, abyste prosili o Boží milost a milosrdenství. Nemusíte být svatí, abyste se mohli přiblížit Bohu, to není podmínka, ale musíte toužit, aby vás on očistil od všech hříchů a nepravostí. Důvodem, proč můžeme znovu a znovu prosit, je naše bída a naše naprostá bezmocnost, proto se neobejdeme bez jeho vykupitelské moci.

"Hledejte." Hledejte Boha, ne pouze jeho požehnání. "Přivíň se k Bohu a buď v přátelství živ s ním, a tak dojdeš nejlepšího zisku" (Job 22,21). Hledejte a naleznete. Bůh vás hledá a cítíte-li touhu přiblížit se mu, je to důsledek působení Ducha Božího. Neodmítejte toto působení. Kristus se zastává pokoušených, bloudících a nevěrných. Snaží se je přitáhnout k sobě. "Budeš-li ho hledat, nalezneš jej" (1 Par 28,9).

„Tlučte." Přicházíme k Bohu na jeho pozvání a Bůh čeká, aby nás uvítal ve své audienční síni. První učedníci, kteří následovali Ježíše, se nespokojili krátkou rozmluvou během cesty. Řekli mu: "Rabbi, kde bydlíš? ... Šli tedy, viděli, kde bydlí, a zůstali ten den u něho" (Jan 1,38.39). Tak můžeme i my vstoupit do nejdůvěrnějšího společenství s Bohem. "Kdo v úkrytu Nejvyššího bydlí, přečká noc ve stínu Všemohoucího" (Žalm 91,1). Kdo toužíte po Božím požehnání, tlučte a čekejte s pevnou důvěrou u dveří milosti se slovy: "Pane, ty jsi řekl: Každý, kdo prosí, dostává, kdo hledá, nalézá a kdo tluče, tomu bude otevřeno."

Pán Ježíš pohlédl na shromážděné posluchače a přál si, aby celý tento velký zástup ocenil milost a laskavost Boží. Aby zobrazil potřeby lidí a Boží ochotu dávat, vyprávěl jim o hladovějícím dítěti, které prosí své rodiče o chléb. "Což by někdo z vás dal svému synu kámen, když ho prosí o chléb?" Poukazuje na rodičovskou lásku a pak říká: "Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec v nebesích dá dobré těm, kdo ho prosí!" (Mat 7,9-11). Žádný milující otec se neodvrátí od svého hladového syna, který prosí o chléb. Můžeme si vůbec představit, že by byl schopen tak krutě žertovat se svým dítětem tím, že by v něm vzbudil naděje a pak jej zklamal? Mohl by slíbit, že mu dá dobré a chutné jídlo a pak mu dát kámen? Má tedy právo hanobit Boha tím, že ho představuje jako někoho, kdo nemůže vyslyšet volání svých dětí?

"Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí" (Luk 11,13). Duch svatý, představitel Boha, je největší ze všech

darů. V něm jsou obsaženy všechny "dobré dary". Sám Stvořitel nám nemůže dát nic většího, nic lepšího. Prosíme-li Boha, aby se v naší bídě nad námi slitoval a vedl nás svým Duchem, nikdy neodmítne naši prosbu. I kdyby se rodiče odvrátili od svého hladovějícího dítěte, Bůh se nikdy neodvrátí od volání člověka v nouzi. Jak podivuhodně představuje Bůh svou lásku! Lidem, kteří v chmurných dnech života mají pocit, že na ně Bůh zapomněl, je určeno poselství nebeského Otce: "Sión říkával: Hospodin mne opustil, Panovník na mne zapomněl. Cožpak může zapomenout žena na své nemluvně, aby se neslitovala nad plodem vlastního života? I kdyby některé zapomněly, já na tebe nezapomenu. Hle, vyryl jsem si tě do dlaní" (Iz 49,14-16).

Spolehne-li se plně na slovo Boží, pak se každé jeho zaslíbení může stát předmětem našich modliteb. Ve jménu Pána Ježíše můžeme prosit o jakékoli duchovní požehnání. Můžeme s dětskou prostotou říci Pánu Ježíši, co potřebujeme. Můžeme mu předkládat své časné potřeby a prosit ho o chléb a šat, právě tak jako o chléb života a o roucho Kristovy spravedlnosti. Náš nebeský Otec ví, že všechny tyto věci potřebujeme a vyzývá nás, abychom o ně prosili. Všechny dary milosti obdržíme jen ve jménu Pána Ježíše. Bůh vyvýší jeho jméno a uspokojí všechny naše potřeby podle své nesmírné štědrosti.

Nezapomeňme, že kdykoli přicházíme k Bohu jako ke svému Otci, uznáváme tím, že jsme jeho dětmi. Lásku Boží se nemění, a proto nejen důvěřujeme jeho dobrotě, ale ve všem se podřizujeme jeho vůli. Odevzdáme se cele dílu Božím. Právě těm, které Pán Ježíš zval, aby nejprve hledali království Boží a jeho spravedlnost, dal zaslíbení: "Proste, a obdržíte" (Jan 16,24).

Bůh, který má veškerou moc na nebi a na zemi, chce obdarovat své děti bohatými dary. Jsou to dary tak jedinečné, že je můžeme obdržet jen díky drahé oběti našeho Vykupitele. Tyto věčné dary uspokojí i nejhlubší touhy srdce, dostane je a bude se z nich těšit každý, kdo přijde k Bohu jako dítě. Přivlastněte si Boží zaslíbení, předkládejte je Bohu jako jeho vlastní slova a poznáte opravdovou radost.

"Jak byste chtěli, aby lidé jednali s vámi, tak vy ve všem jednejte s nimi" (Mat 7,12).

Na základě ujištění, že nás Bůh miluje, stanovil Pán Ježíš základní princip všech mezilidských vztahů - lásku jednoho k druhému.

Židé se starali jen o zisk. Zajímali se jen o to, jak si zajistit vliv a vážnost. Kristus však učí, že se nemáme starat, kolik dostaneme, ale kolik můžeme sami dát. Míru našich povinností k druhým nacházíme v tom, co pokládáme za povinnost jiných vůči nám.

Při jednání s lidmi si představte sami sebe na jejich místě. Vžijte se do jejich pocitů, těžkostí, zklamání, radostí a starostí. Představte si, že jste v jejich situaci a pak s nimi jednejte tak, jak byste chtěli, aby oni jednali s vámi. To je skutečné pravidlo čestného jednání. Je to vlastně vyjádření přikázání: "Miluj svého bližního jako sám sebe" (Mat 22,39). Je to také podstata učení proroků, nebeská zásada, která se rozvine v každém, kdo se připravuje pro království Boží.

Toto zlaté pravidlo je podstatou pravé zdvořilosti a nejvěrněji je zobrazeno v životě a povaze Pána Ježíše. Jaká mírnost a krása se projevovala v každodenním životě našeho Spasitele! Jaká šlechtnost z něho vyzařovala! Jeho následovníci se budou projevovat podobně. Ovzduší nebes obklopí všechny, v nichž přebývá Kristus. V jejich ušlechtilých povahách se budou projevovat nebeské rysy. Budou zrcadlit Boží světlo, které ukáže cestu klopýtajícím a unaveným.

Člověk, který nemá správnou představu o dokonalém charakteru, není schopen projevovat soucit a laskavost Ježíše Krista. Vliv Boží milosti obměkčuje srdce, zjemňuje a očišťuje city, propůjčuje vnímavost a smysl pro to, co je vhodné.

Zlaté pravidlo má ještě hlubší smysl. Každého, kdo se stal správcem některého z Božích darů, Bůh vyzývá, aby se dělil s lidmi, kteří žijí v nevědomosti a v temnotě. Měl by to dělat tak, jak by si přál, aby oni jednali s ním, kdyby se jejich role vyměnily. Apoštol Pavel prohlásil: "Cítím se totiž dlužníkem Řeků i barbarů, vzdělaných i nevzdělaných" (Řím 1,14). Máme za úkol dělit se i s nejubožejšími a nejzaostalejšími lidmi na světě s tím, co jsme poznali o Boží lásce a se všemi dary Boží milosti, které nás obohatily.

Totéž platí o darech a dobrodincích tohoto života. Máme-li něčeho více než naši bližní, zavazuje nás to, abychom sloužili všem, kteří obdrželi méně. Jestliže máme dostatek a žijeme v pohodlí, je naší prvořadou povinností starat se o trpící, nemocné, o vdovy a sirotky přesně tak, jak bychom si přáli, aby se starali o nás, kdybychom byli v jejich situaci.

Zlaté pravidlo učí v podstatě stejnou pravdu, kterou vyjadřuje kázání na hoře na jiném místě: "Jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám" (Luk 6,38). Co děláme druhým, ať dobro nebo zlo, působí na nás zpětně, buď jako požehnání, nebo jako prokletí. Co dáváme, to také dostaneme. Pozemská dobrodini, která udílíme druhým, se nám mohou vrátit a často se nám vracejí podobným způsobem. Co dáme v době, kdy je toho třeba, vrátí se nám mnohdy čtyřnásobně - v hodnotách nebeského království. Za všechny nezištné dary nás Bůh odmění i v tomto životě bohatšími projevy

své lásky, která je základem všech nebeských pokladů a slávy nebes. Podobně se vrací i projevené zlo. Kdo si dovoluje odsuzovat nebo zmalomyslnovat, zakusí na vlastní kůži, co připravoval druhým. Pocítí, co museli vytrpět jiní, protože ve vztahu k nim neměl dostatek pochopení a lásky.

Bůh to tak ustanovil, protože nás miluje. Vede nás, abychom si zošklivili tvrdost vlastního srdce a umožnili Pánu Ježíši, aby v něm přebýval. A tak ze zla vzchází dobro a co se zdálo prokletím, se mění v požehnání.

Zásady zlatého pravidla jsou pravými zásadami křesťanství. Vše, co nedosahuje této úrovně, je klam. Falešné je každé náboženství, které ve svých důsledcích vede lidi, aby se nestarali o to, co člověk pociťuje, čím trpí, co zakouší, aby si málo vážili druhých, za něž Kristus zemřel, protože v nich viděl velkou hodnotu. Zrazujeme Krista, když nedbáme na volání chudých, trpících a hříšných. Křesťanství má ve světě tak malý vliv, že se lidé jen hlásí ke Kristovu jménu, ale svým životem ho vlastně zapírají. Takové jednání Kristovo jméno zneuctvuje.

O apoštolské církvi oněch slavných dnů, kdy ji osvěcovala sláva vzkříšeného Krista, se píše: "Nikdo neříkal o ničem, co měl, že je to jeho vlastní. Nikdo mezi nimi netrpěl nouzi. Boží moc provázela svědectví apoštolů o vzkříšení Pána Ježíše a na všech spočívala veliká milost." "Každého dne pobývali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a s upřímným srdcem. Chválili Boha a byli všemu lidu milí. A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse" (Skut 4,32.34.33; 2,46.47).

I kdybychom prozkoumali nebesa a zemi, marně bychom hledali mocnější pravdu než tu, která se projevuje v skutcích milosrdenství vůči lidem, kteří potřebují naše porozumění a pomoc. To je ona pravda Ježíše Krista. Budou-li se vyznavači Kristova jména řídit zásadami zlatého pravidla, bude evangelium provázet táž moc, jaká je provázela v apoštolských dobách.

"Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu". (Mat 7,14)

V době Ježíše Krista žili obyvatelé Palestiny v opevněných městech. Většina měst se rozkládala na kopcích a vyvýšeninách. Městské brány se zavíraly při západu slunce. Vedly k nim strmé a kamenité cesty. Poutník, který se chtěl dostat na sklonku dne do města, musel často ve velkém spěchu zdolat poslední obtížný úsek, aby dorazil k bráně dříve, než přijde noc. Kdo se opozdil, nemohl dovnitř a musel zůstat venku.

Úzká, stoupající silnice, která vedla k domovu a k odpočinku, posloužila Pánu Ježíši jako působivé znázornění křesťanova života. Kristus svým posluchačům řekl: Cesta, kterou jsem vám ukázal, je úzká, branou nelze snadno projít. Zlaté pravidlo totiž vylučuje pýchu a sobectví. Je však i široká cesta, ale končí záhubou. Jestliže si zvolíme cestu duchovního života, musíme dělat stále pokroky, protože je to cesta vzhůru. Bude vás málo, protože většina lidí si zvolí pohodlnou, širokou cestu.

Po cestě smrti se může ubírat celé lidstvo i se svou nevírou, sobectvím, pýchou, nepoctivostí a mravním úpadkem. Je na ní dostatek prostoru pro každý názor a nauku, každý může dělat, co se mu zlíbí a co mu přikazuje sebeláska. Kdo chce jít pohodlnou cestou, nemusí ji hledat, protože brána je široká a cesta prostorná a člověk si přirozeně volí tuto cestu, i když končí smrtí.

Cesta k životu je však úzká a její brána těsná. Jestliže lpíme na nějakém hříchu, zdá se nám, že cesta je příliš úzká, než abychom na ni mohli vstoupit. Chceme-li jít Boží cestou, musíme se vzdát vlastních cest, prosazování vlastní vůle a zlých zvyků. Kdo chce sloužit Kristu, nemůže dát na mínění světa nebo se řídit jeho zásadami. Cesta k nebesům je příliš úzká, než aby se na ni vešla touha po bohatství a vysokém postavení, příliš úzká, aby se na ní mohla rozvinout sobecká ctižádost a příliš strmá a kamenitá, aby po ní mohli jít milovníci snadných cest. Kristovým údělem byla namáhavá práce, trpělivost, sebezapření, pokořování, chudoba a protivenství, které zakoušel od hříšníků. To bude i naším údělem, dokud nevejdeme do Božího ráje.

Bylo by však nesprávné z toho usuzovat, že cesta vzhůru je namáhavá, kdežto cesta dolů snadná. Na cestě, která vede k smrti, se lidé setkávají s bolestmi, utrpením, starostmi a zklamáními. Bůh je tím varuje, aby po ní nešli dál. Ve své lásce tak brání lhostejným a svéhlavým lidem, aby nepokračovali na cestě k sebezničení. Satan se pochopitelně snaží, aby jeho cesta vypadala přitažlivě, jde však o klam. Na cestě zla lidé prožívají výčitky svědomí a trýznivé obavy. Může se nám zdát, že uspokojovat pýchu a sobeckou ctižádost je příjemné, ale na konci se setkáváme s bolestí a žalem. Samolibé plány snad slibují lichotivé vyhlídky a rozkoše, ale nakonec shledáme, že naše radost je otrávena a že náš život zhořkl sobeckými nadějemi. Brána široké cesty je možná okrášlená květinami, avšak cesta sama je plná trní. Světlo naděje, které září na začátku této cesty, postupně uhasíná, až zanikne ve tmě zoufalství. Člověk, který kráčí touto cestou, dojde k zahynutí.

"Cesta převrácených je tvrdá, avšak cesty moudrosti vedou k blaženosti, všechny její stezky ku pokoji" (Př 13,15; 3,17). Každý čin, kterým dokazujeme poslušnost Kristu, každý projev sebezapření pro něho, každá zkouška, v níž jsme obstáli, každé vítězství nad pokušením, je krokem ke konečnému vítězství. Přijmeme-li Krista za svého průvodce, povede nás bezpečně. Ani největší hříšník nemusí

sejít z cesty. Každý, kdo opravdově hledá, může kráčet v čistém a jasném světle. Ačkoli je cesta tak úzká a svatá, že na ní nelze trpět hřích, může na ní vstoupit každý. Žádný, kdo se trápí pochybnostmi, nemůže prohlásit: "Bůh o mne nedbá."

Úzká cesta je snad namáhavá a výstup strmý. Možná, že jsou po obou stranách propasti a že na ní musíme mnohé vytrpět. I když jsme unaveni a toužíme po odpočinku, musíme vytrvat. I když klesáme, musíme bojovat dál. I když ztrácíme odvalu, musíme stále doufat, protože s Kristem jako svým průvodcem nakonec dosáhneme vytčeného cíle. Sám Kristus nám prošlapal a upravil neschůdnou cestu, která je před námi.

Podél cesty, která vede k věčnému životu, jsou prameny radosti pro osvěžení unavených. Lidé, kteří kráčeji cestou moudrosti, zůstanou i v soužení radostní, protože Spasitel, kterého milují, jde s nimi, i když jej nevidí. Při každém dalším kroku poznávají zřetelněji dotyk jeho ruky a na jejich cestu dopadají stále jasnější paprsky slávy Neviditelného. Jejich chvalozpěvy zní stále lépe a stoupají vzhůru, aby se spojily se zpěvem andělů před Božím trůnem. "Stezka spravedlivých je jak světlo jasné, které svítí stále víc, až je tu den" (Př 4, 18).

Snažte se vejít úzkou branou" (Luk 13,24).

Opozdilý poutník, který spěchal k bráně města, kam chtěl dorazit ještě před západem slunce, se cestou nemohl ničím rozptylovat. Myslel jen na to, aby se dostal do města. Kristus řekl, že stejnou cílevědomost potřebuje v životě i křesťan. Ukázal nám krásu povahy, která je pravou slávou Božího království. Taková povaha nenese s sebou příslib pozemské vlády, přesto však stojí za to, abychom po ní co nejvíce toužili a co nejvíce o ni usilovali. Nevyzývá nás k boji o moc ve světě. To ovšem neznamena, že nebudeme muset bojovat a dobývat vítězství. Dává nám příkaz k vytrvalému boji, abychom vešli do jeho duchovního království.

Život křesťana je zápas a cesta vpřed. Vítězství, kterého máme dosáhnout, nedobude lidská síla. Bitevním polem je oblast srdce. Musíme zápasit o to, abychom se odevzdali vůli Boží, aby se srdce podřídilo vládě lásky. Je to ta největší bitva, v jaké kdy člověk bojoval. Naše přirozená povaha nemůže zdědit Boží království. Musíme se vzdát zděděných sklonů a špatných návyků.

Kdo se rozhoduje pro vstup do duchovního království, zakusí, že se proti němu vzeprou všechny síly a sklony jeho neobrácené povahy, podporované mocnostmi zla. Sobectví a pýcha se postaví proti všemu, co by je mohlo odhalit jako hřích. Nemůžeme vlastními silami přemoci zlá přání a špatné návyky, které nás chtějí ovládnout. Nemůžeme zvítězit nad mocným nepřítelem, který nás drží ve svých spárech. Jen Bůh nám může dát vítězství. Chce, abychom uměli ovládat sebe, svou vůli a své zvyky. Nemůže v nás působit bez našeho souhlasu a naší spolupráce. Duch Boží používá naše vrozené schopnosti a možnosti. Své síly máme používat ke spolupráci s Bohem.

Vítězství nemůžeme dosáhnout bez opravdové modlitby a pokory. Naše vůle nemůže být přinucena ke spolupráci s Bohem, ale musí se mu podřizovat dobrovolně. I kdyby nám Bůh mohl vnutit stonásobnější míru Ducha svatého, neučiní to z nás křesťany připravené pro nebe. Ani to by nezdolalo satanovu pevnost v nás. Naše vůle se musí postavit na stranu Boží vůle. Sami o sobě nejsme schopni podříditi své záměry, přání a sklony Boží vůli. Jestliže po tom toužíme, Bůh to pro nás učiní. Pak "boříme rozumování a každou domýšlivost, která se zdvihá proti nauce od Boha zjevené a přivádíme každého správně uvažujícího člověka k tomu, aby se podřídil a poslouchal Krista" (2Kor 10,5). Pak budete pracovat "s úzkostlivou bázní o to, abyste došli spásy . . . Vždyť to, že chcete, i to, že pak vykonáte, působí přece ve vás Bůh, abyste se mu mohli 1'bit" (Fil 2,12.13).

Mnohé přitahuje Kristova krása a sláva nebes, ale couvají před podmínkami, za kterých se na ní mohou podílet. Mnozí kráčeji po široké cestě, ale nejsou na ní plně spokojeni. Chtějí se osvobodit z otroctví hříchu a ve vlastní síle se snaží vymanit z hříšných návyků. Vidí úzkou cestu a úzkou bránu, avšak sobecké požitky, láska ke světu, pýcha a neuspokojená ctižádost staví překážky mezi ně a Spasitele. Lekají se a couvají před obětí, kterou by museli přinést, aby se mohli zřící vlastního já a toho, co si oblíbili. Mnozí "se budou snažit vejít, ale nebudou schopni" (Luk 13,24). Touží po dobru, vynakládají určité úsilí, aby je získali, ale nikdy si je opravdově ne zvolili; plně se nerozhodli získat je za každou cenu.

Chceme-li zvítězit, máme jedinou naději - spojit svou vůli s vůlí Boží a spolupracovat s ním každý den a každou hodinu. Nemůžeme zůstat takoví, jací jsme a přesto vejít do Božího království. Svatosti dosáhneme jedině tím, že se vzdáme vlastního já a přijmeme Kristovo smýšlení. Musíme ukřižovat pýchu a domýšlivost. Jsme ochotni zaplatit cenu, která se od nás vyžaduje? Jsme ochotni zcela podříditi svou vůli Boží vůli? Proměňující moc Boží milosti se na nás nemůže projevit, dokud jí to neumožníme.

Zápasu, který musíme bojovat, se říká "dobrý boj víry". Apoštol Pavel píše: "O to usilovně pracuji a zápasím, jak mi on k tomu dává sílu a jak se ona ve mně mocně projevuje" (Kol 1,29).

Jákob řešil největší krizi svého života modlitbou. Měl jediné vroucí ' přání - dosáhnout změny povahy. Během modlitby se ho někdo dotkl. Jákob se domníval, že je to nepřítel. Celou noc s ním zápasil a jeho největší touha se nezměnila, ani když se domníval, že jeho život je v nebezpečí. Když Jákobovi již ubývalo sil, ten, kdo s ním zápasil, použil svou božskou moc. Z jeho dotyku Jákob poznal, s kým bojoval. Zraněný a bezmocný padl do náruče Spasitele a prosil a požehnaní. Nedal se odbýt, nepřestal prosit. Prosbu tohoto bezmocného a kajícího člověka Kristus splnil podle svého zaslíbení: "Bude se držeti mé síly, mír uzavře se mnou" (Iz 27,5). Jákob prosil neodbytně: "Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš" (1Moj 32,26). Kristus, který s Jákobem zápasil, ho obdařil vytrvalostí. Dal mu vítězství a změnil jeho jméno z Jákoba na Izraele. Řekl mu: "Statečně jsi zacházel s Bohem i lidmi a přemohls" (1 Moj 32,28). Oč Jákob marně zápasil vlastními silami, toho dosáhl odevzdaností a pevnou vírou. "To je vítězství, které zvítězilo nad světem, totiž naše víra" (1 Jan 5,4).

"Mějte se na pozoru před falešnými proroky" (Mat 7,15).

Vystoupí falešní učitelé, kteří vás budou svádět z úzké cesty a odvádět vás od úzké brány. Mějte se před nimi na pozoru. Ačkoli jsou zahaleni do beránčího roucha, jsou to draví vlci. Pán Ježíš učí zásadě, podle které můžeme rozpoznat falešné učitele od pravých: "Poznáte je po jejich ovoci. Což sklízí z trní hrozny, nebo z bodláci fiky?" (Mat 7,16).

Neříká nám, že je poznáme podle jejich krásných řečí a podle velkolepých vyznání. Máme je posuzovat podle slova Božího. "K zákonu a svědectví! Což oni neříkají takové slovo, že mu z něho nevzejde jitřní záře?" "Přestaň, synu můj, poslouchat učení, které od řečí rozumných odvádí" (Iz 8,20; Př 19,27). Jaké poselství přinášejí tito učitelé? Vede nás jejich učení k úctě a lásce k Bohu? Vede nás k tomu, abychom projevovali lásku k Bohu poslušností Božích přikázání? Necítí-li lidé závažnost mravního zákona, berou-li Boží přikázání na lehkou váhu, přestupují-li třeba jen nejmenší přikázání a učí tomu druhé, pak před nebesy ztrácejí na ceně. Z toho můžeme poznat, že jejich učení není opodstatněné. Konají vlastně dílo, které započal nepřítel Boží.

Ne všichni, kdo vyznávají jméno Kristovo a nosí jeho korouhev, jsou Kristovi. Mnozí, kteří učí v jeho jménu, nedojdou nakonec cíle. Pán Ježíš řekl: "Mnozí mi řeknou v onen den: Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů? A tehdy jim prohlásím: Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti" (Mat 7,22.23).

Někteří lidé si myslí, že mají pravdu, ale v podstatě se mýlí. I když prohlašují, že Kristus je jejich Pánem a v jeho jménu konají velké věci, jsou to šířitelé zla. "V ústech mají horoucí slova o tom, co udělají, ale jejich srdce tíhne za jejich mrzkým ziskem" (Ez 33,3 1). Zvěstovatel Božího slova je pro ně "jako ten, kdo horoucně a krásně zpívá a pěkně hraje. Poslouchají jeho slova, ale vůbec podle nich nejednají" (Ez 33,32).

Pouhé vyznání, že jsme Kristovými učenými, nemá cenu. Víra v Ježíše Krista, která vede ke spasení, je něco jiného, než mnozí tvrdí. Říkají: "Stačí jen věřit a není třeba zachovávat zákon." Ale víra bez poslušnosti je pouhá opovážlivost. Apoštol Jan napsal: "Kdo říká: poznal jsem ho, a jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravdy" (1 Jan 2,4). At se nikdo nedomnívá, že nějaké zvláštní události a zázračné jevy dokazují pravost jeho činů a obhajují jeho názory. Jestliže někdo mluví lehkovážně o slově Božím a své dojmy, pocity a zkušenosti klade nad Boží měřítko, dokazuje tím, že nemá pravdu.

Poslušnost je zkušebním kamenem učenictví. Zachováváním přikázání dokazujeme, že naše láska k Bohu je upřímná. Když učení, které jsme přijali, ničí hřích v našem srdci, očišťuje nitro od nepravosti a posvěcuje nás, můžeme ho považovat za Boží pravdu. Naše víra je pravá, když se náš život vyznačuje dobročinností, laskavostí, soucitem a pochopením. Když nám konání dobra přináší radost, když vyvyšujeme Krista a ne sebe, můžeme mít jistotu, že máme správnou víru. "Podle toho víme, že jsme ho poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání" (1 Jan 2,3).

"Nepadl, neboť měl základy na skále" (Mat 7,25).

Kristova slova na posluchače hluboce zapůsobila. Upoutala je nebeská krása zásad jeho učení. Vážná varování jim zněla jako hlas Boha, který zpytuje srdce. Slova Pána Ježíše zasáhla kořeny jejich dosavadního myšlení a starých názorů. Kdyby se chtěli řídit jeho učením, museli by zcela změnit své navyké myšlení a jednání. Tím by se dostali do rozporu se svými náboženskými učiteli, zhroutila by se totiž celá stavba, kterou budovaly mnohé generace rabinů. Tak se stalo, že lid sice v srdci souhlasil s Kristovými slovy, ale jen málokdo byl ochotný začít podle nich žít.

Pán Ježíš uzavřel své kázání na hoře přirovnáním, kterým velmi důrazně ukázal, jak je důležité, aby lidé prakticky prožívali to, co jim řekl. Mnozí lidé ze zástupu shromážděného kolem Spasitele prožili svůj život u Galilejského jezera. Z úpatí hory, kde naslouchali slovům Ježíše Krista, mohli pozorovat údolí a úžlabiny, jimiž si horské bystřiny razily svou cestu k jezeru. V létě se tyto potůčky

často úplně ztrácely a zanechávaly po sobě jen suchá, prašná koryta. Když však nad horami propukly zimní bouře, proměnily se potůčky v divoké, dravé řeky. Jejich nezadržitelné proudy někdy zaplavily údolí a strhávaly s sebou všechno, co jim stálo v cestě. Často smetly i obydlí, která si rolníci postavili na úrodných rovinách, zdánlivě mimo nebezpečí. Vysoko na pahorcích však stály domy postavené na skalách. V některých oblastech krajiny stavěli lidé celé domy z kamene. Mnohé z nich odolávaly bouřím i po tisíciletí. Při stavbě takových domů museli lidé vynaložit velkou námahu a překonávat mnohé obtíže. K domům byl nesnadný přístup a jejich okolí nebylo tak lákavé jako úrodné roviny. Stály však na skále, a proto na ně marně dorážely vítr, povodně a bouře.

Pán Ježíš prohlásil, že člověk, který přijme jeho slova a založí na nich svůj život, se podobá stavitelům domů na skále. Před staletími napsal prorok Izaiáš: "Slovo Boha našeho je stálé navěky" (Iz 40,8). Petr, několik let po tom, co vyslechl kázání na hoře, citoval tato slova proroka Izaiáše a dodal k nim: "To je to slovo, které vám bylo zvěstováno v evangeliu" (1 Petr 1,25). Slovo Boží je tou jedinou pravou jistotou světa. Je to pevný základ. Pán Ježíš řekl: "Nebe a země pominou, ale má slova nepominou" (Mat 24,35).

Ve slovech, která Ježíš Kristus pronesl ve svém kázání na hoře, jsou vtěleny velké zásady zákona a Boží povahy. Kdo buduje na nich, buduje na Kristu, na Skále věků. Přijímáme-li tato slova, přijímáme Krista. Pouze lidé, kteří přijímají jeho slova, budují na něm. "Nikdo totiž nemůže položit jiný základ, než ten, který už je položen, a to je Ježíš Kristus" (1Kor 3, 1 1). "Není pod nebem jiného jména zjeveného lidem, v kterém bychom mohli být spaseni" (Skut 4,12). Kristus - Slovo, zjevení Boha - projev Boží povahy, zákona, lásky a jeho života - je jediným základem, na kterém můžeme budovat stálou povahu.

Stavíme na Kristu, když plníme jeho slovo. Spravedlivý ještě není ten, kdo má rád spravedlnost, ale kdo spravedlnost koná. Svatost není nějaký blažený pocit, je to výsledek odevzdání se Bohu, plnění vůle nebeského Otce. Když se izraelité utábořili na hranicích zaslíbené země, nestačilo, aby o Kanaánu jen věděli nebo o něm zpívali. Tím by nikdy nezískali vinice a olivové háje vytoužené země. Mohli si ji skutečně přivlastnit jen tak, že do ní vstoupili. Museli splnit podmínky - projevit živou víru v Boha, přivlastnit si jeho zaslíbení a uposlechnout jeho rozkazy.

Pravé náboženství spočívá v tom, že plníme Kristova slova ne proto, abychom si zasloužili Boží milost, ale proto, že jsme již nezaslouženě obdrželi dar Boží lásky. Kristus nepodmiňuje spasení člověka pouhým vyznáním, ale vírou, která se projevuje ve skutečích spravedlnosti. Od následovníků Pána Ježíše se očekávají činy, ne jen slova. Činy vytvářejí povahu. "Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží" (Řím 8,14). Ne ti, kdo občas dovolí Duchu svatému, aby se dotkl jejich srdcí nebo se tu a tam podřídí jeho moci, ale ti, kdo se nechají vést Duchem, to jsou synové Boží.

Chceš se stát Kristovým následovníkem, ale nevíš, jak začít? Obklopuje tě tma a nevíš, jak najít světlo? Jdi za světlem, které jsi už dostal. Opravdově se rozhodni, že budeš žít podle toho, co znáš ze slova Božího. V Božím slově je Boží životodárná moc. Přijmeš-li toto slovo vírou, dá ti sílu, abys mohl podle něho žít. Budeš-li žít podle světla, které už máš, obdržíš další. Tak budeš stavět na Božím slově a vybuduješ si povahu podle vzoru povahy Ježíše Krista.

Kristus, pravý základ, je živým kamenem. Jeho život přechází na všechny, kdo na něm stavějí. "I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům." "V něm je celá stavba pevně spojena a roste v chrám posvěcený Pánu" (1 Petr 2,5; Ef 2,21). Kameny se sjednotí se základem, všichni mají týž život. Tuto budovu nemůže zničit žádná bouře, protože všechno, co je s Bohem spojeno, s Bohem přetrvává.

Každá stavba postavená na jiném základě než na Božím slově se nakonec zhroutí. Každý, kdo jako Židé za dnů Pána Ježíše staví na lidských myšlenkách a názorech, na formách a obřadech vymyšlených člověkem, nebo na skutcích, které může konat nezávisle na Kristově milosti, buduje svou povahu na sypkém písku. Bouře pokušení odplaví základ z písku a jeho dům zanechají jako trosku na březích času.

"Toto praví Panovník Hospodin: ... Za měřící šňůru beru právo, za olovnici spravedlnost. Lživé útočiště smete krupobití a skryší zaplaví vody" (Iz 28,16.17).

Dnes ještě pro hříšníka platí milost. "Jakože jsem živ, je výrok Panovníka Hospodina, nechci, aby svěvolník zemřel, ale aby se odvrátil od své cesty a byl živ. Odvráťte se, odvráťte se od svých zlých cest. Proč byste měli zemřít?" (Ez 33,11). K lidem, kteří nečiní pokání, promlouvá i dnes stejný hlas, jenž v úzkosti srdce zvolal, když spatřil své milované město: "Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabiješ proroky a kamenuješ ty, kdo byli k tobě posláni. Kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako kvočna shromažďuje kuřátka pod svá křídla, a nechtěli jste! Hle, váš dům je zanechán vám pustý" (Luk 13,34.35). V Jeruzalému viděl Spasitel symbol světa, který odmítl a pošlapal jeho milost. Plakal i nad tebou, člověče, který ho odmítáš. V době, kdy Pán Ježíš plakal nad městem, měl Jeruzalém možnost činit pokání a uniknout svému údělu. Ještě krátkou dobu Pán čekal, aby ho přijali. Kristus i k tobě stále promlouvá laskavým hlasem: "Hle, stojím přede dveřmi a tluču. Zaslechne-li kdo můj hlas a

otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou." "Nyní je čas příhodný, nyní je den spásy" (Zjev 3,20; 2 Kor 6,2).

Jestliže stavíš své naděje na sobě, buduješ dům na písku. Dnes ještě není pozdě, můžeš uniknout hrozícímu nebezpečí. Přejdi na bezpečnou půdu, než propukne bouře. "Takto praví Panovník Hospodin: Já to jsem, kdo za základ položil na Siónu kámen, kámen osvědčený, úhelný a drahý, základ nejpevnější. Kdo věří, nemusí spěchat." "Obraťte se ke mně a dojdete spásy, veškeré dálavy země. Já jsem Bůh a jiného už není." "Neboj se, vždyť já jsem s tebou; nerozhlížej se úzkostlivě, já jsem tvůj Bůh. Dávám ti odvahu, pomocí ti budu, budu tě podpírat pravici své spravedlnosti." "Stydět a hanbit se nebudete navěky, nikdy" (Iz 28,16; 45,22; 41,10; 45,17).

FOR EVERY LOVER OF THE HOLY BIBLE AND WRITINGS OF E.G.WHITE
AS FREWARE SCANNED AND PARTIALLY CORRECTED BY

HOBBY PRINT

8. ledna 1998 -